

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ฤดู เด็กชายไม่เคยสนใจ
เพราะเขาจะเข่าว๊ว๊วแบบนี้ตลอดกาล

ชาลี

ชวลี

เรื่องและภาพ : บุณยวีร์ เชงโพระเห่

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับเด็กอายุ ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

ผลงานสร้างสรรค์ในรายงานวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชอล์ก

สารบัญ

บทนำ	๗
บทที่ ๑ : เวลาบิดเบือนความทรงจำ	๑๑
บทที่ ๒ : รถไฟสายวงกลม	๓๓
บทที่ ๓ : เด็กหญิงไร่นาม	๕๑
บทที่ ๔ : บนหน้ากระดาษ	๗๗
บทที่ ๕ : เพื่อนจากดาวดวงอื่น	๙๕
บทที่ ๖ : ลายจุดแจกันดอกไม้	๑๑๕
บทที่ ๗ : ร้านอาหารเที่ยงคืน	๑๓๕
บทส่งท้าย	๑๕๐
ตอนพิเศษ เด็กชายกับบางสิ่งที่หล่นหาย	๑๕๓

itswu2021

© childreni.

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlits.

2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© r

childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

renlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childr

litswu2021

แต่ น้องชายของฉัน

itswu2021

© childreni.

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childrenlits.

2021

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© r

childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childrenlitwu2021

renlitwu2021

© childrenlitwu2021

© childr

litwu2021

บทนำ

นมุกนมัว ยุ่งเหยิง ไร้ที่มา
หลายคนนิยามเด็กชายไว้เช่นนั้น

ซาลิชอบคนแปลกหน้าแค่บางครั้ง
จดจำพวกเขาได้ในบางครั้ง
คนแปลกหน้าไม่มีความหมายสำหรับซาลิ เว้นเพียง
พวกเขาจะข้ามเส้นแบ่งที่เด็กชายวาดเอาไว้ อย่าข้ามมาหากไม่ได้
รับอนุญาต ถ้าต้องการผูกมิตรต้องใช้เวลา โปรดทนอ้อมใจและใจเย็น
สักนิด เพราะหัวใจของซาลิแตกต่างจากเด็กคนอื่น

กว่าจะรู้ตัว ซาลีก็กอบกุมความทรงจำของใครหลายคน
อย่าแปลกใจที่ผู้คนฝากฝังความทรงจำไว้ที่เด็กชายคนนี้ เรื่องเล่า
มากมาย ที่มาแตกต่างกัน ความรวดราว ชื่นชม และสุขสม ปนเปจุน
ยากที่จะแยกออกจากกัน ทั้งรอยประทับเอาไว้ ติดตรึง แนบสนิท
และไม่อาจลบเลือน

แต่สำหรับใครหลายคน

ซาลิเป็นที่รักแม้ในยามที่ไม่น่ารัก

และเป็นเด็กชายที่ได้รับความรักอย่างไม่มีข้อแม้

© childrenlitsw
© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

© childrenlitsw2021

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ฤดูเด็กชายไม่เคยสนใจ
เพราะเขาจะเฝ้าหวัดเช่นนี้ตลอดกาล

ซาลี่

กาลเวลาบิดเบือนความทรงจำ

กระดาดตรงหน้าเธอมีรูปร่างนาฬิกา เส้นของดินสอเข้ม เพราะแรงกดจนสามารถสัมผัสส่วนนูนได้จากด้านหลังแผ่นกระดาด รูปร่างของมันบิดเบี้ยวจนยากที่จะระบุว่ามันคือรูปทรงอะไร เข็มสั้น และเข็มยาวชี้ไปในทิศทางเดียวกัน หากแต่ทิศที่ชี้ไปนั้นคือ ความว่างเปล่า ตัวเลขบนหน้าปัดกองรวมกันที่ด้านขวา เริ่มต้นจาก เลขเจ็ด สอง แปด สี่ ห้า เก้า หนึ่ง สามและหก มีร่องรอยการลบแทบ ทุกส่วนของหน้าปัดนาฬิกา ราวกับเจ้าของผลงานพยายามจะแก้ไข บางมุมมีรอยเบื้อนจากไส้ดินสอ และหลายมุมมีร่องรอยของ หยดน้ำตา มุมขวาล่างของแผ่นกระดาดมีชื่อของ "ซาลิ" อาจเรียก ได้ว่าเป็นส่วนที่เข้มที่สุดราวกับเป็นสิ่งเดียวที่เด็กชายมั่นใจว่ามันจะ ถูกต้อง ถึงแม้ว่าหัว ล.ลิง ของเขาจะอยู่ข้างนอกก็ตาม

กระดาดแผ่นนี้เก็บใส่ในแฟ้มอย่างบรรจง ภายในแฟ้มบรรจุ ด้วยกระดาดมากมายนับร้อยแผ่น แต่ละแผ่นล้วนเป็นรูปร่างนาฬิกา กับ ตัวเลขที่ไม่ต่างจากแผ่นนี้เท่าใดนัก

เธอพาลูกชายเดินออกจากห้อง เมื่อพ้นบานประตู บรรยากาศข้างนอกมืดจนมองเห็นเพียงแสงจันทร์สลัว เสียงฝีเท้าดัง คลอเคล้าไปกับเสียงจิ้งหรีดอะไร ท่ามกลางความมืดมิดเด็กชาย พยายามวิ่งหนีเงาของตนเอง จนเธอต้องคอยกุมมือลูกชายเอาไว้เพื่อไม่ให้เขาร่วงไปไกล

“วันนี้ชาลีสนุกไหม” เธอเอ่ยถามเด็กชายระหว่างรอผู้เป็น
สามีสตาร์ทรถเพื่อกลับบ้าน

“..ไม่” เด็กชายแก่วงมือเธอไปมาไม่ยอมสบตา “ไม่ชอบ”
เธอไม่ได้ตอบอะไรกลับไปแต่เลือกที่จะมองลอดออกไป
นอกหน้าต่างรถ ที่ปรากฏเพียงเงาสะท้อนของเธอเอง เสี่ยงวิหุคตลอด
ระหว่างเส้นทางกลับบ้าน เธอเหนื่อยอ่อนจนเกินกว่าจะสนใจเนื้อหา
ของมัน

และเธอก็หลับตา

ความทรงจำหยุดลงตรงนั้น

ท่ามกลางความมืดเธอนิ่งคิด นี่อาจจะเป็นตอนที่ชาลีอายุ
ราวเจ็ดขวบ ช่วงเวลาที่เด็กชายนับเลขได้เพียงหนึ่งถึงเก้า บางครั้ง
เขาสลับเลขเหล่านั้นเสียด้วยซ้ำไป เธอยิ้มจาง ๆ

เสียงเข็มนาฬิกาตั้งขึ้นหนึ่งจังหวะ

และความมืดก็เริ่มหมุนคว้าง

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง แสงสว่างจ้าเสียจนอดไม่ได้ที่จะ
หลับตาลง เธอค่อย ๆ กะพริบตาปรับให้ชินกับแสง ภาพปรากฏเป็น
ห้องครัวในบ้านของเธอ ในมือของเธอมือซ้อนกับส้อม เมื่อก้มลงดูก็
พบจานมักกะโรนีที่ถูกรับประทานไปเพียงครึ่งจาน ชาลีนั่งตรงข้าม
เธอ เด็กชายกำลังก้มลงเขี่ยอาหารให้เข้าพวกอย่างตั้งใจ

มะเขือเทศราชีนี เส้นมักกะโรนี หัวหอมใหญ่ และหมูสับ
ถูกคัดแยกออกจากกันบนจานสีฟ้ามันเงา ดวงตาของเด็กชายเพิ่ง
มองอย่างพิจารณาอีกครั้งว่าสัดส่วนบนจานแบ่งเป็นสี่ส่วนอย่าง
พอดีพอดี ก่อนจะจัดมุมของแก้วน้ำส้มให้เอียงไปทางขวามือสี่สิบ
ห้าองศา จับเจ้าจืดตุ๊กตาลาตัวโปรดหันหน้าเข้าหาจานอาหารอย่าง
เบามือ เมื่อทุกอย่างลงตัว เด็กชายจึงเริ่มลงมือรับประทานอาหาร
มันกลายเป็นเรื่องสามัญธรรมดาไปเสียแล้ว ที่เห็นภาพนั้นบัดนี้

ในขณะที่ทุกคนในครอบครัวทานอาหารเสร็จไปครึ่งจาน เด็กชายก็
เพิ่งแยกอาหารเสร็จ และทุกคนก็เลือกที่จะกินให้ช้าลง แม้จะใช้เวลา
นานกว่าเดิมก็ตาม

“แม่ครับ” ซาลิเอ๋ยขึ้น

เสียงเข็มนาฬิกาตั้งขึ้นสองจังหวะ

ภาพถูกตัดไปอีกหน

กลายเป็นภาพกำแพงที่ยาวสุดสายตา

เส้นดินสอบนกำแพงมันมีสีดำเข้มลากยาวไปทั่วราวกับ
กำแพงคือผืนผ้าใบขนาดใหญ่ บางครั้งมันคิดเป็นเส้นอันยุ่งเหยิง
บางครั้งมันหมุนราวกับพายุ ไม่มีเส้นไหนเป็นรูปเป็นร่างและบ่งชี้ว่า
มันคือภาพอะไร หากใครสักคนลองเพ่งพินิจใกล้ ๆ จะเห็นจุดดำที่
เข้มกว่าจุดอื่น มันคือรอยหักของไส้ดินสอที่ถูกกดแรงจนเกินไป เธอ
เดินไปเรื่อย ๆ จากเส้นสีดำก็เริ่มมีสีอื่นเข้ามา จากเส้นดินสอก็เริ่ม
เป็นรูปเป็นร่าง เมื่อเธอเดินมาถึงจุดสิ้นสุด ก็ปรากฏว่าวงเล็ก ๆ ของ
ลูกขายนั่งอยู่ ซาลิใช้เวลาวาดภาพนั้นสักพักจนเธออดไม่ได้ที่จะเอ๋ย
ถามออกไป

“ซาลิวาดอะไรอยู่เอ๋ย”

“แม่” ซาลิชี้ไปที่รูปวาด ครั้งหนึ่งของใบหน้ามีรอยยิ้ม หาก
แต่อีกครั้งกับเป็นเพียงเส้นสีดำที่ยุ่งเหยิง เด็กชายชี้อีกฝั่งของใบหน้า
แล้วกล่าว “แม่” เธอมองเส้นอันยุ่งเหยิงเหล่านั้นแล้วพลันรู้สึกโกรธ
ขึ้นมา

“อย่ามาล้อเล่นกับแม่นะซาลิ” เธอพยายามคว้าแขนของ
ลูกชาย แต่กลับสัมผัสได้เพียงความว่างเปล่า

เสียงเข็มนาฬิกาตั้งขึ้นสามครั้ง

เธอสะดุ้งตื่น

สิ่งเหล่านี้คือความทรงจำที่เธอมีต่อลูกชาย

มีใครบางคนบอกความทรงจำถูกบิดเบือนไปตามกาลเวลา บางครั้งมันคล้ายกับบึงน้ำอันกว้างใหญ่ กาลเวลาอาจโยนหินสักก้อนก่อให้เกิดตะกอนแห่งความทรงจำฟุ้งกระจายอยู่ที่บึงแห่งนั้น แม้ว่าเราไม่อยากจะนึกถึง แต่บ่อยครั้งที่ความทรงจำตอกย้ำทุกลมหายใจของการมีชีวิตด้วยซ้ำไป ในบางครั้งเราเจ็บปวด หากแต่ความเจ็บปวดเหล่านั้นทำให้รู้ว่าเรายังมีชีวิต

ความทรงจำที่แจ่มชัดที่สุด

อาจจะเริ่มตั้งแต่ตอนเธอสบตากับลูกชายที่โรมานานันบ์ เก้าเดือน เด็กชายที่เป็นทั้งความรักความหวังในชีวิต เธอจำได้แม้กระทั่งเวลาที่นางพยาบาลเอ่ยขานยามซาหลิเกิด เสียงร้องไห้ของเด็กชาย ความซาจากบาดแผลที่ผ่าคลอด และความสุขที่เอ่อล้นจนยากที่จะอธิบาย เด็กชายในอ้อมกอดส่งเสียงอ้อแอ้ ผิวขาวนวลเนียน แก้มขาวอมชมพูและดวงตากกลมโตสีน้ำตาลช่างแสนบริสุทธิ์

แน่นอนว่ามันเจ็บปวด

แต่ความสุขสมมันมากมายเสียยิ่งกว่า

“ซาหลิ” เธอเอ่ยเสียงเบาราวกับกระซิบ “ซาหลิ” และเอ่ยซ้ำอีกครั้งราวกับให้เด็กชายในอ้อมกอดรู้ว่านี่คือชื่อของตน

ในความทรงจำ

โลกทั้งใบของเธอรอรับสีฟ้า

เฉกเช่นกับท้องฟ้าในวันนั้น

ซาหลิในวัยหนึ่งขวบไม่ได้ต่างจากเด็กทั่วไปนัก หน้าตาน่ารักน่าชังจนใคร ๆ ก็อดไม่ได้ที่จะเอ็นดู พอเด็กชายเริ่มตั้งไข่ได้ เขาก็เดินซุกซนไปทั่ว ซาหลิไม่เคยอยู่นิ่งและเขาไม่เคยเอื้อนเอ่ยคำใดออกมาจากปากเล็ก ๆ นั้นเลย

เธอคิดว่ามันคงยังไม่ถึงเวลา

ซาเลียตอนสองขวบ เริ่มเดินไปทั่วทั้งบ้าน กัดของเล่นเพราะความมั่นใจจนทำให้เธอต้องคอยซ่อมตุ๊กตาอยู่บ่อย ๆ เด็กชายเลือกกินอย่างเหลือเชื่อ จนบางครั้งแทบเอาใจไม่ถูก ซาเลียเกลียดสีเขียวของผัก แต่กลับชอบสีแดงของมะเขือเทศ เขาไม่ชอบสบตาใคร และยังไม่ยอมพูดอีกเช่นเคย

เธอคิดว่าอาจต้องใช้เวลาลึกหน่อย

ซาเลียในวัยสามขวบ พ่อเด็กชายเริ่มจับดินสอได้ กำแพงทั่วทั้งบ้านก็เต็มไปด้วยร่องรอยจินตนาการ สีล้นมากมายแต่งแต้มไปทั่ว เธอและสามีพยายามให้เด็กชายวาดลงแผ่นกระดาษ แต่ก็ไร้ผล ความปรารถนาของเขายิ่งใหญ่กว่านั้นมาก มากเกินกว่ากระดาษแผ่นเล็ก ๆ จะรับไหว ซาเลียแทบไม่ต่างจากเด็กคนอื่น ๆ เพียงแต่มีสิ่งเดียวที่ติดค้างและสร้างความกังวลให้เธอ

เพราะซาเลียไม่เคยพูดแม้แต่คำเดียว

พัฒนาการของซาเลียช้าจนน่ากังวลใจ ตลอดระยะเวลาสามปีที่เด็กชายลืมนาดูโลก เธอไม่เร่งรัดลูกชายเหมือนเด็กคนอื่น ๆ เพียงเพราะคิดว่าพัฒนาการเด็กของแต่ละคนนั้นอาจไม่เท่ากัน ทว่าความหวังเล็ก ๆ ก่อขึ้นมาในจิตใจ

วันหนึ่งในฤดูฝน เธออย่าเท้าไปในสวน หยดน้ำค้างตามใบหญ้าและดินที่ชุ่มน้ำทำให้เดินไม่สะดวกเท่าใดนัก แต่เป้าหมายของเธอสำคัญยิ่งกว่า เธอสกับดวงตาสีดำเล็ก ๆ คู่หนึ่ง มันคือกบที่มีดวงตาสีดำสนิท ผิวของมันเปียกและลื่น สัมผัสของมันทำให้เธอนึกถึงตอนเด็ก ๆ ที่พยายามจับกบในทุ่งนา กบตัวนั้นกลายเป็นอาหารสนองความอยากตามประสาเด็กที่เกิดมาแบบไม่ได้ร่ำรวยอะไร เสียงร้องก่อนลื่นใจของมันยังคงฝังอยู่ในใจของเธอมาจนถึงทุกวันนี้ เธอพยายามสลัดความทรงจำในครั้งเก่า

บางความเชื่อเล่าขานถึงการเอาคบเขียดตบปากเด็ก ว่าการกระทำนี้จะทำให้เด็กที่พูดน้อย พูดมากขึ้น ตัวเธอเองเติบโตมากับครอบครัวที่เป็นชาวนา วิถีชีวิตและความเชื่อเก่า ๆ ถูกสืบทอดมาจนยากจะลบเลือน

เธอพาซาลีไปหาแม่ของเธอ มอบกบตัวนั้นให้ แม่ของเธอรับมาและไม่กล่าวอะไร นัยน์ตาของแม่เฉยชาและเยือกเย็นเสมอ แม้กระทั่งตอนที่มือเหยียวนจากความชราจับกบตบไปที่ข้างแก้ม ลูกชายของเธออย่างไม่อ้อมมือ

ชั่วขณะนั้นมือทั้งสองข้างของเธอเปลือกกำแขนเล็ก ๆ ของลูกชายแน่น ความหวังผุดพรายขึ้นมาในใจ ความหวังที่ว่าลูกชายจะพูดออกมาเพียงสักคำก็ยังดี

“เดี๋ยวซาลีก็พูดได้” แม่ของเธอพูดขึ้นแล้วเดินจากไป จังหวะการเดินของแม่เชื่องช้าท่าว่ามันคง แม่เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวเสมอ ตั้งแต่เธอจำความได้

เสียงร้องไห้ของซาลีดังชัดท่วงทึ่ความคิด คราบน้ำตาอาบเต็มสองแก้ม ลูกชายของเธอสะอื้นฮัก บางครั้งราวกับจะกรีดร้องออกมาเสียดด้วยซ้า เธอโอบกอดร่างน้อย ๆ ของลูกชายแน่น โยกไปมา และลูบแผ่นหลังเล็ก ๆ อย่างปลอบประโลม

เธอรออยู่ชั่วชีวิตใจ

แต่ไร้ถ้อยคำใด ๆ เอื้อนเอ่ยออกมาจากปากซาลี

“ไม่เป็นไรนะจ๊ะ เดี่ยวลูกก็หาย” เธอกล่าวพลางโอบกอดลูกชายเอาไว้ คำว่าไม่เป็นไรเหมือนมีไว้เพื่อปลอบตัวเองเสียมากกว่า ไซ้แล้ว เดี่ยวลูกชายของเธอก็พูดได้เหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ

แต่น่าเสียดาย

คำอธิษฐานไม่เกิดขึ้นจริง

คำคืนนั้นเธอฝัน ฝันถึงแม่ของเธอ มือของแม่เย็น บางครั้งก็อุ่นจนร้อนเวลาที่ท่านโกรธ เธอรับรู้ถึงความร้อนตอนที่แม่กำแขนของเธอเอาไว้แน่น มันเจ็บเสียจนรู้สึกราวไปทั้งกระดูก ถึงแม่แม่จะปล่อยมือไปแล้ว แต่ความรู้สึกแสบร้อนก็ยังคงอยู่ ช่วงเวลาที่รู้สึกโดดเดี่ยว เธอมักโอบกอดตัวเองไว้ สัมผัสกับแขนข้างซ้าย ที่ถึงแม้ร่องรอยจะจางหายตามกาลเวลา แต่ความรู้สึกมันยังไม่เคยลบเลือน

เช้าวันรุ่งขึ้นเธอสังเกตเห็นรอยขีดที่แขนทั้งสองข้างของซาลิ “เจ็บไหม” เธอถามพลางลูบไปที่รอยนั้นเบา ๆ “เพียง เดียวก็หายนะ”

ซาลิไม่พูดอะไร เด็กชายเพียงจับแขนทั้งสองข้างของเธอ และบิบบา ๆ สัมผัสเพียงเท่านั้นก็ทำให้เธอนึกถึงแม่ขึ้นมาอีกครั้ง หญิงสาวเม้มปากและเลือกที่จะขอโทษ แล้วกอดลูกชายตัวเองเอาไว้ มือเล็ก ๆ กอดตอบและลูบหลังเธอเบา ๆ อย่างที่เธอมักปลอบเขาบ่อย ๆ

ความคาดหวังของเธอสร้างบาดแผลให้ลูกชายอย่างร้ายกาจ

ซาลิยังไม่พูด

เด็กชายนั่งเงิบจนเธอกังวลใจ บางครั้งเขาส่งเสียงแบบไร้ความหมาย เวลามีความสุขซาลิหัวเราะและบางครั้งเธอรับรู้ได้จากเสียงพึมพำในลำคอ ถึงแม้ยามที่เด็กชายเจ็บตัวก็ทำเพียงร้องไห้ และส่งเสียงราวกับลูกสัตว์ที่บาดเจ็บ ซาลิบอกไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเขาเจ็บตรงไหนและรู้สึกอย่างไร

จนเธอและสามีทนต่อไปไม่ได้

การพบแพทย์เป็นทางเลือกสุดท้าย ภายในห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ ทำให้รู้สึกเย็นถึงแก่นกระดูก ราวกับมันซึมรับความหนาว

เย็นเอาไว้ ลมหายใจของเธอหอบหนักราวกับที่นี้ไม่มีอากาศให้หายใจ นอกบานกระจกเธอมองเห็นซาลีนั่งตีตัวออกหากจากเด็กคนอื่น ก้มมองคู่มือเล็ก ๆ ของตน พลังสะบัดไปมาอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

ซาลีช่างดูโดดเดี่ยว

แต่เป็นความโดดเดี่ยวที่เด็กชายเต็มใจ

“ซาลีไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง เขาไม่มีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ไม่สบตา และไม่พูด” เสียงจากคุณหมอทำให้เธอเบนสายตามาเพื่อรับความจริง “จากการวัดไอคิวซาลีมีไอคิวอยู่ที่ 60 ซึ่งถือว่าต่ำกว่ามาตรฐาน”

เสียงของหมอสะท้อนไปมาในหัวของเธอ

“ซึ่งสรุปได้ว่าเขามีอากาศออกซิซึมหรือ กลุ่มเด็กออทิสติก”

“...เขาจะหายไหมคะ” เสียงของเธอแหบพร่า เผลอกลมแขนตนราวกับหาที่พึ่ง

“ไม่หายครับ แต่ถ้าได้เรียนรู้และพัฒนาการอย่างถูกต้องจะดีขึ้นเรื่อย ๆ”

หยดน้ำตาหยดแรกไหลผ่านแก้ม ตามมาด้วยหยดที่สอง สาม และสี่

“อย่ากังวลไปเลยครับคุณแม่”

เธอยิ้มรับ

แม้รู้ดีว่าหยดน้ำตาอีกนับหมื่นหยดจะตามมา

แน่นอนว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องเรียนรู้

สามีของเธอเลือกที่จะดูหนังที่เกี่ยวกับเด็กออทิสติกก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงหาข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาการออทิสซึม

โรงพยาบาล หมอ ที่เรียนพิเศษ ครูที่ดีที่สุด หรือแม้แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทุกครั้งที่ลืมตาตื่นหรือก่อนหลับฝัน เธอมักอธิษฐานขอให้ซาลิหายดี
อยู่เสมอ แม้ลึก ๆ ในใจจะรู้ว่าความเชื่อไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ความจริง

แต่เธอก็ยังหวัง

บางครั้งเธอจะเหม่อมองซาลิอย่างเงิบ ๆ พลังครุ่นคิดว่า
ดูจากภายนอกเด็กชายช่างไม่แตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ สักนิด
แต่เมื่อโตขึ้นหลายสิ่งหลายอย่างก็เริ่มแสดงให้เห็น ซาลิแทบไม่มี
เพื่อนคนอื่นเลย เขามักอยู่คนเดียวและรำคาญหากมีใครสักคนเข้าชี้
มากเกินไป แม้จะเป็นเด็กที่พิเศษเหมือนกับเขาก็ตาม แน่แน่นอนว่า
เธอต้องสังเกตกว่าที่เคย อดทนกว่าที่เป็น เข้มแข็งให้มากกว่าที่เป็น
อยู่ หลายครั้งที่เธอมักแอบร้องไห้เงิบ ๆ คนเดียว และหลายครั้งที่
เธอเริ่มโมโหเมื่อหลายสิ่งไม่เป็นดังที่หวัง เธอว่าวัน ตะโกน พูดถึง
เรื่องราวในอดีต

และร้องไห้

บ่อยครั้งที่เธอนึกต่อต้านในใจ เธอเป็นครู แน่แน่นอนว่าเธอ
เคยพบเด็กมามากมาย เด็กน้อยที่แหม่บานและมีความงดงาม
แตกต่างกัน อาจมีดอกไม้ที่พิเศษและควรค่าแก่การทะนุถนอมดูแล
ยิ่งกว่าดอกไม้ใด ๆ หน้าที่ของเธอคือประเมินเด็กว่ามีความบกพร่อง
ทางการเรียนรู้หรือไม่ เพื่อให้ผู้ปกครองดูแลบุตรหลานของตัวเอง
อย่างใกล้ชิดและใส่ใจกว่าเดิม

แต่เธอไม่เคยคิดว่าลูกชายจะเป็นดอกไม้ดอกนั้น

และความจริงก็ทำร้ายเธอเสมอมา

‘ลูกต้องรักน้องให้มาก ๆ นะรู้ไหม’ เธอพูดกับลูกสาว
ระหว่างรอซาลิเรียน ‘น้องมีแค่หนู’

‘หนูรู้’ มีนาตอบ ‘ใคร ๆ ก็พูดอย่างนั้น’

เสียงประตูเปิดชดบทสนทนาระหว่างเธอกับลูก เธอลุกขึ้นเข้าไปในห้องและปล่อยให้มินาให้รออยู่ข้างนอก เสียงร้องไห้ของชาลีดังเล็ดลอดออกมา เสียงที่เธอคุ้นชิน ทว่าความเจ็บปวดของเธอกลับไม่เคยน้อยลงเลยสักครั้ง

ในช่วงเวลาเหล่านั้นชาลีร้องไห้มากกว่าที่เคย เขาร้องไห้เมื่อพบว่าเส้นทางที่ไปจะพาเขาไปเจอกับอะไร เขาร้องไห้ระหว่างเจอหมอ ร้องไห้ตอนที่เรียน แม้กระทั่งเลิกเรียนเด็กชายก็ยังร้องไห้อยู่ การเรียนเปรียบเสมือนยาขมสำหรับชาลี บางครั้งเด็กชายอธิบายไม่ได้เสียด้วยซ้ำว่าเหตุใดเขาจึงร้องไห้

เธอไม่เคยชินกับหยดน้ำตาเหล่านั้น รวากับหยดน้ำตาคือน้ำกรดที่กัดกร่อนหัวใจเธอ เน้นนานไปบาดแผลเริ่มกลัดหนอง แต่เธอก็ยังอยากให้ลูกชายดีขึ้น

เพราะอย่างนั้นแผลจึงไม่เคยหาย
ทั้งของชาลี
และตัวเธอเอง

กาลเวลาเดินอย่างไม่หยุดพัก
ทว่าเมื่อรู้ตัวอีกทีเข็มนาฬิกาอันบิดเบี้ยวของเธอก็ดำเนินมาสิบสองปีแล้ว ชาลีโตขึ้น เด็กชายเริ่มนิ่งขึ้น สบตามากขึ้น พุดเยอะขึ้น แต่ก็ยังซ้กว่าเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันและเด็กชายยังคงเกลียดการเรียนยิ่งกว่าสิ่งใด

“น้องไม่ยอมไปเรียน” ลูกสาวของเธอเอ่ยขึ้น

“มินา น้องต้องเรียน”

“แม่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าน้องต้องการอะไร”

“ทำไมแม่จะไม่รู้”

“แม่ไม่เคยฟัง แม่เลยไม่รู้ว่าคุณต้องการอะไร”

เด็กหญิงตอบกลับ ปลายนิ้วเล็ก ๆ เชี่ยวไปมา ในขณะที่
ชาลิสล้าแสดงออก มีนากลับซึกลัวจนเธอนึกสงสัย บางครั้งผู้เป็น
พี่สาวมักหลบหลังน้องชายเสียด้วยซ้ำ

“หนูฟังชาลิสล้าออก” เธอพูดขึ้นมาอีก “แต่แม่ฟังไม่ออก”

“เพราะอย่างนี้ชาลิสถึงต้องไปเรียน เขาจะสื่อสารกับ
ลูกคนเดียวไม่ได้หรอกนะ”

ลิ้นของชาลิสแข็ง เวลาเด็กชายพูดจึงฟังไม่ค่อยชัดและ
รวบคำอยู่เสมอ อีกทั้งเด็กชายยังเรียงรูปประโยคประหลาด ๆ
จนยากที่จะเข้าใจ แต่ถึงใครจะไม่เข้าใจ พี่สาวของเขาก็เข้าใจเสมอ

“ครูผานดู ไม่ชอบชาลิส” ชาลิสพูดแทรกขึ้นมา

“ชาลิสไม่ชอบครูผาน” มีนาแก้

“แม่รู้” เธอถอนหายใจ “แต่ครูผานเป็นครูที่เก่ง ลูกจะได้
อ่านหนังสือออกไง”

“แม่พูดยาวไป” มีนาแทรกขึ้นมาอีกหน “ครูผานเก่ง ชาลิส
อ่านหนังสือได้”

“ไม่อ่าน” เด็กชายเริ่มเบะปาก

เธอหลับตา ปล่อยให้เสียงวิทยุกลบเสียงรอบข้าง แต่สุดท้าย
เสียงความคิดเธอก็ยังดังกว่าสิ่งอื่นใด มองลอดผ่านกระจกรถยนต์
ไปตามเส้นทางที่คุ้นเคย บางครั้งมันซ้ำซากเสียจนเวียนแต่ก็เป็นสิ่ง
ที่ไม่อาจเลี่ยง เธออยากหนีไปที่ใดสักแห่งที่ใครตามหาไม่พบ
กระโดดโลดเต้นอย่างสาวแรกรุ่น ช่วงที่ยังมีไฟฝันและมีพลังมากกว่า
นี้ แต่เพียงลืมตาตื่นเธอก็นั่งรออยู่หน้าประตูบานเดิมเสียแล้ว

กระจกบานเล็ก ๆ ทำให้เธอเห็นบรรยากาศภายในห้องซึ่ง
เล็กมาก ผู้ใหญ่สามคนนั่งก็เต็มเสียแล้ว มันน่าอึดอัดและกดดัน
เหมือนห้องสอบสวน ชาลิสจะเข้าไปในห้องนี้ทุกครั้งเพื่อฝึกพูด นาน
นับเดือนแล้วที่เด็กชายยังจำวันไม่ได้ หากถามเขาว่าไปเรียนวันไหน

เด็กชายจะตอบวันอังคารทั้งที่มันคือวันพุธ หรือคำถามง่าย ๆ อย่าง
พรุ่งนี้คือวันอะไรซาลีก็จะใช้เวลาครุ่นคิดนานจนนิ่งเงียบไป

เมื่อครูสายหัว เธอเริ่มเม้มปาก ความเครียดเริ่มเกาะกุม
จิตใจ และเมื่อลูกชายร้องไห้ทุกอย่างก็เริ่มพัง เธออดไม่ได้ที่จะจับ
แขนข้างซ้ายเวลาที่นึกกังวลใจ คุณครูพยักหน้าผ่านหน้าต่างเป็น
ภาษากายที่บอกว่าเธอสามารถเข้าไปได้ การเรียนของซาลีจบลงแล้ว

“เกือบเดือนแล้วนะคะคุณแม่ตอนนี้ซาลียังจำวันไม่ได้เลย”

“ฉันทราบค่ะ”

“คุณแม่ได้ทำตามที่คุณครูแนะนำไหม ให้พูดคุยกับซาลี
บ่อย ๆ คอยถามเขาทุกวัน”

“ทำค่ะ ฉันทำตลอดเลย”

“มันต้องพยายามมากกว่านี้ ครูคิดว่ามันไม่พอจะคะจาก
ผลลัพธ์ที่ได้” เสียงของครูเนิบแต่ดูตำหนิในตัว เป็นอีกครั้งที่เธอ
เม้มปากแน่นขึ้น

“ซาลีไม่ชอบเรียนเท่าไรหรอกค่ะ ฉันทเองก็ทรมานกับการเห็น
เขาร้องไห้”

“ต้องใจแข็งกว่านี้นะคะ คุณแม่จะตามใจเขาตลอดไม่ได้”

“ฉันทราบค่ะ” เธอตอบรับแล้วกล่าวขอบคุณ และพาสาลี
ออกจากห้องไป

บานประตูที่เธอเฝ้ามองมารวมสิบปีปิดลง

เสียงของครูยังดังก้องอยู่ในหัวและความขุ่นมัวในใจเธอ
มากมายเกินรับไหวราวกับภูเขาไฟที่อยากปะทุและทำลายทุกสิ่งทุก
อย่าง ในหัวของเธอมีแต่คำว่าทำไมนะ เธอเป็นครูมาเกือบสามสิบ
ปี สอนให้เด็กอ่านหนังสือมากมายเสียจนนับไม่ถ้วนผู้ปกครอง
ล้วนไว้ใจเธอให้กวาดชั้นลูกหลานทั้งสิ้น แต่เธอกลับสอนลูกชายเพียง
คนเดียวไม่ได้ ที่มากไปกว่านั้นการถูกตำหนิราวกับเธอเป็นแม่ที่ไม่

ได้เรื่องอีก ทั้งที่เธอพยายามเต็มที่แล้วแท้ ๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ความพยายามของเธอดูไร้ค่าเพียงนี้

“แม่ ไอติม” เสียงของซาลีดังขึ้นขัดความคิด เธอเม้มปากอีกครั้งเมื่อหันไปสบตากลูกชาย ทุกครั้งหลังเรียนเสร็จซาลีต้องได้กินไอศกรีมหนึ่งโคนเป็นกิจวัตร

“ไม่” เธอตอบ “วันนี้ลูกแย่มาก ลูกตอบครูผื่นไม่ได้สักข้อ”

เธอเมินเฉยเงาในตาของลูกชาย มันแวววาวจากหยาดน้ำตา เด็กชายไม่ชอบโดนขัดใจ โดยเฉพาะสิ่งที่เขาควรได้รับเป็นประจำ

“ไม่รักแม่แล้ว!!!” เด็กชายตวาด เขากำมือแน่น จนมือเล็ก ๆ สั่นระริก ซาลีรู้ว่าต้องทำยังไง เขาจะต้องร้องไห้ วิงวายนเสียงดัง กระเท็บเท้า แม้ว่าคนจะมองมาที่เขาแค่ไหนแต่เด็กชายก็ไม่สนใจ

เขารู้แล้วว่าแม่ต้องสนใจเขา ต้องขอโทษเขา ขอโทษอย่างที่เคยเป็น “เจียบเดี๋ยวนั้นะ” เธอกระซิบลอดริมฝีปาก เธอมักใช้วิธีนี้เวลาที่ซาลีอยู่เหนื่อการควบคุม และเธอเหนื่อยเกินกว่าจะประนีประนอมหรือทะนุถนอมความรู้สึกซาลีอีกต่อไป

เธอแค่เหนื่อยเหลือเกิน

“ไม่!” เด็กชายตะโกนอีกครั้ง คนเริ่มมองมากขึ้นเรื่อย ๆ เธอเม้มเริ่มฝืนปาก ความรู้สึกอับอายเริ่มคืบคลาน เธอไม่ชอบที่คนอื่นมองว่าเธอปล่อยให้ลูกชายก้าวร้าวใส่ บางคนไม่รู้จักลูกชายเธอแต่พวกเขาก็พร้อมที่จะตัดสิน และเธอเองไม่อยากจะให้ซาลีดูแยในสายตาคนอื่น

“แค่นี้ก็เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว ลูกรู้บ้างไหม” เธอตอบกลับแม้รู้ว่าซาลีจะไม่รับรู้ความหมายที่เธอต้องการสื่อ “การถูกต่อว่าทุกครั้งที่มา มันบั่นทอนจิตใจขนาดไหนลูกรู้บ้างไหม มันเหนื่อยนะกับการที่ต้องทำงาน แล้วพาลูกไปเรียนต่อ”

“เจ็บไปเลยแม่น่ะ” เด็กชอบตอบกลับนัยน์ตาแดงระเรื่อ

“เจ็บ!” และตะโกนอีกครั้ง

“ทั้ง ๆ ที่เรียนไปก็ดูเหมือนไม่ได้อะไรเลย”

เป็นอีกครั้งที่เธอเมินเฉยหยดน้ำตาของลูกชาย ชาลีเริ่มร้องไห้ ร้องไห้และร้องไห้ราวกับโลกทั้งใบแตกสลาย มือของเด็กชายกำแน่น แต่เธอเลือกที่จะนิ่งเฉย

เธอแค่เหนื่อยเหลือเกิน

เหนื่อยกับการที่ต้องตื่นมาทำกับข้าวดูแลครอบครัว เหนื่อยกับการต้องสอนนักเรียนทั้งวัน เหนื่อยกับการกลับบ้านมาดูแลลูก เหนื่อยกับการที่ชาลีไม่เคยเข้าใจอะไรเลย

บางครั้งเธอก็คิดว่าลูกชายช่างใจร้ายนัก เวลาเขาไม่โห่พร้อมจะทำร้ายหัวใจคนอื่นได้ทุกเมื่อ เมื่อเขาหายโกรธเรื่องที่ผ่านมาก็ไม่เหมือนเคยเกิดขึ้น โดยที่ยังทิ้งบาดแผลไว้ให้คนเหล่านั้นรักษาตัวเอง

แต่นั่นก็เพราะชาลีพิเศษ

เธอเงยหน้าขึ้นพยายามสุดลมหายใจและปล่อยออกมาอย่างแผ่วเบา เพื่อให้รู้ว่าเธอยังมีชีวิต และยังคงมีชีวิตต่อไป ชาลียังคงกอดอกและหันหน้าหนี เด็กชายยังคงรอคำขอโทษจากเธอเหมือนที่ผ่านมา

ความเป็นแม่ทำให้เราต้องเสียสละอะไรหลาย ๆ อย่าง

เธอกลับลมหายใจและลืมตาขึ้นอีกครั้ง

มองดูผู้เป็นสามีพาชาลีไปซื้อไอศกรีมอย่างเงียบ ๆ ในขณะที่มีนายังคงวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ เด็กหญิงรู้ดีเสมอว่าเวลาใดควรเข้าไปใกล้หรือถอยห่าง อะไรที่เธอเคยสอนมีนานั้นใช้ไม่ได้กับชาลีเลย เธอพยายามอ่อนโยนกับลูกชายมากขึ้น ใส่ใจมากขึ้น และบอกมีนาเสมอว่าไม่ควรเรียกร้องอะไรมากนักเพราะเธอเหนื่อยมากพอแล้ว

ตลอดเส้นทางกลับบ้านมีแต่ความเงียบ ซาลิฝันหน้าหนีเธอราวไม่
อยากมองหน้า ในขณะที่เธอนั่งครุ่นคิดเรื่องราวเก่า ๆ รลชมใน
ลำคองังไม่จางหายแม้จะพยายามตีมน้ำเท่าไร อาจเป็นความชื่นชม
ในใจที่เธอไม่มีวันแก้ และเธอไม่รู้ทางแก้

เธอนอนไม่หลับ

เมื่อทนชมตาต่อไปไม่ไหวเธอก็ลุกขึ้นเดินลงมาข้างล่าง
อย่างเงียบ ๆ เปิดประตูออกไปจ้องมองความมืดมิด แสงไฟสลัวจาก
ตัวบ้านทำให้มองเห็นกิ่งไม้ไหวเอนไปตามแรงลม แผลงเม่าบินว่อน
ไปทั่ว เสียงจิ้งหรีดเรไรทำให้ความมืดไม่เปลี่ยวเหงาจนเกินไปนัก
เธอเริ่มคิดถึงหลายสิ่งหลายอย่าง คิดถึงตอนที่ซาลิเกิด ตอนที่เธอ
พยายามจะไม่ร้องไห้จากความผิดหวัง ตอนที่หมอล่งยาให้เธอกิน
พร้อมลูกชาย มันเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งเธอและซาลิหลับลึกอย่างที่ไม่เคย
เป็น เธอไม่สะดุ้งตื่นและไม่ฝันร้าย ซาลิไม่อาละวาด มันคือเรื่องราว
ที่ดีจนเกินจะคาดได้

แต่นั้นไม่ใช่ความจริง

มันคือยาที่ทำให้กลไกในร่างกายของเธอและซาลิเป็นแบบ
นั้น และเธอไม่อาจหลีกเลี่ยงความจริงตลอดไป ความชมชื่นในใจจึง
มาแทนที่รลสา

เราพยายามกันมามากมายเหลือเกิน

เธอเม้มปากแน่น นึกถึงตอนที่ยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่
วิ่งไปตามท้องทุ่ง รวงข้าวสีเหลืองกระจ่างภายใต้แสงอาทิตย์ ต้น
มะพร้าวที่ได้ปีนป่ายไปเก็บแต่ไม่มีโอกาสได้กิน ใต้ถุนบ้านที่ไม่มี
แม้แต่หญ้าสักใบเพราะแม่ของเธอมักให้เธอและพี่น้องผลัดกันนั่ง
ถอน บ้านที่เธอนั่งรถไฟจากใต้เพื่อรับกระปุกน้ำพริกจากที่สาวแล้ว
นั่งกลับมหาวิทยาลัย แต่ไม่ทันจะให้เพื่อนได้ชิมก็หมดระหว่างทาง

เพราะความหิวโหย แม่ที่กุมแขนทั้งสองข้างของเธอเอาไว้แล้วบอกว่า จงเป็นหญิงสาวที่มีความสุข ในวันแต่งงาน แม่ไม่เคยอวยพรใครสิ่งใดที่แม่พูดเราต้องทำให้ได้อย่างไม่มีข้อแม้

“น่าเกลียดน่าชังเสียจริง” แม่เคยพูดเช่นนั้นเมื่อเห็นซาลิ ท่านั่งอยู่ที่ตั้งตัวโปรดมองดูเด็กชายในอ้อมกอดเงียบ ๆ ซาลิเกิดหลังจากพ่อของเธอเสียไปราวสามเดือน “ถ้าพ่อแกยังอยู่” แม่พูดแล้วเงียบไปสักพัก “ก็คงจะนั่งดูดวงให้หลายคนนี่ไปแล้วนะซิ” แม่อมยิ้ม “ดูใบหน้ากลม ๆ นี่สิ่งจะดวงดีไม่น้อย ฉันเองก็ดูไม่เป็นเสียด้วย” เธอคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้น

ช่วงเวลาในโลกทั้งใบของเธอแตกสลายเมื่อรู้ว่าซาลิเป็นเด็กออทิสติก ตอนนั้นเธอรู้สึกเคืองคว้างและหลงทาง หลายครั้งที่เธอร้องไห้ราวกับจะขาดใจเสียให้ได้ เธอภาวนาให้ลูกชายหายและเป็นเหมือนเด็กคนอื่น ๆ ครั้งหนึ่งเธอร้องไห้ซบลงตรงตักแม่พลางกล่าวโทษว่าคงเป็นเวรกรรมที่เธอก่อเอาไว้ เน้นนานทีเดียวกว่าเธอจะรู้สึกถึงไออุ่นจากมือของแม่ที่ลูบศีรษะของเธออยู่ สัมผัสของแม่ไม่ได้ นิ่มนวนล้นๆ มือของแม่หยาบกระด้างเพราะทำงานหนัก อีกทั้งยังเหยี่ยวนจากกาลเวลา แต่ก็เป็นมือคู่นี้ที่เลี้ยงเธอมาจนเติบโตใหญ่และตระกองกอดหลานชายของตน

“แดงจะร้องไห้ทำไม” แม่พูดขึ้น “พิเศษแล้วอย่างไร ไม่พิเศษแล้วอย่างไร” เสียงของแม่แหบแห้งและโรยรา “ยังไงเขาก็เป็นลูก”

“...หนูรู้” เธอสะอื้นตอบ

“แกเองก็พิเศษ เพราะแกคือลูกฉัน” เสียงของแม่เนิบราวกับซบกล่อม “เข็ดน้ำตาซะ อย่าร้องไห้ให้ลูกเห็นเชียวนะ”

เสียงของแม่ค่อย ๆ แผ่วลง

แผ่วลง

“แกเป็นแม่แล้ว ต้องเข้มแข็งนะรู้ไหม”
และจางหายไปในที่สุด

เธอตื่นขึ้นในเช้าวันถัดมา หลังจากเพลอหลับบนโซฟา
ภายในห้องรับแขก ดวงตาปวดและบวมจากการร้องไห้ รู้สึกปวด
เมื่อยไปทั้งตัวบนตัวเธอมีผ้าห่มผืนโปรดที่เธอใช้เป็นประจำ อาจจะ
เป็นผู้เป็นสามีที่นำลงมาห่มให้ เมื่อลุกขึ้นผ้าห่มก็ตกลงมาที่กองพื้น
แต่เธอไม่สนใจมันเท่าใดนัก

ตอนนี้เป็นเวลาเจ็ดโมงเช้าที่เธอควรไปโรงเรียนและเป็น
เวลาเดียวกับที่รถโรงเรียนจะมารับซาหลี่

แต่ตอนนี้ทั้งบ้านกลับเหลือเธอเพียงผู้เดียว

ในห้องครัวมีโຈีอยู่หนึ่งดวง สามีคงเป็นคนออกไปซื้อที่
ตลาดและดูแลอาหารเช้าให้กับลูก ๆ แทนเธอ บนตู้เย็นมีกระดาษ
ติดอยู่ ลายมือหวัด ๆ อันเป็นเอกลักษณ์ของคนรักมีใจความว่า
จัดการทุกอย่างในบ้านเรียบร้อยแล้ว ไม่ต้องเป็นกังวล

เธอจึงรีบจัดการอาหารเช้า อาบน้ำและแต่งตัวเตรียมไป
ทำงาน หากซักวันนี้คงไปโรงเรียนสายเป็นแน่

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยจึงมาจัดการกับกองผ้าห่มที่กองอยู่
ข้างโซฟา ทว่าเมื่อเธอสะบัดผ้าห่มกลับมีบางสิ่งตกลงมาด้วย
สองมือหยิบสิ่งนั้นขึ้นมาอย่างใคร่รู้ เมื่อเห็นเธอก็จำได้ในทันที
มันคือตุ๊กตาตัวโปรดของซาหลี่

มีใครบางคนบอก

ความทรงจำ

ถูกบิดเบือนตามกาลเวลา

ในความทรงจำ หลายสิ่งช่างเลื่อนรางเหลือเกิน รวากับ
กาลเวลาเป็นเพียงกลลวง นาฬิกาของเราต่างบิดเบี้ยวและถูกปีศาจ
แห่งกาลเวลาช่วงชิงความทรงจำไป หากแม้มีสิ่งใดที่มากกระทบเพียง
นิด ปีศาจตนนั้นก็กลับยอมปล่อยความทรงจำออกมาอย่างง่ายดายตาย
อดีตจึงอยู่เพียงแค่เอื้อม

ปล่อยให้เราจมลงสู่ความทรงจำ

'ซาลีต้องไม่ร้องไห้นะรู้ไหม' เธอล้อว่ากับลูกชายในวันที่
เขาไปโรงเรียนวันแรก

'ไม่... ล่อง' เด็กชายตอบเสียงงมแง ดวงตากลมโตไม่สบตา
เธอเลยสักนิด

'แม่มาส่งลูกวันนี้วันเดียว' เธอขู่นี้ซีประกะบ 'หนึ่งครั้ง'
และย้ำอีกหน

'นิ่ง' ซาลีขู่นี้ตาม

'ใช่จ๊ะ' เธอตอบ 'วันพรุ่งนี้ลูกต้องนั่งรถโรงเรียน'

'รถเข็น' เธอพยักหน้ารับลูกชายกระซิบตอบเบา ๆ 'ใช่จ๊ะ'

'คุณครูบอกว่าลูกต้องมีตุ๊กตาไว้กอดตอนนอนกลางวัน'
เธอพูดพลางหยิบตุ๊กตาออกจากถุง มันคือตุ๊กตาลีฟ้าครามตัว
นุ่มฟู นัยน์ตาของมันดูเศร้าสร้อย 'นี่คือคุณजूดี'

'जूดี'

'จ๊ะ คุณजूดีจะเป็นเพื่อนของลูก' เธอยื่นตุ๊กตาให้ซาลี 'ถ้า
คิดถึงแม่ก็กอดजूดีเอาไว้'

'กอดแม่' เด็กชายตอบรับและเดินเข้ามากอดเธอโดยมี
जूดีตัวคั่นกลาง และย้ำอีกหน 'กอดजूดี'

วันนั้นเธอต้องรีบบอกลาลูกชายเพราะกลัวไปทำงานสาย นอกจากต้องดูแลลูกชาย เธอเองก็มีหน้าที่ดูแลเด็ก ๆ อีกมากมาย ซึ่งเป็นหน้าที่ที่สำคัญไม่แพ้กัน เมื่อเดินออกจากโรงเรียนของชาลีไปได้ไม่ไกลนัก เธอก็หันหลังกลับไปดูเด็กชายอีกหน ชาลีไม่แม้แต่จะมองหรือร้องตามเธอเลยสักนิด เขาทำเพียงยืนนิ่ง ๆ กำตุ๊กตาไว้ที่มือซ้าย และสะบัดมือขวาไปมาอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

เย็นวันนั้นเด็กชายมอบผลงานที่ทำในห้องเรียนให้เธอดู หัวข้อถูกเขียนเอาไว้ว่าเพื่อนสนิท บนกระดามีเพียงรูปวาดของจูดี้ ที่ไม่ได้ลงสีเลยแม้แต่หน่อย มุมกระดามีตัวอักษรวาง ๆ เขียนว่า 'จูดี้' ที่ครูประจำชั้นเขียนไว้เพื่อให้ชาลีเขียนตาม เส้นดินสอของชาลีหนาและเข้ม เพราะเด็กชายยังกะแรงมือไม่ถูก แต่ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นผลงานที่เธอชอบที่สุด

จากคุณจูดี้

เป็นจูดี้

และกลายเป็นจูดี้

ตุ๊กตาตัวนี้อยู่กับชาลีมาทุกช่วงเวลา สีของมันซีดลงตามขอบปีที่ชาลีเติบโตขึ้น แม้ถึงวัยที่เขาควรเลิกเล่นตุ๊กตาไปแล้วก็ตาม ไม่ว่ายามที่เด็กชายมีความสุข ทุกข์ใจ หรือหมั่นเศร้า จะมีจูดี้เคียงข้างเสมอ เฉกเช่นเดียวกับทุกการเติบโตของชาลีจะมีเธอ ผู้เป็นแม่เคียงข้างเสมอ

เหตุใดหนอ เธอจึงเลือกที่เก็บแต่ความทรงจำอันขมขื่น

ทั้งที่มีเรื่องราวอันแสนสุขมากมายแท้ ๆ

เสียงนาฬิกาบอกเวลาเจ็ดโมงครึ่ง เธออุ้มตุ๊กตาไว้แนบอกตั้งแต่ออกจากบ้านจนถึงโรงเรียน ทุกคาบสอนเธอจะวางจูดี้ไว้บนโต๊ะสอนหนังสือ ที่ที่จะมองเห็นได้ตลอดเวลา จูดี้อยู่เคียงข้างเธอตลอดทั้งวัน ราวกับมีชาลีอยู่เคียงข้างเธอเสมอ

เย็นวันนั้น เมื่อเธอถึงบ้านก็พบกับรอยยิ้มของซาลี รอยยิ้มที่เจิดจรัสราวแสงอาทิตย์ยามเช้าและเป็นรอยยิ้มที่ไร้เดียงสาดังเช่นวันเก่า เด็กชายเข้ามาสวมกอดเธอเอาไว้ ไม่แม้แต่จะปลดกระเป๋านักเรียนใบโตเสียด้วยซ้ำ

“ซาลีขอโทษ” เด็กชายเอ่ย “ซาลีหายโมโหแล้วครับ”

“แม่ก็ขอโทษจ้ะ” เธอเอ่ยตอบ พลางลูบหัวของซาลีอย่างแผ่วเบา “ขอบคุณที่ให้จู๊ดมาอยู่เป็นเพื่อนแม่นะ”

เธอยืนตึกตาคืนซาลี เด็กชายรับไว้แล้วกอดมันแนบอก ตรงที่ได้ยินเสียงหัวใจชัดเจนที่สุด

“มีแม่จู๊ด” ซาลีพูดขึ้นและเงยหน้าเพื่อสบตาเธอ ดวงตาสีน้ำตาลที่เธอมองไม่ชัดเจนนักเมื่อเขายังเด็ก “แม่ต้องไม่ล่องให้แล้วนะ”

เธอยิ้มรับ กระบอกตาปล้นร้อนผ่าวขึ้นมา เด็กน้อยของเขาเขาไม่ร้องไห้เพราะเธอบอกว่าห้ามร้องเท่านั้นเองหรือ เธอคิด ความทรงจำในอดีตไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไข ทำได้เพียงนึกถึงและเดินหน้าต่อเพียงเท่านั้น

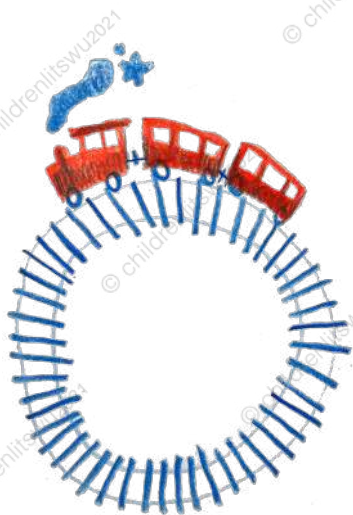
ใช่แล้ว

อดีตทำให้เราเติบโต

เธอกับซาลีเองก็เช่นกัน

“พ่อมาแล้ว ไปรับพ่อกันเถอะซาลี”

เราต่างเรียนรู้และเติบโตไปด้วยกัน

เราต่างออกเดินทาง
เพื่อกลับบ้าน

รถไฟสายวงกลม

เสียงฝีเท้าก้าวเดินอย่างรีบเร่ง ผู้คนต่างรีบร้อนกลับบ้าน
ในเวลาเลิกงาน กล่องโบโตทำให้การเคลื่อนไหวลำบากกว่าที่ควร
หากแต่รอยยิ้มที่ได้จากลูกชายนั้นคุ้มค่ายิ่งกว่า ผมเดินหลีกเลี่ยง
ผู้คน ต่อแถวรอโดยสารเพื่อกลับบ้าน ไม่สนแม้แต่เสียงทักทายของ
คนที่คุ้นเคย และในทันทีที่เห็นบานประตูสีน้ำเงินอยู่ในสายตา
รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นอย่างง่ายดาย

“ไหน ซาลิอยู่ไหนเอ่ย”

ผมเห็นเงาของลูกชายที่ยืนหลบอยู่หลังพุ่มไม้ ชายเสื้อสีฟ้า
โผล่พ้นออกมานอกกิ่งไม้ ซาลิอาจลืมไปว่าเขาโตเกินกว่าจะแอบมูม
เต็ม ๆ อีกต่อไป และผมก็ทำเป็นมองไม่เห็นทุกครั้งเพื่อยืดเวลาใน
การมองหา ทุกครั้งที่กลับบ้านเรามักเล่นซ่อนแอบกันเสมอ หากเป็น
เมื่อก่อนอาจมีมินาเล่นด้วย แต่ตอนนี้เด็กหญิงรักการเติบโตเพียง
ลำพัง จึงเหลือแค่เราสองคนพ่อลูก

“ซาลิ อยู่ไหนกันนะ” ผมได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักเบา ๆ
ซาลิไม่เคยเบื่อธรรมเนียมการเล่นซ่อนแอบ ผมจึงไม่เบื่อที่จะ
ตามหาแม้เวลาจะผ่านไปมาสิบปีแล้วก็ตาม

“นี่ไง จับได้แล้ว” ผมเอื้อมมือไปกอดลูกชายเต็มอ้อมแขน

หอมหัวทุย ๆ ของเขาอย่างมันเขี้ยว ซาลิพยายามดิ้นออก แต่สุดท้าย
เด็กชายก็ยอมจำนนต่ออ้อมกอด

กล่องใบใหญ่ถูกวางไว้ที่หน้าประตู ผมจับมือซาลิเพื่อพา
ไปดูใกล้ ๆ ดวงตาของเด็กชายเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

“ของขวัญของซาลิ” ผมเอ่ย

เด็กชายเขยากล่องใบโตอย่างใครรู้ และค่อย ๆ ฉีกกระดาษ
ห่อของขวัญอย่างทะนุถนอม ภายในกล่องคือรถไฟขบวนที่มา
พร้อมรางรถไฟ ซาลิกระโดดโลดเต้นพร้อมตะโกนสุดเสียง จนมีนา
อดไม่ได้ที่จะลงจากห้องมาดู

“รถ รถไฟ” ซาลิตะโกน

“ใช่แล้วรถไฟ”

“ขอบคุณครับพ่อ” ซาลิเอ่ยแล้วหันกลับไปสนใจกับขบวน
ในมือต่อ

ระหว่างที่มองดูเด็กชายเล่นอยู่ ผมก็สัมผัสแรงกระตุกอัน
แผ่วเบาที่แขน ลือเมื่อหันไปมองก็พบกับนัยน์ตาเล็ก ๆ ของลูกสาว
ที่ถอดแบบมาจากผมราวกับจับวาง

“มีของหนูไหม” เด็กหญิงเอ่ยราวกับเสียงกระซิบ

“ลูกก็เล่นกับซาลิไง”

“ว่าแล้ว” เด็กหญิงพูดเสียงเบา ผมเห็นประกายหม่นเศร้า
จากดวงตาคู่นั้นก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว “พ่อก็รู้ว่าซาลิหวงของ”

“มีนา” ผมเอ็ด

“หนูรู้” เด็กหญิงเอ่ยชัด “รอให้น้องเข็มน้องน้อยอย่างเคย” ว่า
แล้วเด็กหญิงก็เดินขึ้นห้องไป

ผมหันไปสบสายตาคณรักที่ส่ายหน้าอย่างอ่อนอกอ่อนใจ
มาให้ ผมยิ้มรับอย่างไม่รู้จะว่ากล่าวอะไร ก่อนจะหันไปสนใจซาลิที่
เพียรต่อรางรถไฟให้เสร็จสมบูรณ์

แม้จะมีรางรถไฟหลายแบบ แต่เด็กชายกลับเลือกต่อให้ราง
เป็นรูปวงกลม รางที่เหลือถูกวางทิ้งเอาไว้อย่างไม่ใส่ใจนัก

“ริง ริง” เด็กชายเอ่ย เมื่อรถไฟไม่วิ่งอย่างที่ตนเองหวัง

“ต้องใส่ถ่านก่อนนะ” ผมตอบ

ถ่านก้อนน้อยถูกใส่ลงใต้ตัวรถไฟ ผมบรรจุวางลงบนราง
แล้วบอกให้ซาลีลองเปิดสวิตช์ เด็กชายทำตามอย่างกระตือรือร้น
รถไฟขบวนน้อย ๆ เปลี่ยนเสียงออกมาพร้อมออกเดินทาง ล้อเล็ก ๆ
บดเคลื่อนไหว วนเวียนบนรางที่ไม่มีจุดสิ้นสุด

สู่การเดินทางอันเป็นนิรันดร์

รถไฟสายวงกลม

บางครั้งชีวิตก็เหมือนรถไฟสายหนึ่ง

‘ริง’ เสียงใครสักคนตะโกนบอก ‘เร็วสิเจ้าป้อ’

เด็กชายคนนั้นพยายามวิ่งสุดฝีเท้า ตัวเขาเล็กกว่าใคร ผม
สีน้ำตาลอ่อนผิดแผกจากเด็กคนอื่น ๆ จนมีฉายาว่า *ไอ้หรั่ง* ด้วย
ร่างกายที่เล็กและผอมแห้งทำให้เขาตามใครไม่ทันนัก แถมยังเจ็บ
ป่วยอยู่เสมอ ไอ้หรั่งคนนี้ย้ายโรงเรียนบ่อยจึงมีเพื่อนมากมาย แม้จะ
เป็นเพื่อนกันเพียงชวปี ไอ้หรั่งก็นับว่าเป็นเพื่อนกันตลอดไป

ในมือเล็ก ๆ มีแผ่นโปสเตอร์หนึ่งทีแกะมาจากกำแพงโรง
ภาพยนตร์แบบสด ๆ ร้อน ๆ ไม่รวมหนังสือการ์ตูนเล่มโปรดที่ไม่มี
ปัญญาซื้อหากไม่แอบหยิบเงินแม่ แน่نونว่าเด็กชายยอมเจ็บตัว
ดีกว่าพลาดจากสำคัญในการ์ตูน เด็กคนนั้นจะเติบโตเป็นเช่นใด
เป็นคำถามที่ยากเกินกว่าใครจะคาดเดา

แต่ตัวผมรู้ดี

เพราะเด็กคนนั้นคือตัวผมเอง

ชีวิตเหมือนการเดินทางระยะยาว

ผมหลงใหลการเดินทางมาตั้งแต่เด็ก พ่อของผมเป็นทหารเรือจึงมีโอกาสดูเรือไปตามที่ต่างๆ และเก็บเกี่ยวเรื่องราวการเดินทางมาเล่าให้ฟัง ช่วงวัยรุ่นน่าจะเป็นช่วงที่มีอิสระมากที่สุด ผมมีกลุ่มเพื่อนที่ไปไหนไปกัน มุทะลุและไม่กลัวอะไร ราวกับเสียหนึ่งของชีวิตนั้นมอบให้เพื่อนไปแล้ว

เมื่อเข้าสู่วัยทำงานผมเริ่มออกเดินทาง อาจซื้อแก็งรถมอเตอร์ไซด์คันเก่าๆ ข้ามจังหวัด เริ่มต้นทำงานเป็นหลักเป็นแหล่งที่แรกคือจังหวัดชัยนาท และออกเดินทางอีกครั้งเพื่อพบปะเพื่อนที่เริ่มแยกย้ายกันไป

เมื่อแต่งงาน ผมเลือกที่จะหยุดพัก และลงหลักปักฐานที่กรุงเทพมหานคร แต่นั่นก็เป็นเพียงการหยุดพักเพียงชั่วคราว เพื่อเริ่มต้นเดินทางใหม่อีกครั้ง โดยมีเพื่อนร่วมทางเพิ่มมาอีกหนึ่งคน

ผมหยุดเดินทางอีกครั้งเมื่อลูกสาวคนแรกลืมตาดูโลก เรารอลูกคนแรกนานนับสิบปี เพราะภาวะมีลูกยาก มันทำให้เรานึกถอดใจอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายเธอก็มา มีนา ลูกสาวคนแรกของเรา ใครต่อใครต่างบอกว่าเราหน้าเหมือนราวกับพิมพ์เดียวกัน และผมไม่แปลกใจเลยที่จะตกหลุมรักลูกสาวตั้งแต่แรกเห็น เมื่อเวลาผ่านไปเพียงหนึ่งปีชาลีก็ตามมา

การมีชาลีเป็นสิ่งที่เราไม่คาดฝัน ตอนมีนาเกิดหมอบอกกับเราว่าควรพักการมีลูกไปก่อน เพราะอายุเราทั้งคู่ก็มากแล้ว ทว่าหลังมีนาเกิดเพียงหนึ่งปี เราก็มีชาลี เขาเปรียบเสมือนของขวัญที่ทำให้ครอบครัวเราสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ตอนชาลีอายุเพียงขวบเดียว ผมยุ่งกับการเรียนต่อและทำงานควบคู่ไปด้วย หลายครั้งที่ต้องบินไปต่างประเทศและสัมมนา อีกทั้งยังมีประชุมงานตึกตั้นจนต้องทิ้งครอบครัวให้อยู่เพียงลำพัง

แต่การเดินทางครั้งสุดท้ายมาเร็วกว่าที่คิด

มันเป็นตอนที่รู้ว่าซาลีเป็นเด็กออทิสติก ในฐานะที่เป็น
เสาหลักของครอบครัว ผมต้องมั่นคง ถึงแม้ในใจจะแหลกสลายเมื่อ
รู้ก็ตาม ทุกอย่างดูราวกับไม่ใช่ความจริงเมื่อหมอบปรึกษาบอก ผม
เห็นน้ำตาของคนรัก รับมือความโกรธเกรี้ยวของเธอ และเรียนรู้
ทุกสิ่งไปพร้อม ๆ กับการเติบโตของซาลี

ทุกเช้าที่ผมออกไปทำงาน ผมจะหอมแก้มลูกทั้งสอง กลับ
บ้านเพื่อเล่นซ่อนแอบ พาชาลีไปเรียนและไปหาหมอ ในครอบครัว
มีผมเพียงคนเดียวที่ขับรถได้ และการขับรถจำเป็นอย่างยิ่งต่อการ
เดินทางไปทีต่าง ๆ ผมทำหน้าที่เป็นผู้จัดจําตารางเวลา วันไหนซาลี
มีเรียน หรือมีนัดกับหมอ วันไหนที่ต้องพาชาลีไปทำกิจกรรมนอก
เหนือจากตารางที่เรามี ราวกับมันเป็นเหมือนวัฏจักรที่เวียนวนซ้ำ ๆ
และผมหนีไปไหนไม่ได้

บางครั้งการเดินทางก็มีปัญหาระหว่างผู้ร่วมทาง

‘จะไม่ทิ้งกันไปใช่ไหม’ ภรรยาเอ่ยถามผม สายตาของเธอ
จับจ้องไปที่บ้านประตูห้องเรียน ไม่แม้แต่จะสบตากัน

‘ทำไมถึงถามอย่างนั้น’

‘เพราะคนอื่น’ เธอเว้นไปชั่วครู่ ‘สามีเขาทิ้งไปเพราะลูก
เป็นเด็กพิเศษ’

ผมนิ่งเงียบ เหตุเพราะผมไม่เคยแบ่งปันความเจ็บปวดกับ
ใคร พ่อแม่มาก่อนหลายตาต่างวณเวียนมายังสถานที่แห่งนี้
บางครั้งผมเห็นร่องรอยการแตกสลาย เสียร่องไห้ของผู้คนเหล่านั้น
รวมถึงตัวคนรักของผมเอง เรื่องราวมากมายถูกแบ่งปัน ทั้งความ
เจ็บปวดที่ทุกคนต่างต้องการการเยียวยา

‘มันคงน่าผิดหวังมากเลยใช่ไหม’ ผมส่ายหน้า

‘ไม่มีใครผิด’ ผมเว้น ‘เราแค่ต่างไม่รู้’

เธอนิ่งเงียบรวากับอยู่ในภวังค์ ผมจึงเดินเลี้ยวออกมาเพื่อ
ให้เวลากับเธอ

ตอนซาเลิกลิง โลกทั้งใบของเธอเป็นสีฟ้า มันทสโตและสุก
สว่างรวากับท้องฟ้าในวันนั้น แต่ทว่าเมื่อพบว่าซาเลิเป็นเด็กพิเศษโลก
สีฟ้ากลับกลายเป็นสีน้ำเงิน รวากับเธอค่อย ๆ จมลงสู่ห้วงมหาสมุทร
และผมเองจำเป็นต้องเป็นเสื้อชูชีพเพื่อให้เธอมีแรงหายใจต่อไป

แม้ว่าตัวผมเองจะเหลือเรี่ยวแรงน้อยเต็มที

ผมเดินมายังรถเก๋งคู่ใจ ยืนฟังท้ายรถอยู่สักพัก ไม่สนแม้ว่า
กางเกงตัวโปรดจะเปื้อนฝุ่น คลีกระดาดซาเก๋า ๆ แผ่นหนึ่ง บนหน้า
กระดาดเสียงร่ายไปด้วยเบอร์เพื่อนพ้อง ผมไล่มองตัวเลขเหล่านั้น
ก่อนจะเลือกกดเบอร์ของใครสักคน ปล່อยให้เสียงสัญญาณดังขึ้น
สองครั้ง แล้วจึงกดวางสายแล้วไล่ดูตัวเลขบนหน้ากระดาดอีกครั้ง
เลือกที่จะกดเบอร์เพื่อนอีกคน แต่สุดท้ายผมก็กดปิดโทรศัพท์ แล้ว
พับกระดาดอย่างบรรจงใส่ลงในกระเป๋าตังค์ดั้งเดิม

ที่นี้ไม่มีใคร

ผมเหม่อมองลานจอดรถ ไม่ไกลกันนักมีสนามเด็กเล่นที่
ไร้ผู้คน ตอนนี้ทุกคนต่างรอลูกอยู่ที่หน้าห้องเรียน ท้องฟ้าเริ่ม
เจือจางไปด้วยแสงสีส้ม ผมปล່อยให้แสงสุดท้ายของวันสาดส่อง รู้ตัว
ดีว่าเมื่อพระจันทร์ลอยเด่นขึ้นในยามรัตติกาล นั่นคือเวลาที่เราจะ
กลับบ้าน

แสงไฟนาร์ลไม่ทำให้ท้องถนนไม่มีดจเงินไปนัก ผมเปิด
ฟังเพลงเก๋า ๆ เพื่อไม่ให้รู้สึกง่วง และอดไม่ได้ที่จะนึกถึงถนนสาย
ต่าง ๆ ที่เคยขับ ทุกสถานที่ที่เคยเขียน ผู้คนที่เคยพบ และเพื่อนที่
ต่างแยกย้ายกันไปเติบโต

ทุกคนต่างมีเรื่องราวเป็นของตนเอง

ไซ

เราต่างมีเรื่องราว

มันเหมือนกับการเดินทาง แน่แน่นอนว่าเราไม่มีทางจดจำ
รายละเอียดได้ทุกอย่าง บางครั้งมันพร่ำมัว แต่ในความพร่ำมัวเหล่านั้น
นั้นก็ยิ่งปรากฏความทรงจำอันเลือนลาง และในบางครั้งผมมองเห็น
ภาพซ้อนทับ ภาพของผู้คนที่เคยอยู่ในชีวิต

‘ไอ้หรั่ง’

‘ว่าไง’ กลิ่นบูหรือลอยคลุ้งไปทั่ว มือผอมเกร็งของเพื่อนสนิท
ตีบบุหรีมวนนั้นไว้ที่ปลายนิ้ว เรานั่งอยู่บนโซฟาเก่า ๆ ตัวหนึ่ง ทั่ว
บริเวณมีกองขยะกระจายเต็มพื้นที่กลิ่นของมันไม่น่าพิสมัยนัก หาก
แต่พวกเราต่างชินชา จุดนัดพบของเรา สถานที่อันเต็มไปด้วยเศษ
ซากแห่งความทรงจำ

‘แกเองก็โตเกินกว่าจะตามหาใคร ๆ แล้วนะ’ มันเอ่ยขึ้น
ผ่นลมหายใจหอบหนัก ‘เราต่างแยกย้ายกันไปมีครอบครัว’

‘แล้วอย่างไร’ ผมขัด

‘แกเองก็ไม่ใช่ไอ้หรั่งที่วิ่งตามใคร ๆ แล้ว’ มันสุดลมหายใจ
อีกครา รวกับการหายใจเป็นเรื่องยากเหลือเกิน

‘ฉันรู้ดี’

‘โตแล้วมีอิสระ’ มันพูดขัดจังหวะ ‘อิสระในกรงที่เราต่าง
वादไว้’

‘แล้วจะเรียกว่าอิสระได้อย่างไร’

‘อิม’ อีกฝ่ายหนึ่งไปชั่วคราว ‘เอาเถอะ อย่างน้อยฉันจะยังอยู่
ตรงนี้ กองขยะพวกนี้คือบ้านของฉัน’

‘ที่นี่ไม่ใช่บ้านแกเสียหน่อย’ ผมพูดขัดอีกครั้ง

‘แล้วทำไมแกถึงมาหาฉันที่นี่’ เสียงอีกฝ่ายเริ่มเบาลง

‘กลับไปได้แล้ว มีคนรอแกอยู่’

ผมเดินลงจากกองภูเขาขยะ พระอาทิตย์เริ่มลาลับ พอมอง
กองขยะเหล่านี้จึงดูราวกับถูกย้อมด้วยสีส้ม ประกายจากเศษแก้ว
กระทบเข้านัยน์ตา ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี มันก็ยังดูน่ารังเกียจเช่นเดิม
หากแต่ข้อดีของสถานที่แห่งนี้ คือเราสามารถมองเห็นท้องฟ้าได้สุด
สายตา เหตุเพราะไม่มีตึกรามบ้านช่องที่โหนกกล้ามาสร้างใกล้กอง
ขยะเนาเหม็น ผมหันหลังกลับไปมองเพื่อนอีกครั้งเพื่อโบกมือลา มัน
ยังคงคาบหูหรืออยู่ในปากทั้งที่ไฟมอดดับไปนานแล้ว

‘แล้วเจอกัน’ ผมเอ่ย
แต่ไม่มีเสียงตอบรับจากอีกฝ่าย

มันพูดไม่ได้

มะเร็งพรากเสียงไปจากมัน

ผมถามเพื่อนสนิทว่ารู้สึกเสียดายไหม ทั้งที่เราสามารถเลิก
บุหรี่ได้พร้อมกันแท้ ๆ แต่มันก็ยังฝังต้นที่จะเป็นสิงห์นักสูบต่อไป จาก
ชายหนุ่มที่เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานและไฟฝัน ตอนนี้อกลับดู
แห้งเหี่ยวราวกับประกายไฟเหล่านั้นมอดดับไปนานแล้ว

มันส่ายหน้า

‘ไม่อยากพูดหรือไง’

ฉันพูดสิ่งที่อยากพูดไปหมดแล้ว

ผมอ่านปากได้อย่างนั้น

กลับไป

‘ไปไหน’

บ้าน

‘แล้วแกละ’

ที่นี่ มันกลืนน้ำลายอีกครั้ง ก่อนจะพยายามอำปากอีกหน
บ้านฉัน

ชีวิตคือการเดินทางอันยาวนาน

ผมมาเยี่ยมมันอีกหน แต่ครั้งนี้พาซาลีมาด้วย ตอนนั้น ซาลีอายุได้เพียงเจ็ดขวบ มีพลังเหลือล้นและอยาก رؤ้อากเห็น และเป็นเด็กคนเดิมที่ช่างสงสัยใคร่รู้

‘ทำไม ไม่พูด’ เด็กชายเอ่ยถาม

‘คุณลุงพูดไม่ได้ครับ จำได้ไหมคุณลุงเคยมาเยี่ยมตอน ซาลีเด็ก ๆ ด้วยนะ’

ซาลีไม่ได้หันมาสนใจผมนัก เขายังคงจดจ้องไปที่เพื่อนผม อย่างอยาก رؤ้อากเห็น อีกทั้งยังแนะนำจุดให้อีกฝ่ายรู้จัก เพื่อนสนิท ที่ตอนนี้แทบไม่มีเรี่ยวแรงแล้วได้แต่นอนอยู่เฉย ๆ มันแทบไม่ขยับ ปากเสียดด้วยซ้ำตอนที่พบกัน

‘ไม่พูดเลย’

ผมกระซิบบอกให้ซาลีเงิบเสียงเพราะเกรงว่าจะไปรบกวน คนป่วย ทว่ามือผมเกร็งกลับยกขึ้นมาช้า ๆ ผมเอ่ยเรียกคนรักของ เพื่อนสนิทเพื่อนมันอยากได้อะไรเป็นพิเศษ แต่มันกลับส่ายหน้า เบา ๆ เป็นการปฏิเสธ

มือผมเกร็งของเพื่อนสนิทวางบนหัวซาลีอย่างแผ่วเบา นำ แผลกที่ซาลีไม่หลบเสียงแม้แต่น้อยกลับยกอุ้งเท้าน้อย ๆ ของจุดทับ ลงบนมือนั้นอีกที

ริมฝีปากที่เคยปิดสนิทค่อย ๆ อ้าออก

พูด

แทน

ฉัน

เป็นคำสามคำเท่านั้น ทว่าซาลีพยักหน้าราวกับเข้าใจดี ทั้ง ที่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองสื่อสารกัน

‘ซาลี พูดเยอะ’ เด็กชายพูดขึ้น ‘พูดเก่ง เก่ง’

ย้าอีกครั้งอย่างภูมิใจในตัวเองเป็นที่สุด หลายนาทิตีเดียว
ที่ซาเลียเอาแต่เล่าเรื่องไม่หยุด ฟังออกบ้างไม่ออกบ้าง แต่เด็กชายก็
ยังพูดต่อไปอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย โดยมีผู้ใหญ่สองคนนั่งฟังอย่าง
ตั้งใจ

ก่อนจากกันริมฝีปากนั้นยกยิ้มบางเบา

กลับบ้าน

และอีกฝ่ายก็ไม่เอ่ยปากอีกเลย

การเดินทางมีจุดสิ้นสุดเสมอ

ผมเหม่อมองควันไฟจากเมรุ ควันสีดำลอยขมุกขมัวบน
ท้องฟ้าแล้วค่อย ๆ จางหายไป รวากับควันบุหรี่ที่มันชอบสูบ ผม
กุมมือซาเลียเอาไว้ อดไม่ได้ที่จะกระซิบให้แน่นกว่าเคย เพื่อให้รู้ว่านี่
ไม่ใช่ความฝัน เพื่อนเก่าต่างแหวะเวียนมาเจอกัน รวากับการสูญเสีย
เป็นการนัดพบที่ไม่อาจเลี่ยง

‘โง่’ เพื่อนสนิทอีกคนเดินเข้ามาทักทาย ผมพยักหน้ารับ

‘สวัสดิ์ครับซาเลีย’

‘หวัดดีคับ’ เด็กชายพนมมือไหว้ แล้วหันไปสะบัดมือ

เช่นเดิม

‘โตขึ้นเยอะเลยนะ’ อีกฝ่ายพูดขึ้น สายตาดจ้องที่ไปควัน
สีดำที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า ‘ตอนไปเยี่ยมกับไอ้เล็กยังวิ่งชนไปทั่วอยู่
เลย’

‘เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน’ ผมยิ้มจางตอนที่เพื่อน ๆ รู้ว่า
ซาเลียเป็นเด็กพิเศษ ก็ต่างพากันแนะนำและติดต่อหมอให้ บางคนก็
หาสถาบันสอนพิเศษและครูเก่ง ๆ ให้ด้วยซ้ำ

‘รู้ตัวอีกทีเราก็ตโตเกินกว่าจะทำตัวบ้า ๆ’

‘ฉันเองคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้นเสมอ’ ผมเว้นไปอึดใจ

‘ตอนที่ยังมีพวกเรา’

‘ฉันรู้ดีว่าบางครั้งมันเจ็บปวด เมื่อคนที่เคยอยู่ด้วยก็กลับมา
ไม่อยู่อีกแล้ว’ มันพูดขึ้น ‘แต่มันก็เป็นธรรมดาของชีวิตไม่ใช่หรือ’

‘บางครั้งมันเร็วเกินไป’ ผมอดไม่ได้ที่จะนึกถึงเสียง
โหยงโหยงโวยวายของพวกเรา ตอนที่เราขับรถในยามค่ำคืนเพื่อ
เที่ยวต่างจังหวัด ตอนที่ยังมีพวกเรา ‘มันยากเกินไป’

‘ฉันรู้ว่าเพื่อนคือหลุมหลบภัยของแก’ มันสบตาผมก่อนจะ
เลยไปมองซาลิที่ยืนข้าง ๆ ‘แกจะฝากฝังความเจ็บปวดไว้ที่เพื่อน
ตลอดได้อย่างไร’

‘มันยากแก่กรู้’

‘ฉันรู้ ฉันรู้’

‘แกไม่มีทางรู้หรอก’ ผมขัด ‘การที่ต้องเป็นเสาหลัก เป็น
ความคาดหวัง’

‘ใช่ มันยาก’ มันสบตาผมแน่นิ่ง นัยน์ตาของมันบ่งบอก
ความเหนื่อยล้า ซ้ำต่างจากดวงตาที่เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวใน
วัยแรกรุ่ง ‘แต่เป็นเพราะแกไม่ยอมรับไม่ใช่หรือ’

เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน

‘ไอ้หรั่ง’

และทุกคนก็ทิ้งให้ผมอยู่ตรงนี้

‘แกโตเกินกว่าจะวิ่งตามใคร ๆ แล้วนะ’

ณ เศษซากแห่งความทรงจำ

ผมเหม่อมองรถไฟที่ยังวิ่งอยู่

เวียนวนอยู่อย่างนั้น

ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะที่ชีวิตกลายเป็นเช่นนี้ ไร้ซึ่งการ
เดินทาง ไร้ซึ่งชีวิต ไร้ความทะเยอทะยานและไฟฝัน ตัวตนของผม

ว่างเปล่า และผมอยากจะออกจากรถไฟสายนี้

รถไฟสายวงกลม

“ผมจะสอบเลื่อนชั้น” ผมบอกภรรยา มือประสานไว้บนโต๊ะ “ซึ่งผมอาจจะได้บรรจุที่ต่างจังหวัด”

“อะไรนะ” เธอเอ่ย “คุณล้อเล่นหรือไง”

“รุ่นน้องก้าวหน้ากว่าผมเสียอีก” ผมอธิบาย “มันน่าอายนะ ที่เด็กอายุน้อยกว่าเป็นหัวหน้าผมแล้ว”

“แล้วฉันล่ะ แล้วลูก” เสียงเธอสิ้นพร่า

“พวกคุณก็อยู่ที่นี้” ผมเบือนหน้าหนี “ซาลิเองก็โตแล้ว”

“อย่ามาตลกนะ คุณคิดว่ามันง่ายนักหรือไง ซาลิยังต้องไปหาหมอไปเรียน ที่สำคัญฉันขับรถไม่เป็นเสียด้วยซ้ำ” เธอสูดลมหายใจ “แล้วเขาก็เลิกตึกตื่นทุกวัน มันอันตรายคุณเองก็รู้”

“...”

“หรือคุณจะบอกว่าไม่ต้องไปเรียนแล้ว”

“ซาลิต้องเรียน ไม่งั้นเขาจะดีขึ้นได้อย่างไร”

“เพื่อคุณสิม ตอนนั้นหมอบอกด้วยซ้ำไปว่าเขาเรียนไม่ได้” เธอเม้มปากแน่น “เลิกเอาซาลิไปเปรียบเทียบกับคุณตอนเด็กเสียที”

“ผมไม่เคยทำ” ผมเริ่มขึ้นเสียง

“โอเค คุณจะทำอะไรก็ตาม” เธอเริ่มตวาดอย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ “เหมือนตอนที่ซาลิเด็ก ๆ ใจ คุณก็เอาแต่ไปเรียนทำงาน ไม่ก็เที่ยวหาเพื่อน ทั้งให้ฉันต้องแบกรับอะไรต่อมิอะไรเอาเลย เพื่อตัวคุณ เพื่อความทะเยอทะยานของคุณ”

“แล้วคุณคิดว่าผมไม่ได้แบกรับอะไรหรือไง”

ดวงตาของเธอวาววับไปด้วยหยาดน้ำตา เจกเช่นเดียวกับคืนนั้น คืนที่ผมได้รับสายจากโทรศัพท์บ้าน เธอกล่าวกับผมด้วยน้ำเสียงที่ปวดร้าวว่าหากไม่กลับบ้าน ผมจะไม่เจอใครอีกเลย

หัวผมหมุนคว้างด้วยความไม่เข้าใจอะไรหลายอย่าง แต่
กระนั้นก็พยายามกลับถึงบ้านให้เร็วที่สุด

ผมเปิดประตูบ้านอย่างรีบร้อน เอนั่งอยู่ข้างโทรทัศน์
ใบหน้ามีน้ำตาอาบเต็มสองแก้ม ทว่าสองมือก็ยังคงโอบกอดซาลีที่
ร้องไห้เสียงดัง ไม่ไกลออกไปนั่นมีนาฬิกาตั้งให้เพียงลำพัง

“ฉันจะบอกอะไรให้” เธอสุดลมหายใจลึก “ทุกครั้งที่คุณ
ออกไปหาเพื่อน แต่ฉัน ฉันไม่มีที่ให้ไป ฉันอยู่ที่นี้ อยู่ตรงนี้เสมอ รอ
คุณกลับบ้าน มองคุณทำหน้าที่ขึ้นชม บังติ่งราวกับไม่เคยพอใจอะไร
เลยในที่แห่งนี้ ในขณะที่มีรอยยิ้มเวลาอยู่กับเพื่อน”

“บ้านหลังนี้มันทรมาณใจคุณมากเลยหรือ”

แล้วเธอก็เดินจากไป

ทิ้งผมไว้กับคำถามเพียงลำพัง

เช้าวันนี้เจียบเป็นพิเศษ

ภรรยาของผมไปเข้าเวรแต่เช้าตรู่ ส่วนลูกสาวก็ไปทำ
รายงานบ้านเพื่อน บ้านจึงเหลือผมกับซาลีเพียงสองคน ความหนัก
อึ้งในมวลอากาศทำผมหายใจยากกว่าปกติ ผมเดินมายังลานกว้าง
หน้าบ้าน หวังจะเดินชมต้นไม้ให้ผ่อนคลาย

ซาลีนั่งอยู่ตรงลานบ้านอย่างไม่กลัวเลอะ เด็กชายนั่งนิ่ง ๆ
อยู่เช่นนั้น โดยมีเจ้าลัทธิก็หมาพันทางที่เลี้ยงเอาไว้เดินวนเวียน
รอบ ๆ ราวกับสังเกตการณ์

“วันนี้ซาลีไม่เล่นรถไฟหรือ” ผมเอ่ยถาม

“รถไฟพัง พังแล้ว” ในมือของซาลีมีเศษซากรถไฟชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อย เด็กชายพยายามติดดาวเพื่อประกอบเข้าด้วยกัน แต่ถึง
อย่างไรมันก็ไม่เหมือนเดิม มันจึงเป็นเพียงซากรถไฟที่บิดเบี้ยว

“ใครทำละ”

“ลั๊กก็ ลั๊กก็กัด” นัยน์ตาของเด็กชายแดงกำร้าวกับพยายาม
อดกลั้นน้ำตาเอาไว้ “พังหมดเลยไม่มีรถไฟแล้ว”

“แล้วซาลิไม่เสียใจหรือ” ผมเอ่ยถามอย่างนึกแปลกใจ อด
นึกย้อนไปไม่ได้ว่าหากเมื่อใดที่เด็กชายรู้สึกไม่พอใจ เขาคงเลือกที่
จะแหกปากร้องไห้ให้ดังที่สุด

“เสียใจ” เด็กชายตอบ ในมือยังคงกำซากรถไฟไว้แน่น

“...”

“แต่พ่อบอก ผู้ชายไม่ร้องไห้” เขาพิมพ์่าเสียงเบา

“ไม่ร้องเหมือนพ่อ”

ความเงียบเข้ามาแทนที่ ผมสบตาซาลิแล้วพลันเห็นภาพ
ซ้อนทับตัวเองในวัยเด็ก

“ซาลิอยากเป็นเหมือนพ่อ”

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร” ผมกลืนน้ำลาย อยากให้ความรู้สึก
ขมฝาดในลำคอหายไป “ร้องออกมาเถอะ อย่าเก็บไว้เลยนะ”

“ไม่ ร้อง” เด็กชายเอ่ย “ไม่ร้อง”

แต่หยดน้ำตากลับพรุ้งพรมมาจากดวงตา ผมโอบกอดซาลิ
ไว้ในอ้อมแขน และกล่าวไม่เป็นไรอยู่ซ้ำ ๆ

“เราไปหารถไฟของจริงดีไหม” ผมพูดขึ้น “เรานั่งรถไฟไป
ดูทะเลกันดีกว่า”

“ดี อยากไป อยากไปแท้” ดวงตาของซาลิเปล่งประกาย
ราวกับถูกส่องลวงด้วยขนมหวาน

“นั่นเก็บของกันเถอะ เอาไปนิดเดียวพอนะ เราไปแค่วัน
เดียว”

“หนึ่งวัน”

ซาลิถูกลูกจอบไปหยิบเบ้ไบโปรด ของที่ยัดใส่กระเป๋าามีเพียง
ขนมและรถไฟที่เพิ่งประกอบเสร็จ ส่วนจู้ดอยู่ในอ้อมกอดเพราะซาลิ

กลัวว่าหากใส่जूดในกระเป๋าคงจู้ดคงหายใจไม่ออกเป็นแน่ สองเพื่อนซึ่งจึงเตรียมตัวเร็วกว่าใคร

ผมพาซาลีไปสถานีรถไฟหัวลำโพง ตีตั๋วไปยังหัวหิน ตีที่ช่วงนี้คนไม่มากนัก ที่นั่งจึงเหลือเยอะและผู้คนไม่เบียดเสียด

“รถไฟ ปู๊นๆ”

เด็กชายกระโดดโลดเต้นไปทั่ว เพราะความตื่นเต้น จูजूดให้ดูสิ่งต่าง ๆ ผมมองดูลูกชายที่นั่งตรงข้าม อดไม่ได้ที่จะนึกถึงตัวเองในวัยเด็ก ไ้อ้หรั่งคนนั้นที่เอาแต่เกรไม่รักเรียน แต่พ่อก็พยายามหาที่เรียนที่ดีที่สุดส่งผมไป หาโอกาสมากมาย มากองไว้ตรงหน้า และหลายครั้งที่ผมเลือกที่จะเมินเฉย พอนึกย้อนกลับไปก็อดเสียตายไม่ได้ ผมจึงอยากให้ซาลีได้เรียนเยอะ ๆ เพื่อเป็นต้นทุนให้เจ้าตัวหลายครั้งที่ซาลีทรมานกับการเรียนพิเศษ แม้แต่การไปโรงเรียนก็สร้างความทุกข์ใจให้เด็กชาย แต่ผมก็ยังดึงดันที่จะส่งเขาไป เพราะคิดว่ามันคือสิ่งที่ดีที่สุด

เสียงรถไฟประกาศออกเดินทาง ซาลีนั่งมองวิวผ่านหน้าต่างรถไฟ ชี้ชวนดูสิ่งต่าง ๆ จากคนที่เคยมองแต่ถนนและจุดหมาย เมื่อได้มีโอกาสได้นั่งมองข้างทางเช่นนี้ ผมจึงรู้ว่ามีสิ่งสวยงามมากมายเพียงใด ผมเสียเวลาไปมากมายเหลือเกินเพื่อมองหาเป้าหมาย โดยที่ไม่แม้แต่จะหยุดมองข้างทาง

เมื่อลงจากขานซาลา เราสองคนพ่อลูกก็เดินเท้าต่อไปที่ทะเล ผืนน้ำใสที่อยู่ไกลลิบเปล่งประกายหยอกล้อกับแสงอาทิตย์ ลมพัดพากลิ่นอายทะเลทำให้ร่างกายกระปรี้กระเปร่า ผมกับซาลีต่างพากันนับหนึ่งถึงสาม แล้ววิ่งแข่งกันเพื่อให้ถึงจุดหมายให้เร็วที่สุด เสียงคลื่นซัด ปรกระจากน้ำทะเล ความเปียกชื้น รสเค็มที่ริมฝีปาก และเสียงแห่งความสุข

รถไฟของผมเริ่มต้นออกเดินทางใหม่อีกครั้ง
โดยมีซาลีเคียงข้างจนสุดสาย
การเดินทางจึงไม่เปลี่ยวเหงาอีกต่อไป

พระอาทิตย์เริ่มลับ แสงสีส้มตกกระทบผืนทะเล สะท้อน
กลับมาย้งนัยน์ตาของเรา พวกเราเลิกเล่นน้ำ และเปลี่ยนมานั่งก่อ
ปราสาททรายแทน ลมอ่อน ๆ พัดโชยมา ร่างกายของเราต่างได้รับการ
เยียวยาจากผืนทะเล

“ซาลีมีความสุขไหม” ผมเอ่ยถามขึ้น

“มีความสุข” เด็กชายตอบ ก่อนจะเงิบไปสักพัก

“พ่อมีความสุขไหม”

“มีความสุขสิ”

“ดีจัง” เด็กชายพิมพ์ “พ่อไม่โกด”

“ทำไมพ่อต้องโกรธ”

“พ่อชอบโกด” เด็กชายก้มลงปั้นทรายอีกครั้งรา เว้นจังหวะ
ราวกับครุ่นคิด “ซาลีไม่เก่ง ซาลีทำบ้านลก”

“พ่อ” ผมนิ่งเงิบไปหนึ่งอึดใจ หลงลืมไปว่าซาลีก็เด็กคน
หนึ่งที่มีความรู้สึก “ขอโทษนะ”

“ซาลีก็ขอโทษ” ซาลีเอ่ยขึ้น วาดนิ้วบนทรายสักพัก เป็น
ภาพครอบครัวของเราในบ้านหลังโต แน่นอันว่ายังมีเจ้าจูดและล็กก็
อยู่ในภาพ

หากขาดใครไปคงไม่เป็นบ้าน

ผมพยายามกลืนก้อนขม ๆ ในลำคอ บอกตัวเองอีกครั้งว่า
รสเค็มในปากนั้นมาจากน้ำทะเลไม่ใช่หยดน้ำตา

“พ่อล่องให้ได้” ซาลีพูดขึ้น ราวกับจำถ้อยคำที่ผมเคยพูด

“ไม่เป็นไรนะ”

ผมหัวเราะทั้งน้ำตา ขบหน้าลงฝ่ามือและร้องไห้อย่างสุด
กลั้น ความเจ็บปวดถูกปลดปล่อย ผมยอมโอบกอดมันแต่โดยดี จะ
ไม่เก็บมันไว้อีกแล้ว ไม่เป็นไรหากจะมีเวลาอ่อนแอเสียบ้าง

หัวใจผมเบาลงอย่างน่าประหลาด

ราวกับสิ่งหนักอึ้งในใจได้ถูกปลดไป

ผมยิ้มให้ซาตี แม้รู้ว่าตอนนี้ใบหน้าจะแดงก่ำจนดูไม่ได้
ก็ตาม จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าได้ยิ้มและหัวเราะอย่างเต็มที่อย่างนี้มานาน
แค่ไหน

“กลับบ้านกันเถอะซาตี”

รอยเท้าถูกย่ำลงผืนทราย แม้ว่าอีกไม่นานคลื่นทะเลจะซัด
ให้มันจางหายไป แต่ในใจเราต่างรู้ดีว่าการเดินทางครั้งนี้เคยเกิดขึ้น
จริง เราสองพ่อลูกต่างช่วยกันหาซื้อของฝาก แม้จะใช้เวลานานเสีย
จนเกือบตกรถไฟก็ตาม พอออกเดินทางเพียงไม่นาน ซาตีนอนหลับ
ซบจูตเอาไว้ในอ้อมแขน ส่วนผมนั่งมองข้างทางราวรถไฟที่
เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา

การเดินทางครั้งนี้จบลงด้วยความเหนื่อยอ่อนแต่ถึงอย่างไร
เราก็สัญญากันว่าจะต้องมีการเดินทางครั้งใหม่อีกแน่นอน และไม่
ว่าจะไกลสักเพียงไหน

เราต่างออกเดินทาง

เพื่อกลับบ้าน

เด็กหญิงตัวน้อยเฝ้าตามหาบ้าน
ทว่ายิ่งตามหาเท่าไร
ก็พบว่าเธอติดอยู่ในบ้านหลังเดิม
แต่เธอก็ยังเฝ้าตามหา

เด็กหญิงไรราม

เขาทั้งสองข้างเธอเจ็บแสบ ทว่ายังดีที่ชายกระโปรงยาวพอที่จะบดบังรอยแผลเอาไว้ เศษหินทำให้เธอระคายแผลอยู่บ้าง แต่แผลเหล่านี้ช่างเล็กน้อยนักหากเทียบกับแผลที่หัวใจ เด็กหญิงใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดเลือดอย่างลวก ๆ กลืนสนิมกระทบจุม และยังรับรสอยู่บนปลายลิ้น อาจเป็นเพราะเธอแผลกัดปากตัวเองจนได้เลือด แต่แทนที่จะถ่มทิ้ง เธอเลือกที่จะกลืนมันลงไป ทั้งเลือดและน้ำตา

ประตูรั้วสีน้ำเงินปิดสนิท เด็กหญิงซึ้งใจ มือเล็ก ๆ ของเธอแตะที่ลูกบิดเบา ๆ เพิ่งสังเกตว่าที่มือก็มีรอยถลอกประปราย ความรู้สึกแสบแผลแวบมาชั่วคราว เธอย่นจุม ก่อนจะตัดลิ้นใจเปิดประตูเพื่อไปรับน้องชายที่รออยู่

“ซาลี กลับบ้านกันเถอะ” เธอเอ่ยเรียกผู้เป็นน้องชาย

ซาลีเดินมาอย่างไม่อึดออด ส่งเสียงเล็ก ๆ อยู่ในลำคอ ในมือมีดอกเล็บมือนางถูกผูกเอาไว้เป็นช่อ ๆ มีดอกมะลิแซมอยู่เล็ก ๆ บางดอกซ้ำเพราะแรงมือของซาลี เธอมองเพียงครู่หนึ่ง อดคิดไม่ได้ว่าน้องชายที่ห่างกันเพียงปีเดียวกลับดูเด็กกว่าเธอนัก

“ร้องให้ทำไม” ผู้เป็นน้องชายเอ่ยถาม “ซีแง”

“ไม่ได้ร้อง” เธอตอบ “มันแสบตา”

ซาลีจต้องดวงตาผู้เป็นพี่สาว ชมวดคืออย่างซึ้งใจก่อนเอ่ยปากพูด

“คนเก่งไม่ร้องไห้”

“อิม” เด็กหญิงตรงรับในลำคอ “พี่ก็ไม่ใช่คนเก่งอยู่แล้ว”

“ยังงี้ไม่เก่ง”

“เป็นคนไม่เอาไหน” เธอตอบ ห้วยแตกเสียด้วยซ้ำ เธอนึกแต่ไม่ได้พูดออกไป

“ไม่เข้าใจ”

“ไปเอากะเป๋าเถอะ” เด็กหญิงตัดบท “แล้วไปบอกलगชุมชนด้วย”

“ไปบ้ายบายलगชุมชน” ซาลีตอบรับ พลางเดินเขย่งขาไปเอากะเป๋าอย่างเร่ร่ำ

เมื่อสองพี่น้องบอกलगชุมชนแล้ว ก็พากันเดินจากบ้านสวนท้ายซอยเพื่อกลับบ้าน รถโรงเรียนมักมาส่งซาลีที่นี่เพราะที่บ้านไม่มีใครอยู่ เมื่อใดที่พี่สาวของซาลีมาถึง เด็กหญิงก็จะเดินมารับน้องชายก่อนเดินเคียงข้างกันเพื่อกลับบ้าน เพราะมีนาถึงคราวต้องขึ้นเรียนมัธยมก็ต้องย้ายโรงเรียน ทว่าซาลียังต้องเรียนที่โรงเรียนเดิม ทำให้พ่อกับแม่อดกังวลไม่ได้ว่าซาลิจะไม่มีคนดูแล แต่เธอรู้ดีซาลีเข้มแข็งและกล้าหาญกว่าที่พ่อแม่คิด

แต่เป็นเธอเองเสียมากกว่า

ที่รู้สึกถูกทั้งแคว้งคว้างเพียงลำพัง

“ที่โรงเรียนเป็นไงบ้าง” เธอเอ่ยถาม

“ดี วาดรูปตะวัน” ซาลีหยุดก้มลงเด็ดดอกหญ้าริมทางก่อนพูดต่อ “ตะวันโดนดู ร้องไห้แง แง”

“ร้องไห้ทำไม”

“สิมรุคชิปเข้าห้องน้ำ” เด็กชายหัวเราะคิกคัก

“ซาลีหิวเราะเสียงดังมาก”

“อ้อ” เธอตอบรับในลำคอ ซึ่งใจว่าเชื่ออะไรจากเรื่องเล่านี้ได้บ้าง เพราะบางเรื่องซาลีก็ปรับเปลี่ยนไปจนไม่มีเค้าความจริง เน้นเล่าในสิ่งที่ตัวเองอยากเล่าเสียมากกว่า

สองพี่น้องเดินเคียงข้างกันกลับบ้าน ระยะเวลากลับบ้านดูไกลกว่าที่เคย หรืออาจเป็นเพราะก้าวเล็ก ๆ ที่เราเดินอย่างไม่เร่งรีบ มีนาารู้สึกตึงที่บาดแผล เลือดคงแห้งแล้วกระมัง เด็กหญิงหยุดเดินชั่วคราวเพื่อเปิดชายกระโปรงดูแผล ซาลีจึงหยุดเดินตาม

“เจ็บไหม” เด็กชายถามขึ้น หลังจากจ้องสักพัก

“นิดเดียว” มีนานิ่งคิด “เจ็บไม่เยอะ” ก่อนจะพูดให้ซาลีเข้าใจง่ายกว่าเดิม

“ซาลีช่วย เป็นผู้ชายแข็งแรง” ว่าแล้วก็เอื้อมมือเล็ก ๆ มาจับที่ต้นแขนผู้เป็นที่สาวราวกับพยางค์ แต่นอกจากจะไม่ช่วยอะไรแล้วยังดูอึดอึ้งตึงนิ่งกว่าเก่า

“ขอบใจซาลี” มีนาไม่ปฏิเสธน้ำใจ แม้ว่าเย็นนั้นทั้งสองจะกลับบ้านช้ากว่าเดิมาก็ตาม

มันเป็นความคุ้นเคยระหว่างสองพี่น้อง
เพราะเราเติบโตมาด้วยกัน

แม้บอกเสมอดูแลน้องด้วยนะ

เพราะซาลีพิเศษ *น้องไม่เหมือนคนอื่น* แม้ว่าอย่างนั้น
ทุกครั้งเด็กหญิงจะเฝ้ามองแม่ของเธอ แม่มักนั่งอยู่หน้าประตูบานนั้นเฝ้ารอ รอ และรอ แม้ผลลัพธ์ที่แม่ได้รับคือหยาดน้ำตา มีนาคิดว่าหยาดน้ำตาของแม่เป็นสิ่งสามัญ ดวงตาของแม่มักแดงก่ำ และทุกครั้งทีกลับบ้านแม่จะหายใจหอบหนัก แม่มักพกมิดสี้นสีแดง เอาไว้ในกระเป๋่า มันน่ากลัว ยิ่งตอนที่แม่พยายามตัดยาเม็ดใหญ่

ผิงที่แตกตกลงพื้นกระจายราวกับฝุ่นละออง กระจัดกระจายและหายไป
ไปในอากาศ ครึ่งหนึ่งของซาลี ส่วนอีกครึ่งของแม่ แต่กระนั้นแม้ว่า
ยาถูกหั่นครึ่งแล้วมันก็ยังใหญ่เกินไปสำหรับซาลี บางครั้งเขาอาเจียน
ออกมา ทูรนทูรายกับการผื่นทงินยาที่แม่ป้อนให้

พ่อซาลีกินยาแล้วจะเป็นเด็กดี ส่วนแม่ก็มีความสุข
แม้ว่าอย่างนั้น

น่าแปลกที่ความสุขแม่แสนสั้นนัก เพราะท้ายที่สุดแม่ก็จ้ม
ครบน้ำตาแล้วกลับไปดั่งคืนวันที่ผ่านมา

เด็กหญิงมีคำถามมากมายในใจแต่ก็ไม่ได้เอ่ยออกไป

เพราะเธอกลัวว่าแม่จะร้องไห้

เธอจึงทำหน้าที่เป็นนักสังเกตการณ์ที่ดี

พ่อเข้มแข็งที่สุด พ่อไม่เคยร้องไห้เลยแม้ตอนที่คุณยาเสียชีวิต
พ่อเป็นนักสังเกตการณ์เช่นกัน เพราะเวลาที่เธอโดนแม่ดู พ่อไม่เคย
ห้าม เมื่อพายุอารมณ์ของแม่สาดซัด เด็กหญิงจะยืนนิ่ง ๆ รอให้แม่
ทุบเศษซากหัวใจเด็กหญิงตัวน้อยให้พอใจ เพราะเธอรู้ว่าวันรุ่งขึ้น
แม่จะโอบกอดเศษซากนั้นให้เป็นดังเดิม แม้มันจะบิดเบี้ยวมากขึ้น
ทุกทีก็ตาม

พอตกกลางคืนเด็กหญิงมักฝันร้าย ในฝันทั้งโหดเหี้ยวและ
มืดมิด หลายครั้งที่เธอมักวิ่งหล่นจากผาสูง ไร้ซึ่งคนไขว่คว้า หรือ
ภาพฝันที่พ่อ แม่และซาลีขับรุดหนีเธอไป ทิ้งให้เธออยู่เพียงลำพัง เธอ
จึงป้องกันโดยการกุมชายเสื้อของพ่อไว้ในยามหลับฝัน หวังเพียงว่า
พ่อจะปกป้องเธอจากฝันร้าย บางครั้งเด็กหญิงชอบกุ่มนิ้วก้อยของพ่อ
เอาไว้ แล้วครุ่นคิดกับตัวเองเสมอว่าเมื่อไหร่ที่เธอจะโตพอจนกุมมือ
พ่อได้

คำคืนหนึ่งก่อนเช้าวันถัดความฝัน พ่อเอ่ยปากทأمกลาง

ความมิดมิด

‘หากน้องมีอายุถึงเก้าสิบแปดปี’ เสียงพ่อเบาราวกับเสียงกระซิบ ‘ขอให้ลูกมีอายุถึงหนึ่งร้อยปี’

‘ต้องเก้าสิบเก้าปีสิถึงจะถูก’ เด็กหญิงแย้งแม้จะรู้สึกง่วงนอนเหลือเกิน

‘หนึ่งร้อยปีถูกแล้ว’ พ่อพูดพลางลูบหัวเธอเบา ๆ จนเธอผล็อยหลับไป

ในตอนนั้นเธอยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจ แต่ก็รับรู้ว่่าพ่อเป็นห่วงซาลีไม่น้อยไปกว่าแม่เลย

ซาลีติดแม่มากกว่าพ่อ อาจเป็นเพราะพ่อไม่เคยตามใจ อีกทั้งยังปฏิบัติกับซาลีเหมือนเด็กธรรมดาคนหนึ่ง เวลาซาลีไปเรียนพ่อมักแยกตัวจากคนอื่น หลายครั้งที่เด็กหญิงพยายามป็นไปยังท้ายรถเก๋งของพ่อ ในขณะที่พ่อมักจ้องมองแผ่นกระดาษที่เรียงรายไปด้วยชื่อเพื่อน กดโทรออกครั้งแล้วครั้งเล่า น่าแปลกที่เธอรู้สึกเหงาเหลือเกิน แต่ก็เลือกที่จะไม่พูดอะไรออกไป

เพราะเธอกลัวว่าพ่อจะหงุดหงิด

เธอจึงทำหน้าที่เป็นนักสังเกตการณ์ที่ดีเหมือนพ่อ หรือตอนที่เธอตื่นขึ้นมาในบ้านหลังใหญ่แล้วไม่พบใครเลยสักคน เธอจำความรู้สึกหวาดกลัวนั้นได้ดี เธอวิ่งไปทั่วส่งเสียงเรียกพ่อ แม่ กับซาลี ไม่กล้าส่งเสียงตะโกนเสียดด้วยซ้ำเพราะเธอรู้ว่าแม่ไม่ชอบให้ตะโกน เธอร้องไห้เจี๊ยบ ๆ คนเดียวในบ้านหลังใหญ่ จนสุดท้ายพี่สาวข้างบ้านเป็นผู้มาบอกเธอว่าซาลีป่วย พ่อกับแม่เลยต้องไปโรงพยาบาล

เด็กหญิงได้ของปลอบใจเป็นตุ๊กตาบาร์บี้หนึ่งตัว

แต่เธอเลือกที่จะเก็บมันไว้กันกล่อง

และไม่เคยหยิบมันออกมาอีกเลย

บางครั้งความทรงจำก็ดังมาเหลือเกิน ในยามอาทิตย์
อัสดง สายลมโบกพัดพาเอากลิ่นเค็มของทะเลมากระทบจมูก
ก่อนหินเรียงรายจนสุดลูกหูลูกตาเพื่อป้องกันการกัดเซาะของคลื่นทะเล
มวลคนนางนวลต่างพากันบินกลับรัง ในขณะที่เราสองพี่น้องต่าง
แข่งกันกระโดดข้ามหินทีละก้อนเพื่อไปยังจุดสิ้นสุดของแนวกัน

ทะเล

ดวงอาทิตย์

และว่าวสีชมพูสุดที่ลอยเหนือเรา

เท้าของเราเล็กจิ๋ว แต่ความว่องไวไม่เคยเป็นรองใคร เมื่อ
มาถึงก้อนหินก้อนสุดท้ายพวกเรานิ่งเงียบ และจ้องดวงอาทิตย์ที่
ค่อย ๆ ลาลับลงสู่ผืนทะเล แสงสีส้มตกกระทบผืนน้ำ งดงามยิ่งกว่า
สิ่งใด

‘ไปกันเถอะ มืดแล้ว’

เธอพยายามเรียกผู้เป็นน้องชาย แต่ดวงตาของเด็กชาย
กลับยังจ้องไปยังจุดที่ดวงอาทิตย์ลลับ เน้นนานทีเดียวกว่าริม
ฝีปากเล็ก ๆ นั้นจะเอื้อนเอ่ย

‘หายไปแล้ว’

‘ดวงอาทิตย์ไปพัก’ ผู้เป็นพี่สาวเอ่ย ‘พุงนี้ก็เจอกันอีก’

‘เจอที่ไหน’

‘ที่บ้านเรา’

‘ทำไม ทำไมไปบ้าน’

‘ดวงอาทิตย์ตามหาเราจนเจอ’

‘ต้องซ่อน หลบซ่อน’

‘งั้นก็หลับตาเอาไว้ เเท่านี้ดวงอาทิตย์ก็หาไม่เจอ’

เด็กชายจึงมำในลำคอ ครุ่นคิดวิธีการซ่อนตัวจากดวง
อาทิตย์ หากเจออีกครั้ง นั้นหมายความว่าเขาต้องไปโรงเรียน ซาลิ

ไม่อยากไปเลยแม้แต่หน่อย

‘ไม่อยากไปโยงเยียง’

‘ไปเล่นกับเพื่อนไง’

‘ไม่มีจืด’

‘จืดก็อยากมีเพื่อน’

‘ซาลีเป็นเพื่อนจืด’

สองพี่น้องค่อย ๆ เดินลัดเลาะไปตามโขดหิน ท้องฟ้าเริ่มมองเห็นหมู่ดาวกระจายระจาย ไม่เห็นแม่เงาของดวงจันทร์ น้ำทะเลเริ่มขึ้นสูง ความมืดมิดพาให้อากาศเย็นลง

‘ไม่อยากมีเพื่อนอีกเหรอ’

‘ไม่’ ซาลีตอบเสียงดังฟังชัด เท้าเล็ก ๆ เตะหนึ่งก้อนหนึ่งลงทะเลดังจ๋อม ‘มีพี่มีนา’

...

‘มีมีนาแล้ว’ ซาลีเอ่ยขึ้นอีกครั้ง ‘ไม่เป็นไร’

เด็กหญิงไม่ตอบอะไรกลับไป ความเงิบจึงเข้ามาแทนที่เสียงฝีเท้าค่อย ๆ เบาเสียงลง *ไม่หรอก* เสียงในหัวเธอดังขึ้น ใคร ๆ ก็เลือกซาลี เพราะซาลีพิเศษ แต่เธอมีใครบ้างนะ ขอแค่ใครสักคนใครก็ได้ที่รองรับเธอเอาไว้ในยามร่วงหล่น ใครสักคนที่ไม่มองว่าเธอสำคัญเพราะเป็นพี่สาวของซาลี

บางครั้งเธอแค่อยากเป็นคนที่ถูกเลือกบ้าง

ความภาคภูมิใจเดียวที่เด็กหญิงมีคือการที่ผลงานศิลปะของเธอได้ติดบอร์ดหน้าห้อง เธอดีใจ แม้ว่ามันจะติดอยู่เกือบล่างสุดของบอร์ดก็ตาม แต่อย่างน้อยผู้คนก็ได้เห็น หลายครั้งที่เด็กหญิงมักนั่งก้มหน้าราวกับคนโง่ม ราวกับสบตาใครสักคนแล้วจะสะท่อนความเขี่ยหยันออกมา ตลอดระยะเวลาหลายปีที่เรียนโรงเรียนแห่งนั้น เธอร้องไห้ทุกครั้งที่ขึ้นชั้นใหม่ หวาดกลัวต่อการเปลี่ยนแปลง

แต่พ่อกับแม่ไม่มีทางรู้ เพราะพวกเขามีสิ่งอื่นที่สนใจมากกว่าเรื่อง
ของเธอ

เรื่องของซาลิ

ใคร ๆ ต่างเรียกเธอว่า พี่สาวของซาลิ ราวกับเป็นสิ่งเดียว
ที่ผู้คนจดจำ อย่างน้อยก็พิเศษ อย่างน้อยก็มีจุดที่โดดเด่น แม้สุดท้าย
ตัวตนของเธอจะเลือนลางเหลือเกิน

เด็กหญิงหยุดมองรูปครอบครัวที่ห้องรับแขก

เป็นของขวัญปีใหม่จากเพื่อนพ่อ เมื่อครั้งที่ต่างห้องเที่ยว
กันเป็นกลุ่มก้อนใหญ่ ในรูปรอยยิ้มของพ่อสว่างไสว ซาลิดูราวกับ
ตุ๊กตาในอ้อมกอดแม่ ในขณะที่เธอยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่มุมซอรรวกับ
เป็นส่วนเกินในภาพ ข้อความใต้รูปเขียนอย่างเรียบง่าย สุขสันต์
วันปีใหม่พ่ออีด แม่แดง เมษา และซาลิ พ่อติดรูปนั้นไว้ในห้องรับแขก
เด็กหญิงย่นจมูก มองข้อความใต้ภาพอีกครั้ง ไม่มีใครรู้ว่าชื่อเธอ
เขียนผิดด้วยซ้ำไป หรือไม่ ทุกคนแค่มองข้ามไปอย่างที่ท่ามาตลอด

มีนาชินกับการถูกลืม

แต่ความเจ็บปวดกลับไม่เคยน้อยลงสักครั้ง

โรงเรียนแห่งใหม่ใหญ่โตกว่าโรงเรียนเดิมนัก มีเด็ก
มากมาย รวมถึงสังคมใหม่ ๆ มีนาพยายามทำตัวลิบเล็กเมื่อเดิน
เข้ามาในโรงเรียน เด็กหญิงก้มมองปลายเท้า ไม่เงยหน้าสบตาใคร
ทั้งสิ้น แม่ให้เธอสอบเข้าห้องเรียนพิเศษใกล้บ้าน ห้องเรียนนี้จะใช้
คอมพิวเตอร์เป็นหลัก มีห้องเรียนประจำต่างจากเด็กห้องอื่นที่ต้อง
ย้ายห้องเรียนไปเรื่อย ๆ ที่สำคัญไปกว่านั้น

ค่าเทอมที่แพงกว่า

และทรงผม

ห้องเรียนพิเศษชั้นมัธยมต้นได้รับสิทธิในการไว้ผมยาว กฎคือต้องถักเปียสองข้างและผูกโบสีขาว ต่างจากเด็กผู้หญิงห้องธรรมดาที่ต้องตัดผมสั้นเท่าตึงหู

เด็กหญิงหวาดกลัวสายตาคนรอบข้าง

มินาไม่ชอบแว่นตาเซย ๆ ที่เธอสวมเลยสักนิด ไม่ชอบเส้นผมเรียบลื่นแบนของตัวเองเพราะทำให้ถักเปียไม่สวยเหมือนเพื่อน ไม่ชอบสวนสูงที่โดดเด่นจากเด็กคนอื่น ไม่ชอบรูปร่างแข็งทื่อต่างจากเด็กผู้หญิงคนอื่นที่เริ่มมีส่วนโค้งงอ

“พวกเด็กห้องพิเศษ”

มีใครบางคนพูดขึ้น เมื่อหันไปสบตาเด็กคนนั้นก็พบแวตาคู่คั่นเคย เพื่อนที่เคยเรียนโรงเรียนเดียวกัน อีกฝ่ายผมสั้นเท่าตึงหู บ่งบอกถึงห้องเรียนธรรมดา มินารู้สึกตึงบาดแผลที่หัวเข้า

เพื่อนที่ผลึกเธอล้มจนได้แผล

“หน้าตาเหมือนเด็กปัญญาอ่อน” เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นก่อนจางหายไป

เด็กหญิงเม้มริมฝีปาก รู้สึกขาไปทั้งศีรษะ นิ้วมอมแห้งจับปลายผมของตัวเอง แม้ถักเปียแบบธรรมดาให้เพราะถักแบบก้างปลาไม่เป็น พอนั่งมอเตอร์ไซด์มาโรงเรียนมันก็หลุดลุ่ยเสียแล้ว ทรงผมเธอจึงยุ่งเหยิงไปหมด ไหล่ที่ห่ออยู่แล้วยังงอจุ่มเข้าไป รวากับหาเกาะป้องกัน

เธอไม่ชอบตัวเองเลย

“นี่ ไปเถอะ” เสียงหนึ่งดังขัดขวางความคิด “เดี๋ยวก็เข้าแถวสายหรอก”

มินาค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมอง เห็นเปียสองข้างที่ถูกถักอย่างสวยงาม ผูกโบสีขาวอย่างประณีต แล้วจึงสบตากับเพื่อนร่วมห้องที่ไม่เคยมีโอกาสดูด้วยกัน

“อย่าสนใจเลย” เด็กหญิงตรงหน้าเอ่ย ดวงตาของเธอ
เรียวรี ผิวขาวกระจ่าง แววตามีความมั่นใจไม่น้อย “มีคนใจร้ายอยู่
เยอะแยะ”

“เขาเคยใจดี”

“ก็แค่เคยนะ” อีกฝ่ายยกไหล่ มิน่าจำได้ว่าเพื่อนคนนี้
มาจากต่างโรงเรียนเหมือนกับเธอ ต่างจากเพื่อนร่วมห้องคนอื่นที่มา
จากโรงเรียนเดียวกัน จึงจับกลุ่มเพื่อนเล็ก ๆ ได้มีนาเดินตามเพื่อน
ใหม่ไปเข้าแถว สายตายังจับจ้องผมเปียของเพื่อน

“ผมเธอสวยจัง”

“แม่ดักให้นะ แล้วเธอล่ะ ดักเองหรือ” เพื่อนใหม่ถามกลับ

“เปล่า แม่ดักให้” เด็กหญิงเงิบไปหนึ่งอึดใจ รู้สึกอายผม
ที่ไม่เป็นทรงของเธอ “แม่เราดักเปียไม่เป็น”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย หัดดักเองก็ได้ เราเองก็ดักเป็น มาลี
เดียวทำผมให้ใหม่”

มือเล็ก ๆ ของอีกฝ่ายค่อย ๆ ดักเปียให้เธออย่างบรรจง
เด็กหญิงอดไม่ได้ที่จะยิ้มให้กับตัวเอง อย่างน้อยในวันแ่ ๆ เธอก็ยัง
ได้เพื่อนใหม่ และทรงผมที่ไม่ยุ่งเหยิงเหมือนที่ผ่านมา

“เรามีนาละ” เด็กหญิงเริ่มบทสนทนาอีกครั้ง

“รู้อยู่แล้วละ”

“อ่า”

“เราลีน” ลีนเงิบไปชั่วคราว ก่อนถอนลมหายใจออกมา
เบา ๆ “ไม่แปลกที่เธอไม่รู้ ก็เธอมีวแต่สนใจตัวเองนี่ละ”

“ขอโทษ”

“ขอโทษทำไม”

“ไม่รู้สิ”

“แม่เราบอกว่าอย่าขอโทษถ้าไม่รู้สาเหตุ”

“แต่แม่เราบอกให้ถนอมใจคนอื่นเสมอ”
“แม่เขาจะใจร้ายนะเธอ” ลินถามกลับ
“ไม่รู้สิ” เพราะแม่ไม่เคยบอกวิธีถนอมใจตัวเอง เด็กหญิง
คิดแต่ไม่กล้าเอ่ยออกไป

“ทำอะไรที่อยากทำเถอะ” เพื่อนใหม่เอ่ยขึ้น “ตอนนี้แม่เธอ
ไม่ได้อยู่ด้วยเสียหน่อย”

โบสขาวถูกผูกที่ปลายเปียผมทั้งสองข้าง

“ไปหาเพื่อน ๆ กันเถอะ”

ทั้งวันมินาได้รู้จักเพื่อนใหม่มากมาย ลินเป็นคนเข้ากับคน
อื่นง่าย ทำให้มินาพลอยรู้จักคนอื่นไปด้วย การผูกมิตรไม่ได้ง่าย
อย่างที่คิด ไม่มีคำพูดเลียดสี หรือแววตาเย้ยหยัน คาบเรียนศิลปะ
ทำให้เพื่อน ๆ ในห้องจึงได้รู้ว่าเด็กหญิงผู้ชอบนั่งเงียบ ๆ วาดรูปเก่ง
เพียงใด

มินารู้สึกว่าโลกของเธอกว้างใหญ่กว่าที่เคย

เมื่อกลับถึงบ้าน เด็กหญิงไม่อยากจะแกะเปียด้วยซ้ำไป
เธอกลัวว่าวันพรุ่งนี้จะกลับไปเป็นเปียผมยุ่ง ๆ เหมือนเดิม จึงวางแผน
ว่าคืนนี้จะหัดถักผมด้วยตัวเองอย่างที่ลินสอน มือเย็นวันนี้มินาจึง
รีบร้อนกินข้าวกว่าเดิม ไม่รอซาลิที่นั่งแยกส่วนประกอบบนจาน
อาหารอย่างที่ทำเป็นประจำ

“วันนี้ซาลิไปเรียน ไปด้วยกันไหมมินา” เสียงแม่เอ่ยถาม

“ไม่ค่ะ” เธอตอบแล้วหันไปจดจอกับโปรแกรมสนทนาที่
เพื่อนบอกให้ลองเล่น

เสียงรถยนต์เคลื่อนตัวออกจากบ้าน รอบ ๆ ภายจึงกลับ
มาเงียบสงบอีกครั้ง มินาเหม่อมองรูปครอบครัวที่แขวนไว้ที่
ห้องรับแขก รวากับเป็นจุดดิ่งสายตาที่ไม่อาจเลี่ยง เด็กผู้หญิงใน

ชุดกันหนาวสีชมพูยื่นจ้องเธอกลับด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

“แม่อยากไปครบทั้งครอบครัว”

ครอบครัวนั้นหรือ

เด็กหญิงย่นจมูก

ไม่มีเธอก็ไม่เห็นเป็นอะไรเสียหน่อย

โรงเรียนใหม่ไม่แย่งอย่างที่คิดอีกต่อไป มีนาหัดถักเปียผมเองแม้มันจะยุ่งยากและไม่สวยงามอย่างที่ลินทำให้ แต่เธอก็ไม่ร้องเรียกแม่อีกแล้ว หลายวันมานี้มีนากลับบ้านช้ากว่าเดิม เด็กหญิงมักนั่งอ้อยอิ่งอยู่บนอัฒจันทร์กับเพื่อนสนิท พูดคุยเรื่อยเปื่อย จนเวลาผ่านไปนับชั่วโมงเด็กทั้งสองนั่งมองก้อนเมฆอย่างไร้จุดหมาย มองมวลนุ่นฟูเปลี่ยนแปลงรูปร่างไปเรื่อย ๆ ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีส้มเจือสีชมพูดูนวลตา

“เย็นแล้วกลับกันเถอะ” เพื่อนสนิทเอ่ยขึ้น

“ไม่อยากรกลับบ้านเลย”

“ยังไงก็ต้องกลับอยู่ดี” อีกฝ่ายพูดเรียบเรื่อย “จะหนีไปไกลแค่ไหนก็ต้องกลับบ้าน”

“เราไม่ได้หนีเสียหน่อย” มีนาเอ่ยค้าน เธอแค่อยากใช้เวลาอยู่กับตัวเองเท่านั้นเอง ช่มความรู้สึกลึกลับ ๆ ลงไป กดมันให้ลึกสุดใจสักวันเธอคงลืม ทว่าน่าแปลกยิ่งเธอเมินเฉย ความจริงก็คือความจริง เธอไม่อยากรกลับบ้าน

เพราะที่นั่นไม่มีที่ของเธอ

เช้าวันเสาร์ แม่บอกเธอว่าวันพรุ่งนี้ญาติ ๆ จะไปทะเล คุณป้าอยากไปไหว้พระที่ชลบุรีแล้วแวะกินอาหารที่ริมทะเล เป็นการเดินทางเข้าไปเย็นกลับเพราะญาติของเธอไม่อยากไกลบ้านนานนัก

คุณป้าจึงเอ่ยปากชวนผู้เป็นน้องสาวเนื่องจากเดินทางด้วยรถตุ๋จิ้งมีที่ว่างพอสำหรับครอบครัวเราสี่คน เครื่องอุปโภคบริโภคมีติดมาติดมา เหตุเพราะในอดีตคุณตาเคยทำนาเมื่อเลิกแล้วก็แบ่งที่ดินตั้งแต่ปากซอยยันคลองให้ลูก ๆ ทั้งซอยจึงมีเพียงญาติ ๆ เท่านั้น มีนาไร่สัก ตื่นเต้นเป็นพิเศษ นานมาแล้วที่เธอไม่มีโอกาสไปเที่ยวทะเล หลังจากที่พ่อพาขาลีนั่งรถไฟไปทะเล เธอก็รีบรื้อให้พ่อพาไปเสมอ แต่ช่วงนี้พ่อยุ่งเกินกว่าจะพาเธอไป พ่อจึงบ่นเปียงเรื่อยมา

“เราไปทะเลได้ไหมคะ” เด็กหญิงถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น
“พ่อสัญญาไว้แล้ว”

พ่อไม่เคยคืนคำ ทุกคำสัญญาของพ่อจึงเกิดขึ้นจริงเสมอ ถึงแม้จะไม่ได้ไปแค่ครอบครัวเราก็ตาม แต่ครั้งนี้พ่อมองเธอด้วยแววตาลงเลใจ แม่จึงเป็นผู้ตอบแทน

“ไม่ได้ค่ะ”

“ทำไมคะ”

“พู่นี่ขาลีน้องต้องไปเรียน”

“จ้ะแม่ไปกับหนูได้นี่คะ ให้พ่อพาขาลีน้องไปเรียน” เด็กหญิงเอ่ยอย่างตื้อตึง

“มีนา”

“ไหน ๆ ญาติเราก็จะไปแล้ว”

แม่มองเธออย่างครุ่นคิด เด็กหญิงคาดหวังเหลือเกิน เธออยากไปเที่ยวทะเลมานานแล้ว แต่พ่อกับแม่ต่างผลัดวันออกไปเรื่อย ๆ ความคิดหนึ่งผุดชั่วคราว ทำไมพ่อพาขาลีน้องไปทะเลได้ หรือเพราะเธอเรียกร้องมากไปหรือ

“แม่คะ”

“จ้ะลูกก็ไปคนเดียวสิ”

“...แม่” เด็กหญิงนั่งค้าง หลบสายตาของแม่เพราะกลัวว่า น้ำตาจะไหลออกมา และเป็นครั้งแรกที่เธออยากพุดให้แม่รู้สึกเจ็บปวดบ้างสักครั้ง อย่างที่แม่ชอบทำมาตลอด แม้สุดท้ายจะเป็นเธอเองที่รู้สึก “แม่ก็เลือกขาลีเสมอเนี่ยะ”

เด็กหญิงแค่หวังว่าจะถูกเลือกบ้างสักครั้ง

คืนนั้นเธอจึงขังตัวเองอยู่ในห้องนอนจนรุ่งสาง

วันรุ่งขึ้น มีนาออกเดินทางไปกับญาติ ๆ แม่ฝากฝังเธอไว้กับพี่เจียบ หลานสาวคนสนิทให้ดูแลเธอตลอดวัน มีนาไม่สบตาแม่พยายามหมางเมินและแสดงออกว่าเธอโตพอที่จะเดินทางกับคนอื่นที่ไม่ใช่ครอบครัว ทั้งที่ความเป็นจริงเด็กหญิงไม่ยอมแพ้จึงสร้างทำเป็นเข้มแข็งก็เท่านั้น

ตลอดการเดินทาง มีนาทำเพียงมองออกไปนอกหน้าต่างมาลก่อนเมฆเคลื่อนที่อย่างอ้อยอิ่ง เวลาเดินอย่างเชื่องช้า เธออดคิดไม่ได้ว่าพ่อ แม่กับขาลีคงมีความสุขอยู่ด้วยกันที่ไหนสักแห่ง มีความสุขโดยไม่มีเธออยู่ด้วย ขาลีคงพาจืดดูทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อนึกถึงจุดเจ้าลาตัวนั้นเก่าจนมีรอยเย็บนับไม่ถ้วน ทุกฝีเย็บล้วนผ่านมือขาลีมาทั้งสิ้น เพื่อสิ่งที่รักขาลีมักทุ่มเทเสมอ พอคิดถึงผู้เป็นน้องชายก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกชื่นชมในใจ

เมื่อถึงเวลาแหว่หัวพระมีนาเอ่ยปากขอออ้อยู่ข้างนอก ตอนที่ยังอยู่ชั้นประถม เด็กหญิงมักขอพรต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้น้องชายเธอหายดี ปีแล้วปีเล่าเธอตระหนักได้ว่าคำภาวนาเป็นเพียงลมปาก เพราะขาลีจะดีขึ้นแต่ไม่มีวันหาย เด็กหญิงจึงเลิกภาวนา และทำเพียงเฝ้ามองน้องชายอย่างผู้สังเกตการณ์เช่นเดิม

อดีต ปัจจุบัน อนาคต ทุกช่วงเวลาเหล่านั้นถูกบันทึกไว้ในสองนัยน์ตา และมันซึมลึกลงไปในหัวใจ รวากับรากต้นไม้ที่ยึดแน่น เธอพยายามตัดต้นไม้ต้นนี้ให้ตายจาก น่าเสียดายที่มันยิ่งแตกกิ่ง

ก้านเขียวขจิกว่าที่เคย

ชาลีชอบทะเล ผู้เป็นน้องชายชอบว่ายน้ำท่าปลาตัว อยู่อย่าง
นั้นนานเสียจนตัวซีด แต่ก่อนเธอพยายามเลียนแบบผู้เป็นน้อง แต่
ก็ล้าล้าทุกครั้งที่ไป เด็กหญิงจึงสังเกตการณ์อยู่รอบ ๆ เมื่อมอง
ผืน ๆ รวากับชาลีอยู่เหนือผืนน้ำใต้แผ่นฟ้า เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของ
ท้องทะเลอันกว้างใหญ่ ล่องลอยไปตามคลื่นลม และเป็นเธอเสมอ
ที่เป็นเสมอเรื่อยน้บักหลักไม่ให้ชาลีคลาดสายตาไปไหน

ทว่าตอนนี้มีเพียงเธอยืนลำพัง

เด็กหญิงจุ่มเท้าลงน้ำทะเล ระลอกคลื่นกระทบที่ข้อเท้า
น้อย ๆ โหล่ทั้งสองข้างอ้อม สองแขนพยายามโอบกอดตัวเองไว้เพื่อ
คลายความหนาวเหน็บในจิตใจ

ท้องทะเลกว้างใหญ่กลับไม่ทำให้เธอมีความสุขอย่างที่คิด
เธอรู้สึกอ้างว้างเหลือเกิน เศษเสี้ยวหนึ่งในใจหวังเพียงว่าจะมีที่ใด
บนโลกที่เป็นบ้านให้เธอ ที่ที่เธอมีตัวตน

มีหยดน้ำเล็ก ๆ ตกกระทบผืนน้ำ

เธอภาวนาให้เป็นสายฝน

มีนาซังตัวเองอยู่ในห้องตั้งแต่ถึงบ้าน ไม่สนใจเสียงเรียก
ของแม่กับพ่อ หรือแม้แต่เสียงทักทายของชาลีว่าการเดินทางเป็น
อย่างไร เด็กหญิงชุกหน้าในผ้าห่มผืนโปรดปล่อยให้หน้าตาไหลอย่าง
เรียบเรื่อยเช่นนั้น เธอเป็นนักร้องให้ที่เก่งกาจ แทบไม่มีเสียงอันไหน
เล็ดลอดออกมา เพราะตอนเด็ก ๆ เธอกลัวว่าใครจะได้ยิน จึง
พยายามกลั้นเสียงร้องให้มาตั้งแต่ตอนนั้น

มีเสียงเคาะประตูอย่างแผ่วเบา

ทว่าเธอไม่สนใจ

ปล่อยให้ตัวเองนอนแผ่อยู่บนเตียง มองเพดานอยู่อย่างนั้น เธอวาดนิ้วไปบนเพดานที่ว่างเปล่า รวากับวาดภาพวันวานที่ติดตรึง อยู่ในใจอย่างไม่อาจลบเลือน คิดถึงคืนวันที่ชื่นชมและเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ

ตอนเด็ก ๆ แม่ไม่ชอบให้เธอร้องไห้

'ล้อง ล้องห้ายทำไม' ซาลิถามผู้เป็นพี่สาว เด็กชายไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเป็นต้นเหตุให้ผู้เป็นพี่โดนดุ 'ฮีก ออย่าล้อง' แล้วซาลิก็ร้องไห้เป็นเพื่อนเธอ

เมื่อเธอร้องไห้ ผู้เป็นน้องชายก็จะร้องตาม น้องชายตัวน้อยมองเธอรวากับเป็นแม่ไก่เสียวอย่างนั้น เด็กหญิงยิ้มทั้งน้ำตา ตอนเด็ก ๆ ซาลิพูดไม่ได้ จึงพยายามเลียนแบบคำพูดของเธอ แต่มันก็ถูก ๆ ผิด ๆ แต่เธอก็ไม่นึกรำคาญ เราตัวติดกันเสียนเธอเข้าใจภาษาของซาลิเป็นอย่างดี น่าตลกที่ตอนนั้นเธอภูมิใจเหลือเกินถึงขั้นบัญญัติภาษาซาลิไว้ว่าเธอเป็นเพียงผู้เดียวที่เข้าใจได้อย่างถ่องแท้

ซาลิถึงขั้นใช้สรรพนามว่าหนู และลงท้ายประโยคคะ คะ เหมือนผู้เป็นพี่สาว

แม่จึงขอร้องให้เธอใช้สรรพนามผม และลงท้ายประโยคว่าครับ เพื่อให้ซาลิพูดตาม

ยัยดีที่ซาลิเรียนรู้เรื่องนี้ได้ เธอจึงไม่ได้ฝันทนนานนัก

ทั้งที่ห่างกันเพียงหนึ่งปีแท้ ๆ แต่ซาลิก็ยังเป็นเด็กน้อยในสายตาเธอเสมอ เจ้าเด็กคนนั้นเป็นผู้บรรจ้วยเยาว์ของเธอเอาไว้เมื่อมองไปที่น้องชาย เธอก็รู้สึกว่เด็กหญิงมีนาไม่ได้โตไปเท่าใดนัก

ยังเป็นเด็กน้อยที่วิ่งเล่นในทุ่งกว้าง

แม้ว่าตอนนี้ทุ่งกว้างจะไม่มีอีกแล้ว

อย่างน้อยซาลิกก็เติบโตมาอย่างดี โดยมีพี่สาวผู้ฉลาดเฉลียว
คนหนึ่งที่พยายามดูแลด้วยเศษเสี้ยวหนึ่งในใจที่นึกอิจฉาผู้เป็นน้องชาย
เสมอมา นำตลกที่แม่แต่รูปวาดที่เริ่มเป็นเรื่องเป็นราวของซาลิกก็มี
เธอที่วาดรูปเป็นต้นแบบ แต่กระนั้นทุกคนก็ต่างชื่นชมผู้เป็นน้องชาย
มากกว่า ทั้งที่เรลาวาดรูปได้ดีเหมือนกันแท้ ๆ

ช่างไม่ยุติธรรมเลย

เธอแค่อยากเป็นที่รักเท่านั้นเอง

หรือเพราะความไม่เอาไหนของเธอที่แน่นอน ที่ไม่โดดเด่น
ด้านไหนสักทาง เป็นเด็กหญิงที่อ่านหนังสือออกคนสุดท้ายของห้อง
จนต้องร้องไห้มาบอกแม่ทั้งน้ำตา แม่คงผิดหวังมาเลยสินะ ที่มี
ลูกสาวที่ไม่ได้เรื่องอย่างนี้

เด็กหญิงหลับตาลง

ในความมืดมิดเธอมองเห็นสีส้มมากมายหลายสี รวากับ
ไฟยามค่ำคืนที่แข่งกันประชันแสงสี มันทั้งพราวมันทว่าเจิดจ้า เธอ
พยายามไขว่คว้าบางอย่าง แต่ได้เพียงความว่างเปล่า เธอโตเกินกว่า
จะกุมชายเสื้อของพ่อแล้ว จึงต้องต่อสู้กับฝันร้ายเพียงลำพัง

แสงเจิดจ้าทั้งหลายต่างพุ่งเข้าใส่เธอ

กระจัดกระจายกลายเป็นดวงดาว

กว่าจะรู้ตัวอีกที

เธอก็ร่วงหล่นเสียแล้ว

‘ถ้าหนูพิเศษบ้าง แม่คงรักหนูใช่ไหม’

มินาลืมตาขึ้น เสียงดังไม่ไกลไม่ไกลจากเธอนัก มีแสง
สีสลับลอดผ่านใต้บานประตูตรงหน้า ประตูบ้านของเธอเอง ลูกบิด
ประตูหมุนเปิดออกทั้งที่ไม่ได้สัมผัส

แต่เธอไม่อยากจะเข้าไป

เพราะเธอจำได้ จำมันได้ดี

‘รู้ตัวใหม่ว่าพูดอะไรออกมา’

เด็กหญิงยืนนิ่งอยู่กับที่ กลัวเหลือเกินแต่ก็ไม่กล้าขยับไปไหน ทั้ง ๆ ที่ทั้งเธอและซาลิเป็นคนทำห้องรกแท้ ๆ แต่แม่เลือกที่จะให้เธอไปเก็บของคนเดียว ในขณะที่ซาลิร้องไห้ในห้องนอน ที่นั่นทั้งเงียบและมืด เด็กหญิงกลัวห้องนี้ แต่ความกลัวแม่กลับเอาชนะทุกสิ่ง หวาดกลัวแม่กระทั่งเสียงฝีเท้าของแม่ กลัวว่าแม่จะพาดมือมาที่แผ่นหลัง แม่แม่จะออมแรงแล้ว แต่มันก็ยังเจ็บอยู่ดี

ไม่ยุติธรรมเลย

ทำไมซาลิถึงเป็นช้อยกเว้นเสมอ ไม่ว่าผู้เป็นน้องชายทำอะไรผิด แม่ก็บอกว่าเพราะซาลิพิเศษ และเธอเองก็มีหน้าที่ดูแลซาลิ เป็นพี่สาว เป็นแบบอย่าง และเป็นผู้เสียสละ

ดวงตาของแม่แดงก่ำ ตัวลั่นระริกราวกับอดกลั้นอารมณ์ แม่ตะคอกออกมาเสียงดัง

‘ไม่รักน้องหรือไงน้องมีแค่ลูก จะให้แม่ตายตาหลับไม่ได้เลยใช่ไหม’

เด็กหญิงเข็ดหน้าอย่างถือดี เธอเลียนแบบท่าทีของซาลิ ทุกสิ่งที่ผู้เป็นน้องชายทำแม่จะยอมเสมอ แม่ใครหลายคนจะบอกว่าซาลิกลายเป็นเด็กเอาแต่ใจเพราะแม่ก็ตาม

มีนาอยากเอาชนะแม่บ้างสักครั้ง

‘ลูกคิดว่าลูกเจ็บปวดคนเดียวหรือไง’

แต่เธอก็พ่ายแพ้อยู่เสมอ

มีนาขืนมองภาพเหล่านั้นอยู่หลังบานประตู แม่หอบหายใจหนักพยายามตะเกียดตะกายไปกดโทรศัพท์บ้าน ร้องไห้และตะโกนใส่โทรศัพท์บอกให้พ่อรีบกลับมาบ้านเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นจะไม่เหลือใครอีก

‘มีนา มีนาล้องห้ายทำไม’

ชาลีลงมาจากห้องนอนเพราะเสียงตะโกนของแม่ ตอนนั้นชาลีตัวเล็กนัก เป็นช่วงเวลาที่เพิ่งหัดอยู่นิ่ง ๆ ได้ไม่นานเด็กหญิงยืนมองภาพเหล่านั้นราวกับถูกตรึงอยู่กับที่ เธอเกลียดที่ตัวเองจำได้เกลียดที่ฝันร้ายไม่เคยจากไปไหน เกลียดที่มันคอยตอกย้ำเธอเรื่อยมา

‘ฮึ๊ก ร้องห้าย ทามมัย’ เด็กชายถามอีกครั้งพยายามคว้าแขนเสื้อผู้เป็นพี่สาว มีนาไม่ตอบ แต่เบือนหน้าหนี ไม่อยากมองหน้าน้องชายเสียด้วยซ้ำ

แม่คิดว่าตัวชาลีมากอดไว้แนบอก พยายามก่ล้อมให้เด็กชายเงียบเสียงทั้งที่ตัวเองก็ยังมีน้ำตาอาบเต็มสองแก้ม หลังจากนั้นไม่นานพ่อก็กลับมา นัยน์ตาของพ่อสะท้อนความเหนื่อยล้าจากการเดินทาง แต่ก็ยังก้าวผ่านกรอบประตูไปอย่างมั่นคง ชั่วครู่เธอเห็นพ่อหันกลับมาราวกับสบสายตาเธอที่ยืนอยู่ตรงนี้

‘ตื่นเถอะ’

ริมฝีปากพ่อไม่ได้ขยับเลยสักนิด

‘พ่ออยู่นี่แล้ว’

แต่เสียงนั้นก็ดังก้อง

มือของพ่อเอื้อมมากุมลูกบิดบานประตูเอาไว้ ก่อนจะค่อย ๆ ดันมันปิดลง แสงสีส้มจากห้องค่อย ๆ เลือนหายไป เมื่อบานประตูนั้นปิดสนิท

ทุกสิ่งกลับมาเงียบสงบดังเดิม

ช่วงเวลาตีห้า ทุกสรรพสิ่งเริ่มเคลื่อนไหวความผันตอรุ่งสางมักเป็นกลางบอเหตุ ดวงตาของเด็กหญิงหนักอึ้งเพราะการร้องไห้ ความผันทำให้เธอเหนื่อยล้ากว่าที่ควร ราวกับเธอไปผจญภัย

อีกโลกหนึ่ง

แสงสีส้มเล็ดลอดผ่านบานประตูห้องนอน เวลาตีห้าเข้า
เกินไปที่จะตื่น และสายเกินกว่าจะหลับต่อ มีนาขยับร่างกายคิดว่า
ควรเตรียมตัวอาบน้ำและไปโรงเรียน เพราะตั้งแต่กลับบ้านมา เธอ
ยังไม่ได้จัดกระเป๋าเรียนสำหรับวันนี้เลย

ทว่าตอนที่กำลังจะเปิดประตู หัวของเธอก็สัมผัสกับอะไร
บางอย่าง เมื่อเปิดไฟดูก็พบกระดาษแผ่นหนึ่ง เด็กหญิงย่นจมูก ไม่
กล้าแม้แต่จะหยิบมันขึ้นมา เพราะเธอจำได้ดี

มันเป็นภาพของเธอกับซาลี

ภาพที่เธอวาดทิ้งไว้

ตอนซาลีอายุได้ 8 ขวบ ในขณะที่เธออายุได้ 9 ขวบ หมอ
บอกแม่ว่าซาลีควรเรียนศิลปะบำบัด แต่แม่เลือกที่จะส่งให้ซาลีเรียน
ศิลปะใกล้บ้านแทน และในตอนนั้นแม่ให้เธอเรียนด้วยเพราะหวังว่า
ผู้เป็นพี่สาวจะดูแลและเป็นเพื่อนน้องชายได้

ในขณะที่มีนาต้องวาดรูปตามหัวข้อที่กำหนดไว้ ซาลีกลับ
สามารถวาดรูปได้ตามใจชอบ เพราะเขาไม่ชอบถูกบังคับ เด็กชาย
ไม่สนใจอะไรนอกจากตัวเองและสิ่งที่สนใจ ภาพส่วนมากจึงมักเป็น
จุดและรถคันเก๋ง

ในขณะที่รูปวาดของเธอมีซาลีอยู่เสมอ

อาจจะรูปนักร้อย นักรังรูป

จนกระทั่งเด็กหญิงเลิกวาดรูป

ภาพสุดท้ายจึงเป็นภาพที่ไม่สมบูรณ์ มีเพียงเส้นร่างดินสอ
บาง ๆ เท่านั้น และเด็กหญิงลืมเลือนมันไปเสียสนิท

ตอนนี้ภาพกลับสมบูรณ์แม้ไม่ใช่ฝีมือเธอทั้งหมดก็ตาม
แต่เป็นของเธอและซาลี

มินาก็มลงไปหยิบภาพมาพิจารณา เส้นดินสอบางเบาของ
เธอแทนที่ด้วยเส้นหนาเข้ม สีสันจุดขาดเต็มหน้ากระดาษ มุมล่าง
กระดาษมีลายมือขยุกขยิก มินาและชาลี

‘ลูกคิดว่าลูกเจ็บปวดคนเดียวหรือ?’

เสียงของแม่ดังขึ้นมาในห้วงความคิด ตอนนั้นเธอเด็กเกิน
กว่าจะเข้าใจ เพียงเพราะคิดว่าตัวเองเจ็บปวดที่สุด เธอเป็นคนที่ถูก
ลืม เธอที่ถูกทิ้ง และเป็นเธอเองที่เจ็บปวดเหมือนทุกคน

เด็กหญิงมักมองเห็นความเจ็บปวดของตัวเองเป็นเรื่องใหญ่
เสมอ ลืมเส้นแม่หยดน้ำตาของแม่ หรือเสียงกรีดร้องของชาลี เธอทำ
เป็นหลงลืมมันไป รวากับไม่เคยเกิดขึ้นจริง ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว
เราต่างเจ็บปวดด้วยกันทั้งนั้น

ไม่ได้มีเพียงเธอเท่านั้นที่เจ็บปวด

ชาลินั่งอยู่บนที่ประจำ ผู้เป็นน้องชายกำลังใส่ต้นหอมกับ
ขิงลงในถ้วยจิ๊ก มือเล็ก ๆ พยายามโรยให้เป็นรูปรอยยิ้มในขาม
สีฟ้าสดใส ส่วนของมินาเป็นขามสีเขียวสีโปรดของเธอ ช่าง ๆ มี
น้ำเต้าหู้ใสเม็ดแมงลักอย่างที่เธอชอบกิน ร้านนี้ต้องต่อแถวตั้งแต่
เช้าตรู่ เด็กหญิงจึงมักยอมแพ้อยู่บ่อยครั้ง

“ขอใจนะชาลี” เด็กหญิงข่มความรู้สึกผิดในใจ

“พี่ชอบรูปรามากเลย”

“รูปของมินาไง”

“ใช่ รูปของพี่” เธอตอบรับ

“อย่า อย่าทั้งอีกนะ”

“พี่ไม่ทิ้งแล้ว” มินาตอบรับ “จะเก็บไว้อย่างดีเลย”

ชาลีทำเสียงพึมพำอย่างมีความสุข แม่ยิ้มให้เธอบาง ๆ
นัยน์ตาของแม่ดูเหนื่อยล้า แต่ในดวงตานั้นยังมีประกายความยินดี

ให้เห็น เด็กหญิงนึกถึงคำพูดสุดท้ายที่พูดกับแม่ ความรู้สึกผิดก็
เด่นชัดขึ้นในหัวใจ

“หนูขอโทษ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” แม่ตอบรับ “เดี๋ยวแม่ถักเปียให้เอาใหม่”

“ขอบคุณค่ะ” เด็กหญิงยิ้มรับ มือของแม่ค่อย ๆ สางผมให้
เธออย่างอ่อนโยน เปียผมธรรมดาสองข้างกลับดูพิเศษกว่าวัน
ไหน ๆ ทั้งที่แม่ต้องรีบไปทำงาน แต่ก็ยังสละเวลาเพื่อถักผมเปียให้
เธอเสมอ เธอเพิ่งตระหนักเมื่อนึกย้อนกลับไป เพราะตั้งแต่เข้า
โรงเรียนใหม่ แม่ก็ออกจากบ้านเข้าไปจากเดิมสิบห้านาทีเสมอ

“ไว้วันเสาร์นี้เราไปทะเลกันนะ” พ่อเอ่ยขึ้น “จะได้ค้างกัน
หนึ่งคืน ถือเป็นวันครอบครัว”

“เย้! ทะเล!” ซาลิตะโกนสุดเสียง เด็กชายแทบนับวันรอ
วันเสาร์นี้ไม่ไหวเขาเอ่ยถามผู้เป็นที่สาวว่าเหลืออีกกี่วัน และนั่งนับ
นิ้วอย่างตั้งใจ

ทุกคนต่างหัวเราะกับท่าที่ตื่นเต็นของซาลิตะ รอยยิ้มแต่้มลง
บนใบหน้า ตอนนี้อยู่ในครอบครัวต่างครอบครัว บ้านหลังน้อยจึง
อบอุ่นยิ่งกว่าผ่านวามในฤดูหนาว ครอบครัวที่เคียงข้างกันทุกโมงยาม
เด็กหญิงยิ้มเต็มแก้ม พยายามบันทึกเรื่องราวเหล่านี้ลงใน
ความทรงจำ

ทะเล

ดวงอาทิตย์

และเรา

ก้อนหินที่ถูกวางกันคลื่นทะเลซัดชายฝั่ง บัดนี้กลับกลายเป็นทางคอนกรีตไกลสุดสายตา เด็กทั้งสองจึงพากันวิ่งแข่งกันไปยัง
จุดสิ้นสุดของชายฝั่ง หลายสิ่งต่างเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

มีผู้คนมากมายต่างแปลกหน้าและไม่เคยรู้จักกัน ทว่ารอยยิ้มของเราทำให้พวกเขายิ้มตามได้ง่าย ๆ ซาลีหัวเราะเสียงดัง พยายามวิ่งให้ห่างผู้เป็นพี่ และเธอเองก็ยอมผ่อนความเร็วลงให้น้องชาย เพราะยังอยากเห็นรอยยิ้มแสนบริสุทธิ์ให้มากขึ้น จนกว่าเราจะถึงปลายทาง

เมื่อถึงจุดสิ้นสุด เราต่างหอบเหนื่อย ทว่ารอยยิ้มไม่จางไปจากใบหน้า พอติดกับดวงอาทิตย์ที่เริ่มคล้อยต่ำ ท้องฟ้ากลายเป็นสีส้มเจือไปด้วยสีชมพูดูงดงามตาถึงเวลาที่มวลงนวางนวลต้องบินกลับบ้าน

“ซาลี”

“มินา” เด็กชายตอบรับแต่ไม่หันมาสบตากับ มือเล็ก ๆ สะบัดไปมาอย่างที่ทำเป็นประจำ

“ในอนาคตพี่จะหาเงินเยอะ ๆ” เด็กหญิงพูดขึ้นราวกับเอ่ยคำสัญญา “ซาลีจะได้กินข้าวผัดอเมริกันทุกวันเลย”

“จริงหรือ” ดวงตาของเด็กชายทอประกายสดใสเมื่อได้ยินชื่อเมนูโปรด

“จริงสิ”

สายลมพัดผ่านแผ่วเบา ราวกับหยอกเย้าผิวกาย เด็กชายยังคงจดจ้องไปตรงที่ดวงอาทิตย์ลับ ที่เดิมกับที่เขาเคยมาดูเมื่อครั้งเยาว์วัย กาลเวลาแปรเปลี่ยน แต่ไม่ว่าที่ฤดูกาลจะยังมีเราเคียงข้างกันเสมอ

“อยู่ด้วยกันใช่ไหม” เด็กชายเอ่ยถาม “ซาลีมีมินาใช่ไหม”

“ใช่สิ” มินาตอบ

“จนซาลีโตเยอะใช่ไหม”

“จนซาลีผมขาว”

“ผมขาวคือเมื่อไร”

“อีกนานมาก ๆ”

“มีนาอยู่ด้วยใช่ไหม” ซาลีถามซ้ำอีกหน

“อยู่ด้วยกันตลอดไปเลย”

“ตลอดไปนานแค่ไหน”

“ไม่มีที่สิ้นสุด”

บทสนทนาของสองพี่น้องเริ่มผ่าวเบาลง ตามจำนวน
ย่างก้าวที่ไกลออกไป ตัวหัดเล็กจนมองแทบไม่เห็น และเหลือเพียง
เงาเลื่อนลงไกลสุดสายตา

สุดท้ายเด็กหญิงไร่นามก็ค้นพบว่าในความโดดเดี่ยวของ
เธอ ยังมีน้องชายผู้พิเศษอยู่เคียงข้าง ตลอดมาและตลอดไป

litswu2021

© childrenlitsw.

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitsw.

2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© r

childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

renlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childr

litswu2021

บนหน้ากระดาษ

ในโรงเรียนแห่งนี้ไม่มีใครไม่รู้จักซาลิ

แรกเริ่มที่เข้าเรียนผู้อำนวยการสังเกตเห็นที่จะรับเด็กชายคนนี้เข้ามาเพราะความพิเศษ แต่แม่ของซาลิก็ยังยืนยันที่จะให้เข้าเรียนด้วยมีจุดมุ่งหมายแรงกล้าที่จะให้ซาลิมีเพื่อนและสังคมแบบปกติ อีกทั้งพี่สาวที่อายุห่างกันเพียงปีเดียวยังเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ผ่านวิชาการศึกษาจึงจำใจยอมรับเพราะหากเด็กชายมีความประพฤติรุนแรงหรือก้าวร้าวขึ้นมา เหตุผลที่จะให้ออกก็ง่ายตาย

น่าเสียดายที่เด็กชายไม่เคยกลัวอะไรเลย เขาไม่กลัวเมื่อเจอกับผู้คนใหม่สังคมใหม่ บางครั้งเขาจะวิ่งไล่จับจิ้งเหลนในสนามหญ้า หรือแอบจับคางคกตัวน้อยไปโรงเรียน แม้กระทั่งเดินผ่านหน้าสุนัขที่ดุร้ายราวกับไม่กลัวว่ามันจะวิ่งไล่ ทำให้ครูหลายคนต้องตามประกบซาลิอยู่เสมอ

แต่ถึงอย่างไรทุกคนก็ล้วนจดจำซาลิได้ เด็กชายที่ชอบสะบัดมือบ่อยครั้ง เด็กชายที่มักชอบกินไส้กรอกร้านป่าแฮมหลังเลิกเรียน เด็กชายที่มักพกตุ๊กตาลาที่มีแววตาเศร้าหมองติดตัว

เด็กบางคนเรียกซาลิว่า *ตัวประหลาด* เด็กบางคนหลีกเลี่ยงที่จะเข้าใกล้ ครูหลายคนมองด้วยแววตาเวทนาปนสงสาร ครูบางคนมองด้วยนัยน์ตาที่เรียบเฉย บ้างก็มองด้วยความเอ็นดูในความรู้สึกไร้เดียงสา

แต่ไม่ว่าสายตาผู้คนนับร้อยจะเป็นอย่างไร

แววตาของซาลิก็ยังบริสุทธิ์เสมอ

ฉันยังจำครั้งแรกที่ได้พบเด็กชายคนนั้นได้เป็นอย่างดี ผม
เส้นเล็กละเอียดสีน้ำตาลเข้ม ซึ่งแตกต่างจากผู้เป็นพี่สาวที่มีผม
สีน้ำตาลอ่อน ดวงตาของเด็กชายกลมโต ขนตายาว ๆ ยิงขับให้
นัยน์ตาดูหวาน ปากสีแดงสด จมูกโด่งรึ้นราวกับบ่งบอกนิสัย ใบหน้า
กลมมน ผิวพรรณขาวกระจ่าง ซาลีเป็นเด็กชายที่หน้าตาน่าเอ็นดู
ที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบ ช่วงแวมแรกเด็กชายหน้าตาราวกับลูกครึ่งตัว
น้อย ๆ เมื่อมองเผิน ๆ ไม่ต่างจากเด็กปกติเลยด้วยซ้ำ

“ครูชื่อครูเมย์นะ” ฉันเอ่ยแนะนำตัว “เป็นครูสอนศิลปะ”

“ซาลี” เด็กชายเอ่ยตอบทว่าไม่ยอมแม้แต่สบตา “สวัสดี

ครูเมย์”

“พนมมือด้วย” ผู้เป็นพี่สาวขัด ซาลีเลยยกมือไหว้แล้วกลับไป
ไปสะบัดมืออย่างเดิม

“ซาลีชอบวาดรูปคะ” เด็กหญิงเอ่ยขึ้น “แต่ซาลีไม่ชอบให้
ใครสั่ง ถ้ามีปัญหาอะไรบอกหนูได้นะคะ แต่ตอนนี้หนูต้องไปเรียน
แล้ว”

“โอเคจะ ขอขอบคุณมากนะ”

เด็กหญิงเดินอย่างรีบเร่ง แต่ไม่วายหันมามองผู้เป็น
น้องชายอีกครา เมื่อเห็นว่าซาลีไม่มองก็เดินกลับห้องเรียนไป โดย
ทิ้งผู้เป็นน้องชายอยู่ที่นี้ ซาลีถูกแยกตัวมาจากเด็กอนุบาลคนอื่น ๆ
เพราะเจ้าตัวร้ายคาถาเสียงร่ำไห้ของเพื่อนร่วมชั้น หน้าตาซาลีจึง
บูดบึ้งไม่น่ามอง ครูที่เลี้ยงที่ต้องจัดการเด็กนับสิบจึงไม่มีเวลามา
สนใจซาลีเพียงคนเดียว ฉันจึงรับหน้าที่นี้เพราะเป็นคาบว่างพอดี

ซาลีขึ้นชอบการวาดรูปอย่างที่ผู้เป็นพี่บอกจริง ๆ

วิชาศิลปะคือชั่วโมงที่ซาลีโปรดปรานที่สุด แม้ฉันเองจะรู้สึก
ยินดีอยู่สัก ๆ ทว่าครูวิชาอื่นต่างพากันบ่นอึดอัด เพราะซาลีไม่เอา
อะไรเลยนอกจากวิชาศิลปะ เด็กชายไม่ได้ต่อต้านโดยแสดงท่าที

รุนแรง แต่จะเป็นหน้าหนีเมื่อมีใครออกคำสั่ง หากยิ่งเข้าชี้เด็กชาย จะกอดอก เชิดหน้าขึ้นและหลับตา รวากับไม่รับฟังอีกต่อไป ทำทาง ตีอรั้นนั้นพาให้ครูทั้งหลายต่างเอ็นดูและเหนื่อยใจไปพร้อม ๆ กัน เพราะการมาโรงเรียนของชาลีนั้นก็ไม่ว่าอะไรจากการเปลี่ยนที่ วาดรูปเท่านั้นเอง

กระดาดแผ่นแรกชาลีวาดตุ๊กตาตัวโปรด
ตุ๊กตาลาที่ชื่อจูด

เมื่อฉันเพิ่งพินิจมองดูดี ๆ ตุ๊กตาลาตัวนี้มีขนนุ่มฟู สีฟ้าคราม นัยน์ตาของมันหม่นเศร้าอยู่ตลอดเวลา ทว่ารูปที่ชาลีวาด แวดตาของจูดมักสดใส เต็มไปด้วยประกายของการมีชีวิต แต่บน หน้ากระดาดแผ่นโตก็ปรากฏจูดอยู่เพียงลำพัง ไม่มีสิ่งอื่นใดนอก เหนือจากนั้น มีเพียงหน้ากระดาดอันว่างเปล่าที่มีพื้นที่มากกว่าจูด ถึงสามเท่าได้ รวากับมันถูกลอยแขวนคว้างท่ามกลางสุญญากาศ

“ชาลีลองวาดอย่างอื่นเพิ่มไหมจ๊ะ” ฉันลองเสนอ

ชาลีเหลือบตามองเพียงชั่วครู่ ยอมวาดดาวดวงเล็ก ๆ เพียง หนึ่งดวง ก่อนจะหยิบกระดาดแผ่นใหม่ รวากับตัดบหวางวนขึ้นนี้ เสร็จสมบูรณ์แล้ว

“ถ้าชาลีวาดแค่นี้จูดจะเหงาเอานะ”

“ไม่เหงา” เด็กชายตอบ “มีชาลี”

“งั้นวาดชาลีไปด้วยดีไหม” ฉันค่อย ๆ หยิบกระดาดแผ่น หนึ่งออกมา และชี้ไปบนหน้ากระดาดที่ว่างเปล่า “นี่ไม่มีที่เหลือเยอะ แยะเลยนะ”

“ไม่วาด พอแล้ว” ชาลีกอดอกถือเป็นสัญญาบอก ว่า ข้อตกลงจบเพียงเท่านี้ และหากฉันเข้าชี้ไปมากกว่านี้ เด็กชายอาจ จะหงุดหงิด “โอเคจ้ะ งั้นเก็บงานใส่แฟ้มดีกว่าเนอะ”

คาบศิลปะครั้งแรกจบลงเช่นนั้น ฉันจูงมือซาลิเดินกลับไป
ยังห้องเรียน พลังอ่อนแอแนะนำแต่ละห้องไปด้วย โดยมีเสียงเด็กชาย
เอ่ยทวนคำพูดตลอดเส้นทาง รอยยิ้มบางเบาแต้มที่มุมปาก

กระดาษแผ่นที่สองเป็นรูปจู้ดเช่นเคย

แต่เป็นจู้ดสองตัว

จู้ดตัวแรกเหมือนต้นแบบราวกับจับวาง ตัวที่สองมีสีชมพู
อ่อนตัดเส้นสีแดงสด และผูกโบสีฟ้าสดใส มีขนตาอยู่สามเส้น ใน
ดวงตามีประกายดวงดาวระยิบระยับ ซาลิใช้สีจันทน์ เด็กชายยอม
ไม่ได้หากผลงานจะมีร่องรอยสีขาวยของเนื้อกระดาษไหลอยู่บนตัวจู้ด
ซีดดินสอกระจัดกระจายเต็มโต๊ะ ฉันพยายามสอนให้ซาลิควบคุม
น้ำหนักมือแต่ก็ล้มเหลวทุกครั้งไป การสอนให้ซาลิลดน้ำหนักมือ
ยากพอ ๆ กับสอนให้เด็กชายนับหนึ่งถึงสิบ

“ทำไมวันนี้จู้ดมีสองตัวล่ะ”

“แฟนจู้ด” เด็กชายตอบ “ชื่อเจ้าหญิงเบล”

“โอ้ เจ้าหญิงเบลมาจากไหนกันเนี่ย”

“มาจากต่างประเทศ มีเทพีเสรีภาพ”

“แล้วเทพีเสรีภาพอยู่ที่ไหน”

“อเมริกา”

“อเมริกา” ฉันเอ่ยอย่างแปลกใจ “ฉันครวหน้ำลองวาด
เทพีเสรีภาพไหม”

ซาลิขมวดคิ้วราวกับบอกว่า *พูดมากไปแล้ว* ฉันจึงยอม
รามือ พอหมดคาบก็กล่าวเตือนซาลิให้เก็บกระดาษใส่แฟ้มให้
เรียบร้อย และเอาชื่อกับเหลาดินสอไปทิ้ง

“ทำไม” เด็กชายขมวดคิ้วหน้ากวงภูเขาเศษกบเหลาดินสอ

“เพื่อน ๆ ยังทำเลย ชาลียก็ต้องเก็บขยะไปทิ้งเหมือนเพื่อนนะ”

“ทำก็ได้”

คาบที่สองจบลงโดยที่ชาลียกระต๊อบเท้าออกไปจากห้อง แต่ไม่ลืมโบกมืออำลาแม้หน้าตาจะบึ้งตึงก็ตาม ที่แรกฉันอาสาจะพาชาลียไปส่งที่ห้องอย่างเคย แต่เด็กชายสายห้วปฏิเสธจนต้องยอมแพ้ จึงแอบเดินตามไปห่าง ๆ พอเห็นว่าชาลียถึงที่หมายอย่างปลอดภัยจึงค่อยเดินกลับห้อง

กระดาษแผ่นที่สามเป็นรูปजूตสวมมงกุฎเทพีเสรีภาพพร้อมถือคบเพลิง

ฉันมองภาพตรงหน้าอย่างแปลกใจครู่หนึ่ง อัดคิดไม่ได้ว่าชาลียอาจวาดตามที่ได้ฉันได้เสนอไป แต่ชาลียนะหรือจะยอมวาดตามใคร เพราะทุกครั้งที่ได้ตัดสินใจทำอะไร ชาลียจะเอาใจตนเองเป็นใหญ่เสมอ

“ไหนวันนี้ชาลียวาดอะไร เล่าให้ฟังหน่อยสิ”

“जूตเป็นเทพีเสรีภาพ”

“ว้าวแล้วทำไมजूตถึงเป็นเทพีเสรีภาพ”

“जूตฝัน”

“นั่นก็คือความฝันของजूตใช่ไหม”

“जूตไปอเมริกา” ชาลียไม่ตอบ แต่พูดสิ่งที่ตนอยากจะทำแทน

“แล้วजूตไปทำอะไรที่อเมริกา” ฉันพยายามเน้นคำที่ถูกต้อง

ในตอนท้าย

เด็กชายนิ่งไป แล้วสายห้ว

“ไม่รู้”

ฉันมองภาพนั้นสักพัก แล้วจึงเดินไปหยิบหนังสือภาพท่องเที่ยวแห่งหนึ่งในรัฐใหญ่ของอเมริกา อย่างนิวยอร์กมาเปิดให้ชาลียดู

ในนั้นมีภาพวิถีชีวิตของผู้คนมากมาย ถนนหนทาง บ้านเรือน โดยมีเทพีเสรีภาพเป็นหนึ่งในองค์ประกอบ

“อเมริกาไม่ได้มีเพียงเทพีเสรีภาพนะ ดูลิยังมีที่อื่นเยอะแยะเลย”

เด็กชายเปิดหน้าหนังสือไปมา แต่สุดท้ายก็ย้อนกลับมาหน้าที่มีเทพีเสรีภาพอยู่ดี

“บนโลกนี้มีเรื่องราวมากมายเลยนะซาลิ”

“เรื่องยังไง”

“เหมือนกับซาลิที่มีเรื่องเล่า” แล้วเอ่ยสมทบ “ครูเมย์เองก็มีเรื่องเล่า”

“ซาลิคือซาลิ”

“แล้วซาลิชอบทำอะไร ไปไหน ซาลิชอบอะไร ไม่ชอบอะไร”

“เยอะแยะ ปวดหัว” เด็กชายกุมหัวราวกับก่อดก ลืมเต็มกลืน

“มีเรื่องราวเยอะแยะ มากจนเกินกว่าจะมองแค่สิ่งเดียว”

“ไม่เข้าใจ”

“ไม่เป็นไร” เว้นไปหนึ่งอึดใจ “โตขึ้นซาลิอาจจะเข้าใจ”

“น่าเบื่อ” เด็กชายขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจนัก

“ดูสิมีแท็กซี่สีเหลืองด้วยนะ” ฉับฉิวเด็กชายให้มองตาม

“ไม่เหมือนแท็กซี่ที่เมืองไทยเลยนะ”

“แท็กซี่มีสีเหลือง เขียว ชมพู” ซาลินับนิ้ว แต่แทนที่จะชูลามนิ้วกลับได้ห้านิ้วแทน ฉับฉิวต้องสอนนับเลขใหม่ ค่อย ๆ กางนิ้วเด็กชายออก จนนับได้ครบสามสีในที่สุด

“แล้วซาลินั่งแท็กซี่ไปไหน”

“ไป ไปโรงพยาบาล” เด็กชายเริ่มจับดินสออีกครั้ง “ไปเรียน กลับบ้าน”

“นั่นหรือ” ฉันทอบพลางลูบหัวเด็กชายแผ่วเบา ก่อนเอ่ยถามอีกครา “แล้วซาเลียอยากไปไหน”

คาบที่สามจบลงด้วยความเงียบ ซาเลียเก็บผลงานใส่แฟ้มและนำเศษดินสอไปทิ้งด้วยตนเอง เด็กชายโบกมือลาเช่นเคย และเดินจากไปโดยไม่แม้แต่หันหลังกลับมามองฉันทอีกเลย

กระดาศแผ่นที่สี่

น่าแปลกที่เราไม่ได้พบกันในคาบศิลปะ

ซาเลียเดินมาหาฉันทหลังเลิกเรียน แล้วอวดผลงานชิ้นใหม่ให้ดู เป็นภาพจิตรนั่งรถแท็กซี่สีเหลือง เบาะหลังมีหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ รถลอยอยู่บนท้องฟ้า ขับเคลื่อนโดยพลังงานสายรุ้ง ปุยเมฆลอยกระจัดกระจายอยู่ทั่วแผ่นกระดาศ รูปวาดไม่กระจุกอยู่ตรงกลางอย่างเคย

“นี่ครูเมย์” เด็กชายชี้ไปที่หญิงสาวในรูป เครื่องแต่งกายเหมือนกับชุดที่ฉันทใส่ครั้งเมื่อพบกันล่าสุด ซาเลียจำรายละเอียดได้แม้กระทั่งเข็มกลัดรูปหัวใจที่หน้าอกข้างซ้าย และรอยเปื้อนสีโปสเตอร์ที่ปลายนิ้ว

“แล้วซาเลียไปไหนจ๊ะ”

“ซาเลียอยู่ที่นี่” เด็กชายชี้นิ้วมาที่ตัวเอง

“แล้วจิตรพาครูไปไหนเนี่ย”

“ไปที่ไหนก็ได้” เด็กชายตอบ “ที่อยากไป”

“ดีจัง มีแท็กซี่แล้วนี่เนอะ” ฉันทหัวเราะต่อถ้อยคำไร้เดียงสา

“แล้วรถคันนี้คิดเงินแพงไหม ครูมีเงินนิดเดียวเอง”

“ฟรี”

“ทำไมใจดีจัง”

“ซาเลียมีเงินเยอะ”

“แบ่งครูเมย์บ้างได้ไหม”

ขาลีล่องไปในกระเป๋ากางเกง กำมือออกมาแล้ววางบนมือ
ของฉันทน์ เมื่อแบมือออกก็พบเพียงความว่างเปล่า

“ไม่เห็นมีเงินเลย”

“หายไปแล้ว” เด็กชายตอบพาทื่อ

“แล้วใครลอยอยู่นี่”

“ตะวัน”

“ตะวันคือใครจ๊ะ”

“เด็กผู้ชาย”

“เป็นเพื่อนขาลีหรือเปล่า” ฉันทน์ถามย้ำอีกหน

“เป็นเด็กผู้ชาย เด็กผู้ชายในห้อง”

ขาลีไม่อธิบายอะไรเพิ่มเติม แต่หยิบกระดาษแผ่นนั้นมา
อีกครั้ง แล้วระบายสีชมพูข้างแก้มด้านซ้ายของเด็กชายตะวัน เมื่อฉันทน์
ลองเอ่ยถามขาลีก็ตอบว่าเป็นเพียง รอยเขี้ยว เท่านั้น

วันนี้ขาลีจัดของใส่แพ้ม แล้วเอาเศษกบเหลาตินสอไปทิ้ง
จัดใส่ใส่กล่องให้เรียบร้อย แล้วจึงโบกมืออำลา มีเสียงในลำคอว่า
บ้ายบายเบา ๆ ก่อนเด็กชายจะเดินจากไปตามทางเดินยามสี่โมง
เย็น

กระดาษมากมายทิ้งร่องรอยเอาไว้

กระดาษทุกแผ่นล้วนมีเรื่องราว

เรื่องราวของขาลีมากมายเกินกว่าที่แพ้มอันเดียวจะเก็บ
ไหว จนต้องเปลี่ยนแพ้มใหม่และเพิ่มขึ้นทุกปี เด็กชายไม่เคยเบื่อที่
จะวาดรูป เช่นเดียวกับเส้นดินสอที่ไม่เคยจางลงเลยในแต่ละปี มัน
กลับดำสนิท ติดตรึงอยู่บนหน้ากระดาษราวกับเป็นหนึ่งเดียวกัน

นานหลายปีที่ฉันทน์เฝ้ามอง

จากของสิ่งของหนึ่งสิ่งบนหน้ากระดาษก็เริ่มมีชีวิต เรื่องราว

ถูกแต่ดั้งเดิม กระจัดกระจายเต็มหน้ากระดาษ มีหลายเรื่องราว
เกิดขึ้นบนกระดาษแผ่นเดียว บางครั้งแต่ละเรื่องล้วนไม่เชื่อมโยงกัน
ทว่าบางคราอาจมีเศษเสี้ยวคาบเกี่ยวกันเพียงเล็กน้อย แล้วแต่
จินตนาการของเด็กชายจะโลดแล่น

หลายปีที่ซาลิชอบเล่าเรื่องราว

ทว่าน้อยคนนักจะรับฟัง

ฉันทึ่งใช้เวลาในแต่ละวันเพื่อฟังเรื่องราวของซาลิ

กระดาษของซาลิล้วนมีเรื่องราว

ทว่าบนหน้ากระดาษวันนี้กลับว่างเปล่า

เด็กชายเดินเข้ามาอย่างเงิบเขียบ มือที่ถือजूดตกลงอยู่
ข้างกาย ซาลิไม่จับดินสออย่างที่เคย เด็กชายเพียงแค่มองมองออกไป
นอกหน้าต่าง ฉันทึ่งถึงลมหายใจอันแผ่วเบา และดวงตาที่กะพริบ
อย่างเชื่องช้า เด็กชายมีชีวิต แต่ดูไร้ซึ่งชีวิต

“ทำไมวันนี้ซาลิไม่วาดรูปจ๊ะ”

เด็กชายนิ่งเงิบ

“เจ็บมือหรือ” ฉันทามพลางสังเกตุท่าที มีเพียงเสียง
ถอนหายใจเบา ๆ เท่านั้น

“ไม่เจ็บ”

“นั่นซาลิเป็นอะไร”

“อารมณ์ไม่ดี เสียใจ”

“เสียใจเพราะอะไรจ๊ะ”

ทว่าความเงิบกลับเป็นคำตอบอีกครั้ง

“ไหนวาดรูปให้ครูเมย์หน่อยได้ไหม วันนี้ซาลิไม่วาดรูป
ครูเมย์อยากเห็นรูปสวย ๆ ของซาลิจัง”

เด็กชายเม้มริมฝีปาก ยอมจับดินสอแล้วจรดลงบน

หน้ากระดาษที่ว่างเปล่า เล่นดินสอของชาลิกัดเข้ม จนขูดดินสอ
ปรแตก สะเก็ดสีดำเปื้อนรอบๆ บนหน้ากระดาษชาลีใช้เพียงสีดำ
แดงและฟ้า เล่นดินสอต่างยุ่งเหยิงและขมุกขมัว เมื่อเด็กชายวาง
ดินสอ ฉันทึ่งขยับเข้าไปดูใกล้ๆ บนหน้ากระดาษปรากฏรูปร่างคล้าย
ปีศาจขนาดมหึมาที่พันไฟออกมาจากปากที่เต็มไปด้วยคมเขี้ยว บน
ศีรษะมีเขาแหลม และมีเด็กชายที่สวมชุดสีฟ้ายื่นร้องไห้ โดยตามตัว
มีรอยไหม้สีดำประปรายบนเสื้อสีฟ้าสดใส

“นี่ใครหรือ”

“ครูก็อยู่กับชาลี”

“ทำไมครูก็มาเป็นปีศาจล่ะ”

“ครูก็พูดไม่ดี ครูก็ดู ไม่ชอบชาลี ชาลีเสียใจ”

“แล้วครูก็ดูชาลีทำไม”

“ชาลีไม่ยอมทำงาน ไม่ชอบ ชาลีเกลียดครูก็”

“ครูก็คงไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่เอา ไม่ฟังแล้ว ชาลีเกลียดครูเมย์ด้วย” ชาลียกมือ
กอดอก เข้มปากแน่นและหันหน้าหนี

“ครูก็อยากให้ชาลีทำงาน เพราะอยากให้ชาลีมีงานไป
อวดคุณแม่ไงครับ”

ฉันทอดนึกถึงครูก็ที่ชาลิกกล่าวถึงไม่ได้ ครูก็มักมาขอโทษ
ขอโทษฉันบ่อย ๆ เพราะเกรงว่าชาลีจะมารบกวนเวลา อีกทั้งยังซื้อ
ขนมที่ชาลีชอบมาใส่โหลในห้องศิลปะ เพราะเวลาที่เด็กชายหงุดหงิด
ขมขมจะเป็นอีกหนทางที่ทำให้ชาลีคลายความโมโหหลงได้บ้าง ตอนที่
อีกฝ่ายขึ้นชั้นประถมห้าใหม่ ๆ ก็เป็นครูก็ที่สอบถามเรื่องราวของ
ชาลีจากคุณแม่ ว่าเด็กชายชอบอะไรไม่ชอบอะไร จนเมื่อแม่มายังฉันท
ที่ใช้เวลาร่วมกับชาลีเยอะที่สุด

ฉันทเดินไปหยิบขวดโหลที่ขนมพร้อมไปกว่าครึ่ง แล้ววางลง

ตรงหน้าเด็กชาย

“คุณขนมของใครกันนะ”

เด็กชายยังเมินเฉย

“ถ้าซาลิไม่สนใจ ครูเมย์จะกินหมดเลยนะ”

“ห้ามกิน ของซาลิ”

“ซาลิซ่อนอยู่อย่างนี้คงอดกิน”

“ไม่ซ่อน โมโหต่างหาก” เด็กชายตะโกนเสียงดัง “ซาลิโตแล้ว ห้ามดู”

“ไหน คนโตแล้วต้องทำยังไงนะ” ฉันทพยายามเอาน้ำเสียงปลอบใจเข้าสู่ “คนโตแล้วโมโหก็ต้องพูดคุยกันนะ”

“หุบปากเลย”

แต่ซาลิก็ไม่ยอมอ่อนลง

ครั้งนี้เป็นฉันทที่นิ่งเงียบ แล้วผละออกไปจัดแจงงานภายในห้อง ทำให้เป็นไม่สนใจเด็กชายอีกต่อไป เมื่อไม่ได้รับความสนใจอย่างที่ควร ซาลิจึงยอมคลายอ้อมกอดแล้วหันมามอง

“ครูเมย์ทำอะไร”

ฉันทเมินเฉย

“ทำไมไม่ตอบ” ซาลิเริ่มออกคำสั่งอีกครั้ง “พูดเดี๋ยวนี้เลย”

“ก็ซาลิบอกให้ครูหุบปากไปคะ”

“พูดได้”

“ซาลิเสียใจ ครูเมย์ก็เสียใจเหมือนกัน”

“เสียใจทำไม”

“เสียใจที่ซาลิพูดจาไม่ดีกับครู” ฉันทมองท่าทีของเด็กชายไปด้วย “ครูกลายเป็นปีศาจของซาลิหรือยัง”

“ครูเมย์ไม่เป็นปีศาจ”

“ดีจ๊ะ” ฉันทหยิบขนมในขวดโหลส่งให้ซาลิ

ปล่อยให้เด็กชายกินขนมไปสักพักแล้วจึงเอ่ยถาม “ซาลิ
ใจเย็นลงหรือยัง”

“หายโมโหแล้ว” เศษขนมติดอยู่ที่มุมปากเล็ก ๆ จนต้อง
หยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดให้

“นั่นกลับไปหาครูฝึกกันใหม่ ป่านนี้คงเป็นห่วงซาลิแยะแล้ว”

“ไม่ ครูฝึกใจร้าย”

“เดี๋ยวครูฝึกจะเสียใจเอานะ”

“ให้ครูฝึกร้องไห้แง ๆ” เด็กชายขีดหน้า “ซาลิไม่สนใจ”

“ซาลิบอกว่าซาลิโตแล้วนะ” ฉันท้าเตือนอีกหน “คนโตแล้ว
ต้องทำยังไง”

“ซาลิโตแล้ว ซาลิล้ำหาวญ”

เด็กชายพิมพ์คำคำว่าโตแล้วไปตลอดทางเดิน แต่ก็ยังกุมมือ
ฉันทันแน่น มืออีกข้างอุ้มจุกอดไว้แนบอก ฉันทู้สึกถึงความกังวล
ของซาลิได้จากแรงสั่นมือและเสียงในลำคอยามที่เขากัดริมฝีปาก

ระหว่างทางเราพบครูฝึกที่วิ่งกระหืดกระหอบมาพอดี อีก
ฝ่ายหน้าแดงจัด เหงื่อผุดพรายตามกรอบใบหน้า ซาลิเปลี่ยน
อิริยาบถมาเป็นกอดอกอีกครั้ง ไม่แม้แต่หันไปมองหน้าครูประจำชั้น

“ซาลิครูตามหาหนูอยู่รู้ไหม” อีกฝ่ายพูดพร้อมเสียง
ลมหายใจหอบหนัก

“ครูฝึกเป็นปีศาจ ซาลิหนี”

แววตาครูฝึกสะท้อนความเสียใจมาชั่วครู่

“ซาลิไม่ทำงาน ครูก็ต้องเตือนใจครับ”

“ไม่ทำ ไม่ชอบ”

“ถ้าไม่ทำ ซาลิก็ต้องอยู่กับครูไปอีกปีนะ” เสียงอ่อนหวาน
ซบถล่อม “ซาลิอยากอยู่กับครูฝึกตลอดไปเหอะครับ”

“ไม่เอา ไม่อยากเรียน” เด็กชายส่ายหน้า

“แล้วซาเลียอยากทำอะไร”

เด็กชายนั่งเงิบไปสักพัก แววดตาเริ่มสั่นไหว ริมฝีปากยังคงเม้มแน่น ซาเลียทอดถอนลมหายใจราวกับพยายามไล่ความกังวลออกไปด้วย

“ซาเลียอยากกลับบ้าน” เด็กชายเริ่มสะอื้น หยดน้ำตาร่วงราวกับไข่มุก “ไม่ชอบเรียน ปวดหัว”

“ไม่เอาไม่ร้องครับ ดุสึน้ำตาเป็นอนหน้าหล่อ ๆ หมดเลย”

“ซาเลียไม่ร้อง ซาเลียโตแล้ว”

“ครับ ๆ ไม่ร้องเนอะ ครูก็ขอโทษ ครูก็จะไม่บังคับแล้ว ดีไหม”

ครูก็ยิ้มนิ้วก้อยออกมา เด็กชายมองอย่างลังเลครู่หนึ่ง จึงยอมยกนิ้วก้อยเล็ก ๆ มาเกี่ยวแทนคำสัญญา ในขณะที่ฉับยืมมองทั้งสองอย่างเงิบ ๆ ดวงตาของเด็กชายยังแดงก่ำ ปากเล็ก ๆ ขมุบขมิบราวกับพูดอะไรอยู่กับตัวเองตลอดเวลา

“ซาเลียก็ขอโทษ”

“ไม่เป็นไรครับ จันทันนี้อยู่กับครูเมย์ก่อนนะ ครูต้องไปดูเพื่อน ๆ ก่อน”

เด็กชายครางรับในลำคอ แล้วยืมมองครูประจำชั้นไปจนสุดท้ายตา ซาเลียไม่ได้เรียกร้องที่จะตามไป หรืออยากกลับไปห้องเรียน เราจึงยืมอยู่ที่เดิม

เมื่อมองจากมุมนี้ ซาเลียช่างดูโดดเดี่ยวเหลือเกิน

ครูหลายคนต่างยอมแพ้ที่จะพยายามเดี่ยวเชิญซาเลียให้เรียนรู้เท่าเด็กคนอื่น ๆ เพราะพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของซาเลียยังห่างไกลจากเพื่อน ๆ มากนัก การจจดจอกับเด็กเพียงคนเดียวจึงยากเกินไป ซาเลียจึงเหมือนชิ้นส่วนที่หล่นหายในใจครูหลาย ๆ คน ในขณะที่เดี่ยวเชิญเด็กคนอื่น ๆ จนก้าวหน้า แต่ขณะเดียวกัน กลับเหมือน

ทั้งเด็กชายชาลีคนนี้ไว้ข้างหลัง แม้อยากจะย้อนกลับไปเพื่อเก็บ
ชิ้นส่วนนั้น แต่ก็มาไกลเกินกว่าจะหันหลังกลับ ชาลีจึงดูทั้งระหว่าง
ทาง ไร้ซึ่งคนที่จะโอบอุ้ม ในห้องเรียนเด็กชายจึงไร้ตัวตน

แสงอาทิตย์พาดผ่าน แดดเริ่มคล้อย บ่งบอกว่าใกล้เวลา
เลิกเรียนเต็มที แต่ฉันกับชาลียังคงยืนอยู่ที่ทางเชื่อมระหว่างอาคาร
เรียนที่ไร้ผู้คน ฉันมองเด็กชายข้างกาย จะเติบโตอย่างไรบนโลกที่
โหดร้ายเช่นนี้ละ วัยเยาว์ของเขาจะแตกสลายในสักวันหนึ่ง เหมือน
เด็กคนอื่น ๆ ที่โตเป็นผู้ใหญ่หรือเปล่า แต่เมื่อมองดูอีกที

ดวงตาของชาลียังคงบริสุทธิ์เหมือนครั้งแรกที่พบกัน

“ชาลีไม่ชอบเรียนหนังสือ” เด็กชายพูดขึ้น

“ครูรู้” ฉันถอนหายใจ ในหัวครุ่นคิดเรื่องราวต่าง ๆ “แต่ถ้า
ไม่เรียนชาลียังจะอดกินขนมนะ”

“ไม่อด ชาลีมีตังค์”

“แล้วถ้าชาลีจะกินไส้กรอกยี่สิบบาท ชาลีต้องใช้เหรียญห้า
บาทก็เหรียญ”

“สองเหรียญ”

“ใช่หรือเปล่า” ฉันอมยิ้ม

“ไหนตอบใหม่ แล้วสบตาครูด้วยชาลี”

“สามเหรียญ”

“นั่นลองไปซื้อกันดีกว่า คุณคิดว่าชาลีจะซื้อไส้กรอกได้ไหม”

ในช่วงขณะนั้นฉันตัดสินใจ แม้จะยากเพียงใด หรือพยายาม
แค่ไหน ฉันไม่ยอมทิ้งให้เด็กชายคนนี้อยู่ระหว่างทางอย่างที่ครู
ท่านอื่นทำ หากเขาเรียนรู้บทเรียนในตำราไม่ได้ อย่างน้อยฉันก็
อยากสอนให้เขาได้ใช้ชีวิตก็ยังมี

และฉันจะเป็นคนสอนเอง

“ชาลีสู้ไหมอีกทีนาที่เลิกเรียน”

“เข็มสั้นชี้เลขสี่”

“แล้วเข็มยาวชี้เลขอะไร”

“เลขสิบสอง”

“ใช่หรือเปล่า”

“ใช่ ชาลีดูมอม”

“เก่งมาก”

ให้เขาได้ใช้ชีวิต เมื่อในยามที่บนโลกไร้ซึ่งคนที่จะมาโอบกอด หากความอ่อนโยนมลายหายไปจากโลก และคนใจร้ายทำให้ใจของเขาเจ็บช้ำ อย่างน้อยที่สุดให้เขาได้มีชีวิตบนโลกที่บิดเบี้ยวแบบนี้

แม้จะใช้เวลาานสักหน่อย แต่อย่างน้อยชาลิกก็สามารถซื้อไส้กรอกเองได้แล้ว เขย้านเวลาอย่างมั่นใจ และเขียนชื่อตัวเองโดยไม่ต้องลอกชื่อที่ปักบนเสื้อนักเรียน แม้เป็นเรื่องเพียงเล็กน้อยในสายตาใคร แต่เด็กชายก็พยายาม และเป็นความพยายามในแบบฉบับของชาลี

เมื่อชาลีโตขึ้นภาวนาให้ดวงตาอันบริสุทธิ์นั้นไม่แตกสลายอย่างน้อยที่สุดอย่าแตกสลายด้วยน้ำมือใคร

กระดาษแผ่นสุดท้ายก่อนจบเทอม

เป็นรูปฉิ่งโล่งมกุฎเทพีเสรีภาพ

ที่พิเศษไปกว่านั้นที่ว่างข้าง ๆ มีชาลียอยู่

แน่นอนว่ายังคงมีจุดอยู่ในอ้อมกอดของเด็กชาย ในรูปมีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าคนทั้งสอง น่าเสียดายที่เจ้าของผลงานไม่ได้อยู่เพื่อเล่าเรื่องราวบนหน้ากระดาษ ชาลีเลือกที่จะม้วนกระดาษและผูกด้วยโบสีฟ้า สีของโบโดดเด่นเมื่อวางบนโต๊ะ

ฉันอดยิ้มไม่ได้ เมื่อกวาดตามองภาพวาดอีกหน มีแม่แต่
รายละเอียดผลเซอร์รีที่เด็กชายชอบเก็บมาให้บ่อยครั้ง ดวงตาของ
ฉันร้อนผ่าวเมื่ออ่านข้อความใต้ภาพ และยิ้มทั้งน้ำตาเมื่อพบว่า
ลายมือของซาสียังยึกยือไม่เคยเปลี่ยน

ขอบคุณครูเมย์

เสมอมา

จาก ซาสี

iltsWU2021

© childreni.

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlits.

2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© r

childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

renlitsWU2021

© childrenlitsWU2021

© childr

iltsWU2021

เพื่อนจากดาวดวงอื่น

เสียงนกหวีดดังเป็นสัญญาณเริ่มต้นการแข่งขัน ตะวันหวังเพียงว่าจะถึงเส้นชัยก่อนเพื่อนคนอื่น ๆ รสเค็มของเหงื่อและความทะเยอทะยานผลักดันให้เขาวิ่งไปข้างหน้า เมื่อสิ้นสุดการแข่งขันเหรียญทองถูกกำอยู่ในมือ ความภาคภูมิใจล้นปริ่ม เมื่อมองรอบ ๆ ตะวันเห็นผู้คนมากมายยืนเต็มบริเวณ เสียงตะโกนแห่งความยินดีจากเพื่อน ๆ ที่ยืนเชียร์อยู่ข้างสนาม ทว่าสายตาของเขากลับถูกดึงไปที่ต้นไม้ใหญ่ ตะวันเห็นเด็กชายคนหนึ่งยืนเพียงลำพัง ไม่แม้แต่จะเข้าร่วมชิงชัย ทว่าบนใบหน้ากลับมีรอยยิ้มอันไร้ที่มา

บางคนเรียกเด็กคนนั้นว่าตัวประหลาด
แต่ตะวันเรียกเพื่อนคนนั้นว่า
ซาลี

ตะวันเป็นเพื่อนร่วมชั้นของซาลี แต่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายนับเขาเป็นเพื่อนใหม่ การคงอยู่ของซาลีเป็นปริศนา เพื่อนหลายคนบอกว่าซาลีอาจเป็นเพื่อนผู้มาจากดาวดวงอื่น เราจึงไม่เข้าใจเขานัก เพื่อนร่วมห้องคนนี้นั่งนิ่งเงียบ ๆ ข้างหน้าต่าง แรกเริ่มที่นั่งตรงนั้นเป็นของตะวัน แต่ซาลีมักมองเหม่อไปนอกหน้าต่างบ่อยครั้ง จนเด็กชายยอมสละที่นั่งให้โดยดี

ซาลีชอบวาดรูป ขณะวาดก็มักส่งเสียงในลำคอราวกับ
พูดคุยกับตัวเอง สี่ไม้กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป แต่สี่เหล่านี้นักไม่เคย
เกินเส้นแบ่งโต๊ะเลยสักครั้ง ซาลีเป็นนักแข่งโลกที่ยอดเยี่ยม และ
โลกของซาลีก็มีเส้นแบ่งอย่างชัดเจนเสมอ

ครั้งแรกที่เด็กชายทั้งสองคุยกันเป็นบทสนทนาชวน
ประหลาด

“เพื่อนแก้ม” ซาลีชี้มาที่แก้มอีกฝ่าย “สกปก”

“มันเป็นปาน ไม่ใช่รอยเพื่อนเสียหน่อย”

“เพื่อน”

“ไม่ใช่ มันคือปาน”

“ปาน อะไร”

เด็กชายตะวันนั่งคิด ตั้งแต่เกิดมาเขาก็มีปานที่แก้มแล้ว
หลายครั้งผู้คนมองจนน่าหงุดหงิดแต่แม่ก็ปลอบใจโดยการหอมที่
รอยปานนั้น ราวกับรอยจุมพิตจะทำให้ปานจางลง

“มันเป็นรอยบนผิว” เด็กชายตอบ “มันขีดไม่ออก”

“เหมือน”

“เหมือนอะไร” ตะวันเริ่มมีสีหน้าบูดบึ้ง เพื่อนคนนี้ช่าง
น่ารำคาญ

“เหมือนพระอาทิตย์”

“พระอาทิตย์ที่โหนสน้ำตาล”

บทสนทนาจบลงด้วยเสียงเรียกคุณครูประจำชั้น เด็กชาย
ตะวันภาวนาขอให้เขานั่งที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ข้างเด็กชายช่างจ้อ แต่
โลกช่างโหดร้ายเพราะครูคิดว่าตะวันสนิทสนมกับซาลี เนื่องจากคุ
ยกันหน้าห้องเรียนนานสองนาน นับแต่นั้นตะวันก็ได้นั่งข้างซาลีตั้งแต่
ชั้นประถมหนึ่งถึงประถมห้าเลยทีเดียว

ระยะเวลาห้าปี

และระยะห้าเซนติเมตรระหว่างโต๊ะ

น้ำแปลกที่มันดูเหมือนใกล้แต่ก็ไกลในความรู้สึก

ตะวันมีเพื่อนมากมาย แต่ซาลิมมีเพื่อนเพียงคนเดียว ซึ่งไม่รู้
ว่านับเป็นเพื่อนได้ไหมเพราะจุดไม่มีชีวิตเสียหน่อย เวลากินข้าว
ตะวันมักเร่งรีบกินให้เสร็จเพราะอยากไปเล่นต่อ ส่วนซาลิมก็ใช้เวลา
กินข้าวอย่างเชื่องช้า เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการแยกส่วนประกอบ
อาหารในงานหลุม ตะวันแอบสังเกตว่าซาลิมกินของโปรดอย่าง
หัวหอม และใส่กรอกก่อน ซึ่งมันน่าประหลาด ใครที่ไหนจะชอบกิน
หัวหอมเหม็น ๆ เด็กชายคิด ดังนั้นตะวันเลยดักหัวหอมของตัวเอง
ให้ซาลิม เพราะเด็กชายไม่ชอบทิ้งอาหารอย่างเปล่าประโยชน์

แต่เพราะความไม่เลือกกินหรือเปล่านะที่ทำให้ซาลิมตัวใหญ่
กว่าเพื่อน หรือเพราะซาลิมอายุมากกว่าหนึ่งปี หรือว่าซาลิมพิเศษ
หลายครั้งที่เด็กชายตั้งคำถามในใจ และอดไม่ได้ที่จะถามผองเพื่อน
ที่เล่นฟุตบอลด้วยกันในตอนพักเที่ยง

“จะสนใจทำไมเล่า ตัวประหลาดพันธุ้นั้น”

“ทำไมถึงเรียกว่าตัวประหลาดล่ะ”

“เพราะครูก็บอกว่าซาลิมพิเศษ”

“พิเศษยังไง”

“เอ๊ะ นายนี้ไม่ตั้งใจฟังเลย”

“สงสัยตอนนั้นเข้าห้องน้ำละมัง”

“เหมือนกับว่าซาลิมเรียนรู้เข้ามาากกก” โถ่ลากเสียง เขาชอบ
ไปวนเวียนขอดูรูปซาลิมอยู่บ่อยครั้ง เพราะชื่นชอบในงานศิลปะ แต่
คะแนนศิลปะกลับน้อยนิด เลยตั้งเป้าหมายใหม่ว่าจะจะเป็นนักวิจารณ์
งานศิลปะแทน ผลงานที่ถูกนำมาทดลองจึงเป็นของซาลิมเป็นส่วน
มาก

“เพราะซาลิไม่เรียนต่างหาก” ตะวันแย้ง เพราะวัน ๆ ซาลิ
เอาแต่วาดรูป แกมไม่เคยโดนครูดเลย

“ก็ซาลิเรียนไม่ได้” มอสตอบพลางเดาะลูกบอลไปด้วย

“แบบว่าสำหรับเรามันง่าย แต่มันยากสำหรับซาลิ”

“เข้าใจยาก”

“นายนั่งข้างซาลิมาตั้งห้าปี” โกเอ่ยขัด “ซาลิก็คือซาลิอย่าง
ที่นายเห็นนะแหละ”

“แปลก ๆ นะเธอ”

“เราไม่เข้าใจเพื่อนจากดาวดวงอื่นหรอก” หนึ่งในเอ่ยขึ้นหลัง
จากฟังมานาน พลางใช้นิ้วชี้ดินแวนอย่างมาดผู้คงแก่เรียน “บางที
ซาลิอาจไม่เข้าใจเราเหมือนกัน”

“ดาวอื่นอะไร ซาลิเป็นเอเลี่ยนหรือ” ว่าแล้วเด็กชายมอสก็
เตะบอลใส่หนึ่งจนเกือบล้มหน้าทิม เป็นอันสิ้นสุดบทสนทนา เหล่า
เด็กชายต่างพากันวิ่งไล่ตามลูกบอลเสียจนเหน็ดเหนื่อย เรื่องราว
ของซาลิจึงยังเป็นปริศนาสำหรับตะวันต่อไป

พิเศษ

พิเศษอย่างไร

ตะวันขบคิด พลางนั่งมองเพื่อนผู้นี้ล่องงานในสมุด
ตัวหนังสือของซาลิตัวใหญ่และเข้ม หากตัวอักษรใดเบี้ยวเพียงนิด
ซาลิก็จจะลบและแก้ใหม่ บนสมุดจึงปรากฏร่องรอยขีดเขียนเต็มไป
หมด รวมไปถึงเศษดินสอและขี้ยางลบ หลายครั้งที่ตะวันแอบเลื่อน
โต๊ะหนี แต่พอเกิดช่องว่างระหว่างโต๊ะ สีของซาลิก็จไหลตกพื้นอยู่
เรื่อยไป ตะวันจึงยอมเอาโต๊ะชิดดั้งเดิม แน่แน่นอนว่าเพราะสงสารสี
ไม้ไขว่ขวาวเศร้าซึมของเพื่อนจากดาวอื่น

สีของซาลิเยอะมาก ทั้งวันซาลิจะเอาแต่วาดรูป หากไม่
วาดรูปซาลิก็จจะเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง แล้วกลับมา

วาดรูปใหม่อีกหน บางครั้งก็จะเกิดบทสนทนาเรียบง่ายระหว่างเพื่อนร่วมโต๊ะ ในกรณีที่ขาสีลอกออกจากเส้นแบ่งโลกตนเองขีดเอาไว้

“ดู”

“อะไร” ตะวันกระซิบกลับ เพราะคุณครูยังสอนอยู่หน้าชั้น
“ตะวันไง” ขาสีไปที่รูปภาพ มีเด็กชายคนหนึ่งนั่ง
หน้าบูดบึ้งข้างหัวหอม ที่แก้มซ้ายมีปานสีเหลือง

“นั่นฉันทะไร”

“ใช่”

“ทำไมปานเป็นสีเหลือง”

“รอยเปื้อนต่างหาก”

“โอเค” ตะวันถอนหายใจอย่างจำยอม “ทำไมรอยเปื้อนเป็นสีเหลือง”

“ไม่ชอบสีน้ำตาล” เด็กชายขมวดคิ้วเป็นม

“ฉันทก็ไม่ชอบ” เด็กชายโต้ตอบ ยกมือขึ้นลูบปานที่แก้มซ้าย

“สักวันฉันทจะเอาปานออก”

“ออกยังไง”

“แม่บอกมีหมอเก่ง ๆ เยอะมาก หมอจะเอาออกให้”

“ขาสีก็หาหมอเยอะไม่รู้เมื่อไรจะหาย”

ขาสีกล่าวราวกับเรื่องธรรมดา ส่วนตะวันพยักหน้าเห็นด้วย พวกเขาใหญ่ก็อย่างนี้ หากอะไรผิดแผกเพียงนิดก็ถูกต่อว่าไปเสียหมด เด็กชายมักเห็นหนังที่นักวิทยาศาสตร์จับมนุษย์ต่างดาวไปทดลองบ่อย ๆ เหตุเพราะเป็นสิ่งประหลาดแตกต่างจากมนุษย์โลก ขาสีก็คงเป็นอย่างนั้น เพราะแปลกจากเด็กคนอื่น ๆ กระมัง เลยต้องหาคุณหมอบ่อย ๆ

“นายไม่ได้เป็นโรสั๊กหน้อย” ตะวันกระซิบ

“จริงหรือ”

“ซาลิแค่มาจากดาวดวงอื่น”

“ดาวไหน”

“น่าจะเป็นดาวที่มีซาลิเต็มไปหมด”

“ซาลิมีคนเดียว”

“ฉันเปรียบเทียบ”

“ไม่เข้าใจ”

“ฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมนายไม่เข้าใจ”

“ตะวันพูดไม่รู้เรื่อง” ซาลิขมวดคิ้วและกลับไประบายสีดังเดิม ถือเป็นการกลับสู่เส้นแบ่งโลก ตะวันยกไหล่แล้วกลับไปสนใจหน้ากระดานเช่นกัน

บางทีตะวันอาจเป็นนักวิทยาศาสตร์ ช่วงนี้เด็กชายเริ่มสังเกตมากขึ้น รวากับสารคดีที่ช่างภาพมักจ่อถ่ายการเคลื่อนที่ของแพนด้า แม้ว่ามันจะขยับตัวแค่สามเซนก็ตาม หรือตะวันอาจจะช่างภาพ นักสำรวจ หรือนักอนุรักษ์ แต่ตอนนี้เขากำลังสังเกตการณ์การคงอยู่ของซาลิ แต่ก็เพียงสังเกต เด็กชายไม่กล้าจดการสังเกตการณ์ครั้งนี้ลงที่ใดหรือเล่าให้ใครฟัง เพราะมันถือเป็นความลับสุดยอด

ซาลิชอบกินนมช็อกโกแลต ความจริงซาลิจะกินนมช็อกโกแลตในวันที่หม่นเศร้า ตะวันแอบมองอยู่บ่อยครั้ง วันใดที่ซาลิอแงหนักเมื่อมาโรงเรียน ในมือของซาลิมักมีนมช็อกโกแลตอยู่เสมอ

เจ้าลาโจ้ดูนั้นเหมือนซาลิในบางครั้ง มันมักนั่งเหี่ยว ๆ อยู่บนโต๊ะ นำแปลกที่ซาลิชอบมันนัก ตะวันหรือตามอง ซาลิชอบมันเหี่ยวมันเป็นสิ่งแปลก ๆ ที่ทุกคนมักเสียเวลาซาลิแสดงท่าทีนี้ เขามักจะสลับมือแรง ๆ กัดฟันและส่งเสียงประหลาดในลำคอ แต่เวลาอยู่

ในห้องเรียนชาลิจะบีบजूตไปมา แรงแม้ของชาลีน่าจะทำตัวजूตซ้เข้าไปหลายวัน อีกทั้งชาลียชอบนั่งเฉย ๆ ในห้องเรียนเหมือนजूตไม่มีผิด ตะวันคิดว่าสักวันเขาจะลองสัมผัสजूตดู อาจมีความลับที่ชาลียซ่อนไว้ก็เป็นได้

ตะวันเพิ่งสังเกตเห็นว่าชาลียชอบต้นหอมด้วย พวกผักเหม็นเขียว นี่น่ากินตรงไหนนะ เวลาชาลียอยู่บ้านคงเคี้ยวหัวหอมเป็นของกินเล่นพอนึกแล้วตะวันก็รู้สึกขมปากขมคอขึ้นมา ใบหน้าก็พลันบิดเบี้ยวจนเพื่อน ๆ ถามกันยกใหญ่ว่าเป็นอะไร แต่ตะวันก็เพียงส่ายหน้าปฏิเสธ

เรื่องราวของเพื่อนจากดาวอื่นนั้นประหลาด

แต่บางครั้งเรื่องประหลาดก็เกิดขึ้นกับเด็กชายบนดาวดวงนี้เช่นกัน

เช้าวันนี้ห้องฟ้าดูขมุกขมัวเป็นพิเศษ กรมอุตุบอกว่าเป็นนี้อาจเกิดพายุฝน ทำให้คุณครูประกาศให้งดเล่นกีฬาทุกชนิด กลุ่มของตะวันจึงนั่งหงอยเหงาข้างสนามหญ้าที่ใช้เตะฟุตบอลเป็นประจำ ตะวันสังเกตเห็นชาลีนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของสนามที่มีหลังคาโรงอาหารปกคลุมอยู่ อีกฝ่ายนั่งกินไส้กรอกในมือเงียบ ๆ บนโต๊ะมีजूตนั่งอยู่เคียงข้าง เด็กชายรู้สึกอดทนลุกไม่ได้เมื่อรู้สึกรู้ว่าเจ้าजूตสับตากลับ ตะวันเพิ่งตามองอีกครั้ง พยายามเก็บข้อมูลใหม่ ชาลียคงอารมณ์ดีเป็นพิเศษถึงได้มานั่งกินลมชมวิว ทั้งที่โดยปกติมักจะนั่งอู่อู้อยู่ในห้อง

“ขึ้นห้องกันเถอะ อากาศแบบนี้ น่ากลัวชะมัด” โกวเอ่ยขึ้น พวกเขาจึงพากันเดินออกจากสนาม

แต่จู่ ๆ กลับมีลมกระโชกแรง เศษใบไม้ปลิวว่อนราวกับเกิดพายุหมุนขนาดย่อม ตะวันหลับตาลงเพราะกลัวเศษฝุ่นเข้าตา ทว่าเสียงตะโกนของเพื่อน ทำให้ตะวันต้องรีบหันกลับไปมองด้านหลัง

“ลูกบอล ลูกบอลลิ่งไปแล้ว!”

มอสตะโกนเสียงดัง อีกฝ่ายรักลูกบอลเสียยิ่งกว่าอะไร เมื่อเห็นของรักอยู่ไกลเกินเอื้อมมือ จึงตัดสินใจวิ่งตามลูกบอลกลับไปสนามหญ้า โดยไม่สนใจเสียงตะโกนห้ามของเพื่อน ๆ ลมยิ่งทวีความรุนแรงจนลูกบอลกลิ้งไปอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

“มอสกลับมาสิ ค่อยกลับไปเอาก็ได้”

“ไวยวายอะไร นี่ไง ไม่เห็นเป็นอะไรเสียหน่อ-เฮ้ย” ยังไม่ทันสิ้นคำพูด กิ่งไม้ใหญ่ก็ร่วงลงมาเสียงปรแตกของเนื้อไม้ดังลั่นเศษใบไม้กระเจาไปทั่วเพื่อน ๆ ต่างร้องอย่างเสียขวัญยืนนิ่งกันสักระยะ จึงค่อยรู้ตัวว่าควรรีบไปดูอาการผู้เป็นเพื่อนตะวันรีบวิ่งไปที่ต้นไม้ใหญ่

แต่กลับซ้ำกว่าใครอีกคนที่วิ่งมาจากอีกฝั่งของสนาม

ชาลีวิ่งมาถึงก่อนใครเพื่อน เด็กชายค่อย ๆ พยายามดันกิ่งไม้ออก อาจเพราะต้นก้ามปูต้นนี้เปราะหรือเพื่อนจากดาวดวงอื่นมีพลังกำลังเสียจนดันออกได้อย่างง่ายดาย มอสนั่งคุกเข่าโอบกอดลูกบอลสุดรักเอาไว้ เนื้อตัวสั่นเทา ไม่กล้าเงยหน้าสบสายตาใคร ๆ เหมือนโชคยังเข้าข้างเพราะกิ่งแค้เฉียดตัวมอสไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่กิ่งไม้ก็ยวบาคตัวเด็กชายจนได้ผลประปราย

“เจ็บ เจ็บเข้า” เขาของมอสแดงซ้ำ เพราะตอนล้มเข้าทั้งสองข้างกระแทกพื้นอย่างแรง เด็กชายน้ำตาคลอ เมื่อความขาที่แผลเริ่มหาย ความเจ็บปวดจึงเข้ามาแทนที่

“ขึ้นหลัง”

เพื่อนจากดาวอื่นย่อกาย พวกเขาต่างรีบพุงมอสขึ้นหลังชาลี ในขณะที่โก๊ตือลูกบอลสุดรักของมอสไว้ในอ้อมแขน ชาลีรีบก้าวเดินไปห้องพยาบาลรวกับร่างกายของอีกฝ่ายไร้น้ำหนักคราบเลือดเปรอะเลือดสีขาของเด็กชายบางส่วน ในขณะที่มองเพื่อนรีบวิ่งตามชาลีไปอย่างรวดเร็ว

ตะวันมองตามหลังซาลี เพื่อนคนนี้ตัวใหญ่กว่าตอนที่พบกันครั้งแรกอีกกระมัง ไม่ว่าจะใครจะบอกว่าซาลีเหมือนเด็กห้าขวบตลอดเวลา แต่อย่างไรเสียซาลีก็ต้องเติบโตอยู่ดี

ไม่ว่าตะวันจะพยายามค้นหาความพิเศษที่ว่าเพียงใด แต่ซาลีก็คือซาลี

อาการบาดเจ็บของมอสไม่รุนแรงเท่าใดนัก ทวารรอยซ้ำที่หัวเข่าก็ทำเอาเด็กชายร้องเสียงหลง มอสซิมไปหลายวันแถมยังกลัวที่จะเข้าใกล้ต้นไม้ใหญ่ ต้องใช้เวลาเยียวยาสักพัก เด็กชายจึงกลับมาสดใสดังเดิม

ในขณะที่ซาลีกลายเป็นฮีโร่ที่ทุกคนเอ่ยถึง ตะวันยังจำภาพที่เพื่อนผู้นี้แบกมอสไปโรงพยาบาลได้ไม่ลืมเลือน ระหว่างที่มอสแหกปากร้องไห้ตอนที่ครูทำความสะอาดแผลที่หัวเข่านั้น ซาลีก็หายไปในเสียแล้ว ตอนแรกเขาคิดว่าซาลีคงกลับไปห้องเรียน แต่เมื่อครูทำแผลให้มอสเสร็จ ซาลีก็ปรากฏข้าง ๆ ในมือของอีกฝ่ายมีนมช็อกโกแลตอยู่หนึ่งกล่อง ตะวันนึกสงสัยแต่ความห่วงเพื่อนนั้นมากกว่า เพราะตอนนี้มอสยังไม่ยอมหยุดร้องไห้เลยแม้ใครต่อใครจะพูดปลอบก็ตาม

แต่เด็กชายจากดาวดวงอื่นก็ทำให้เขาแปลกใจบ่อยครั้ง นมช็อกโกแลตในมือของซาลีถูกยื่นไปให้มอส ที่ยังคงเข็ดน้ำตาบ่อย ๆ อีกฝ่ายมองอย่างงุนงงสักพัก

“อะไร” มอสถามเสียงลั่น

“นมช็อกโกแลต หายเศร้า” ซาลีตอบกลับ

“ซาลีหมายถึงตีมนมช็อกโกแลตจะทำให้หายเศร้า” ตะวันแก้เพราะกลัวเพื่อนเข้าใจผิด

“นั่นหรอ”

มอสส์น้ำมูก เสียงสะอึกอยู่ในลำคอ แต่ก็ยอมรับนม
ช็อกโกแลตกล่องนั้นไป มือสั่นเสียงจ่นเงาพลาดอยู่บ่อยครั้ง พอดื่ม
ไปได้สักพัก น้ำตาของเด็กชายไหลอาบแก้ม รอยยิ้มบิดเบี้ยวแต่ม
บนใบหน้า

“ขอบใจนะ” เด็กชายกลืนก้อนสะอึกอีกครา “นมหวานมาก
แต่ก็เค็มเพราะน้ำตาฉัน”

ว่าแล้วก็ส่งยิ้มให้ซาลิ

เสียงหัวเราะดังขึ้นภายในห้องพยาบาลเล็ก ๆ กลิ่น
แอลกอฮอล์ฉุนจมูก กับเหตุการณ์ระทึกขวัญที่เกิดขึ้น ทำเอาเหล่าเด็ก
ชายจดจำวันนี้ไปอีกนาน แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะต้นไม้ นมช็อกโกแลต
หรือความกล้าหาญของซาลิ สุดท้ายแล้วพวกเขาก็เป็นเพื่อนกัน
ในท้ายที่สุด

เพื่อนจากดาวดวงอื่นกับเหล่าเด็กชายชาวโลก

สุดท้ายวงโคจรก็พามาพบกัน

ระยะห่างห้าเซนติเมตรระหว่างโต๊ะจึงไม่ไกลอีกต่อไป

ทุกเช้าตะวันจะชวนซาลินับกลีบดอกทานตะวัน เพื่อนจาก
ดาวดวงอื่นเพิ่งค้นพบสิ่งสวยงามที่ติดกับสีของท้องฟ้า ดอกไม้ที่หัน
หน้าเข้าหาดวงอาทิตย์ ซาลิมักเริ่มนับกลีบที่หนึ่งไปจนถึงกลีบที่สิบ
ก่อนจะเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่อีกครั้ง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ใก้ยังคงชอบศิลปะ ต่างตรงที่ตอนนี้เด็กชายเรียนรู้ที่จะวาด
แทนการวิจารณ์ กล่องสีของซาลิจึงถูกหยิบยืมในบางครั้ง ตอนนี้
นอกจากร่องเท้าของใก้จะเลอะเศษดินจากการวิ่งเล่นไปบน
สนามหญ้าแล้ว เลื่อนักเรียนสี่ขวัยยังเปรอะคราบสีที่เด็กชายเผลอ
เข็ดมือหลังจากการวาดรูป จนผู้เป็นแม่ต้องส่ายหัวทุกครั้งเมื่อ
เด็กชายกลับถึงบ้าน

ในขณะที่หนึ่งผู้คงแก่เรียนก็ยังจดจ่อกับการเรียนเสมอ

บางครั้งเด็กชายผู้สวมแว่นตาหนา ๆ จะทู่เมียงกับซาลิเรื่องจืดจืดไม่ได้ แม้จะพ่ายแพ้กับการถกเถียงทุกครั้ง แต่หนึ่งก็ไม่ล้มเลิกที่จะเอาชนะเรื่องนี้ และในบางครั้งที่ซาลิเผลอ เขาจะชี้เจ้าจู้ดอย่างมาดร้าย พร้อมหาวิธีการเปิดโปงเรื่องลาพุดไม่ได้ยู่ทุกคืนวัน

ส่วนมอสผู้เชื่องซิมไประยะหนึ่งก็ปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว แผลค่อย ๆ จางหายตามกาลเวลา แต่เด็กชายก็พยายามเว้นระยะห่างจากต้นไม้อย่างน้อยสองเมตร หลังเตะบอลเสร็จมอสจะนั่งเงิบ ๆ ข้างซาลิ แล้วเด็กชายทั้งสองจะตีมนมช็อกโกแลตก่อนเดินขึ้นชั้นเรียน

ทุกครั้งที่เด็กชายทั้งสองไปที่ข้างสนาม

พวกเขาจะเห็นซาลิอยู่ตรงนั้นเสมอ

เพื่อนจากดาวดวงอื่นชื่นชอบการเหม่อมองก้อนเมฆ เขาว่าเมฆแต่ละก้อนเป็นรูปอะไร หากท้องฟ้าวันนั้นไร้ซึ่งปุยมเมฆ ซาลิจะมองหาแมลงบนผืนหญ้า พยายามไล่จับแมลงตัวน้อยแต่ก็พลาดเสียทุกครั้งไป

ฤดูกาลผ่านไปอย่างเรียบง่าย ในฤดูฝนเป็นช่วงเวลาเด็กชายทั้งสองนั่งเชื่องซิมอยู่ข้างสนาม ในขณะที่ซาลินั่งมองผืนหญ้า เอนไหวราวกับระลอกคลื่นกลิ้งสายฝนกระทบผืนดิน ความเปียกชื้นพาให้อากาศหนาวเย็น ซาลิจึงสวมสเวตเตอร์สีเหลืองตัวโปรดทับเสื้อนักเรียนเอาไว้เพื่อคลายหนาว

หากเผลอเพียงนิด

เพื่อนจากดาวดวงอื่นจะวิ่งชนไปทั่วสนามหญ้าหลังฝนตก จุดสีเหลืองติดกับหมูหญ้าสีเขียว เด็กชายทั้งสองจึงวิ่งตามไป เสียงหัวเราะดังไปทั่วบริเวณ สายลมพัดเฉื่อยฉิว มวลความสุขชอบอวลอยู่ในอากาศ

ช่วงเวลาที่มิพวกเขา

แต่อยู่มาวันหนึ่ง
เพื่อนจากดาวดวงอื่น
ก็หายไป

ไม่มีคำบอกลา หรือทิ้งร่องรอยไว้ให้ตามหา การหายไป
ของซาลิเย็บเนียนเนียนไม่ทันตั้งตัว ทว่าพอรู้ตัวอีกที เมื่อพวกเขา
หันไปมองข้างสนาม ซาลิกก็ไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว มีเพียงจุดที่วางอยู่ได้
ร่วมไม้ใหญ่ หันหน้าเข้าหาสนามราวกับจ้องพวกเขาอย่างไม่
ละสายตา

“ซาลิอาจากลับดาวไปแล้ว” เสียงโก่ดังขึ้นทำลายความเงียบ

“บ้าหรือไง ยังไม่ถึงเวลาเลิกเรียนเสียหน่อย” หนึ่งเอ่ยขัด
ปลายนิ้วดินแฉ่วนอย่างครุ่นคิด

“หรือซาลิถูกจับตัวไป” ตะวันสันนิษฐาน

“ซาลิอาจอยากเล่นซ่อนแอบ”

“ไม่หรอกน่า ซาลิต้องดีมนมช็อกโกแลตกับฉันก่อน” มอส
แทรกขึ้น

“บอกครูก็ดีกว่า”

“งั้นมอสไปบอกครูก็ดีกว่าพวกฉันจะลองหารอบ ๆ ก่อน”

มอสพยักหน้ารับ แล้วจึงรีบวิ่งไปหาครูประจำชั้น ในขณะที่
ตะวัน หนึ่งและโก่วิ่งไปทั่วโรงเรียน ตะวันเริ่มต้นที่แปลงดอกไม้
เพราะคิดว่าซาลิอาจอยากลองนับกลีบดอกทานตะวันเพียงลำพัง
ส่วนหนึ่งวิ่งไปที่ห้องเรียน เพื่อน ๆ ในห้องต่างพากันตกใจเมื่อเห็น
ท่าที่เหนื่อยหอบของเด็กแฉ่วนผู้คงแก่เรียน เมื่อทราบว่าซาลิหายไป
ทุกคนจึงพากันแยกย้ายกันตามหาภายในตึก ส่วนโก่วิ่งไปที่ห้อง
ศิลปะ สอดส่องสายตาไปทั่วห้อง ครูเมย์จึงเอ่ยปากถามท่าที่รีบร้อน
ของเด็กชาย เมื่อโก่บอกเล่าเหตุการณ์ด้วยเสียงเหนื่อยหอบ ครูเมย์
จึงรีบวิ่งออกจากห้อง ลืมแม้กระทั่งสวมรองเท้า จนโก่ต้องวิ่งถือ

รองเท้าตามหลังผู้เป็นครูไป

ห้องน้ำ

โรงอาหาร

สนามเด็กเล่น

ห้องพยาบาล

หรือใต้โต๊ะนักเรียน

ไม่มีแม้แต่ร่องรอยของซาเลีย

นักเรียนห้อง ป. ๕/๓ วิ่งวนไปทั่ว พอใครต่อใครถามก็พากันบอกว่า ซาเลียหายไป ทั้งโรงเรียนจึงช่วยกันตามหาทุกซอกมุม ซาเลียเป็นที่สนใจของผู้คนเสมอ พวกเขาจึงค้นหาว่าตาเด็กชายผู้พิเศษนี้เป็นอย่างไรดี

แต่ไว้ไว้แววของซาเลีย

“หรือซาเลียจะออกไปนอกโรงเรียน”

“หนูรู้ทางกลับบ้าน” เสียงเด็กหญิงคนหนึ่งแทรกขึ้น “หนูนั่งรถโรงเรียนคันเดียวกับซาเลียค่ะ”

แก้มทั้งสองข้างของเด็กหญิงแดงก่ำ ตะวันจำได้ว่าเป็นเพื่อนจากห้องหนึ่ง ที่ยื่นรอซาเลียอยู่หน้าห้องหลังเลิกเรียนเป็นประจำ

“ซาเลียน่าจะเดินตามเส้นทางรถโรงเรียนเพื่อกลับบ้าน”

ครูเมย์พูดขึ้น แม้จะแจ้งเจ้าหน้าที่ภายในพื้นที่ให้ช่วยตามหาก็ยังรู้สึกไม่วางใจ

“ซาเลียจะออกไปได้อย่างไร ในเมื่อเรามีคนเฝ้าประตูตลอด” ครูใหญ่โบหน้าบึ้งตึง ท่าทางหวัหือไม่น้อย “ถ้าเด็กนั้นเป็นอะไรไป ชื่อเสียงโรงเรียนต้องแย่แน่”

คำพูดของครูใหญ่ก่อให้เกิดความอึดอัดโดยรอบ การหายไปของเด็กคนหนึ่ง กลายเป็นเรื่องน่าหวัหือสำหรับผู้บริหารมากกว่า น่ากังวลว่าเด็กคนนั้นจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ใครหลายคนในที่นี้

อดที่จะสลัดใจไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะพาเด็กคนนีไปตามเส้นทางกลับบ้าน
ไม่แนเราอาจพบซาลิสระหว่างทาง” ครูเมย์กล่าวเสียงเรียบ

“หากพาออกไปก็ต้องรับผิดชอบด้วย”

“พวกผมไปด้วย เราดูแลตัวเองได้” ตะวันออกโรง

“แค่นี้ยังมีปัญหาไม่พอหรือไง” ครูใหญ่เสียงเข้ม

“เราไม่ได้เป็นตัวปัญหา เราแค่อยากตามหาเพื่อน” หนึ่ง
พิมพ์่าเสียงแผ่ว

“ผมอยู่แถวนี้ ผมรู้จักเส้นทางดีครับ” โก้สมทบ

ครูใหญ่ขมวดคิ้วมุด ถอนหายใจอย่างแรงแล้วเดินจากไป
โดยไม่ว่ากล่าวอะไรอีก

ครูฝึกพยายามติดต่อกับแม่ของซาลิสเพื่อแจ้งข่าว มือทั้งสอง
สั่นระริกจนครูท่านอื่นต้องพากันปลอบประโลม ริมฝีปากบอก
พิมพ์่าซ้ำ ๆ ว่าเป็นความผิดของเจ้าตัว

ในขณะที่ครูเมย์ เด็กหญิงนิรนาม ตะวัน โก้ หนึ่ง และมอส
ต่างพากันเดินเลียบบถนนเพื่อตามหาซาลิส ทุกคนต่างส่งเสียงร้องเรียก
ซาลิสจนคอแห้ง โชคดีที่เป็นช่วงปลายฝนต้นหนาว แดดจึงไม่แรงนัก

“เราจะเจอซาลิสไหม”

“เจอสิ ต้องเจอแน่นอน” ครูเมย์กล่าวแม่เหวือโขมกาย

“แต่นี้มันไกลมากเลย ฉันทยังไม่เคยเดินจากบ้านมาไกล
ขนาดนี้” โก้บอกเพื่อน

“ซาลิสล่าหาญจะตาย”

“บางที ซาลิสอาจรอให้เราตามหา” เด็กหญิงเอ๋อขึ้น

“แล้วจะหนีออกมาทำไม”

“ไม่รู้สิ” เธอเงยไปหนึ่งอึดใจ “บางทีซาลิสแค่อยากกลับบ้าน
เท่านั้นเอง”

“แต่เดินมันไกลมากเลยนะ”

“งั้นก็ต้องมีทางอื่น”

ทั้งหมดต่างพากันนั่งคิด หนึ่งมองไปรอบ ๆ เส้นทาง จากปากของเพื่อนต่างห้องบอกว่าบ้านของซาลีไกลจากโรงเรียน จึงเป็นไปได้ยากหากจะเดินเท้าถึง เพราะเขื่อนนั้นก็ต้องใช้เครื่องทุ่นแรง

เด็กชายดันแวนให้กระซิบกับโบหน้า แล้วกล่าวอย่างมั่นใจ

“ซาลีอาจรอดอยู่ที่ป้ายรถเมล์”

“จริงด้วย” เด็กหญิงยิ้มตอบรับ “สามแยกข้างหน้ามีป้ายรถเมล์อยู่ เดินไปอีกนิดเดียวเท่านั้น”

เด็ก ๆ พากันวิ่งไปที่ป้ายรถเมล์ที่อยู่ไกลลิบ ความหวังสาตสองอยู่ในหัวใจดวงน้อย ๆ ความหวังที่พวกเขาจะตามหาเพื่อนจนพบ

เงาเลือกรางอยู่ในสายตา เลือสือเหลืองเด่นชัดอยู่ตรงนั้น ซาลีนั่งอยู่ที่ป้ายรถเมล์เพียงลำพัง ทั้งตัวไม่มีอะไรติดกายเลยแม้แต่น้อย เพื่อน ๆ ต่างเผลอเข้าไป จับตามตัวซาลีราวกับกลัวว่าจะมีส่วนไหนที่บวมสลาย ในขณะที่ครูเมย์มองภาพตรงหน้าทั้งน้ำตากลัวเหลือเกินว่าซาลีจะเป็นอะไรไป

“ซาลีออกมาทำไม มันอันตรายรู้ไหม” เด็กหญิงถาม

“อยากกลับบ้าน”

“กลับทำไม”

“ไม่อยากอยู่โรงเรียน”

เด็กชายตอบพลางเกลี้ยปลายนิ้วไปมา ทำทางคร่ำซิมกว่าทุกครั้งที่พบ

“ตอนนี้ซาลีมีพวกเราแล้ว” ตะวันพุดขึ้น “ซาลีไม่เหงาแล้ว”

“ใช่ ๆ ซาลียังไม่สอนเราวาดรูปข้างเลย ก็อยากระบายข้างสีชมพู”

ซาลิหันซัยหันซวารวากับพยายามหาบางอย่าง เด็ก ๆ ทั้ง
สี่ก็ครุ่นเฝ้ายลอมองตามไปด้วย เพื่อนจากดาวดวงอื่นเริ่ม
เคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า มือปิดป้ายไปทั่วตัว

“จู้ดอยู่ไหน”

“จู้ดอยู่ที่นี่” หนึ่งในมาตรงหน้า เด็กชายจับตุ๊กตาตรงหน้า
อย่างทะนุถนอม “ซาลิอย่าทิ้งจู้ดไปอีกนะ”

“จู้ดเหงามากเลย” หนึ่งในดัดเสียงเล็กเสียงน้อย แล้วขยับตัว
จู้ดราวกับพูดคุยกับซาลิอยู่

“จู้ดพูดไม่ได้” ซาลิส่ายหน้า

“พูดได้สิ”

“หนึ่งบอกพูดไม่ได้”

“ฉันผิดเอง” เด็กชายรับผิด “ตอนซาลิทิ้งจู้ดไว้ข้างสนาม
มันดูเศร้ามากเลย”

“เศร้าจนฉันได้ยินเสียงร้องไห้ของมันเลยนะ”

ซาลิรับจู้ดไว้ในอ้อมกอด ไล่ปลายนิ้วเล็ก ๆ ไปตามตัวจู้ด
อย่างแผ่วผิว เพื่อน ๆ ต่างพากันยิ้มกับภาพตรงหน้า

มอสเอื้อมมือมาสัมผัสเบา ๆ ที่ไหล่ของซาลิ เด็กชายยังไม่
ปริปากพูดเลยตั้งแต่พบกัน มือล้วงของในกระเป๋ากางเกง เมื่อดึง
ออกมาก็มีนมช็อกโกแลตที่กล่องดูบูบี้ไม่นานกิน

“จำได้ไหมที่ซาลิเคยบอก” มอสยื่นกล่องนมให้อีกฝ่าย “ถ้า
เศร้าต้องดื่มนมช็อกโกแลต”

“แล้วของมอส”

“แตกหมดแล้ว” มอสเอ่ยตอบ พลางเกาปลายจมูก “ฉัน
เอาไปปาลใส่ห้องครูใหญ่มา” เด็กชายกระซิบเพราะกลัวครูเมย์ได้ยิน
“ครูใหญ่นิสัยไม่ดีเลยต้องถูกลงโทษ”

“เพราะแบบนี้นายเลยหายไปสินะ” ตะวันพุดขึ้น

“ก็ให้หยุดหยุดเพิ่มจะเป็นไรไป” มอสแคะซึห์ “แกเสียงดัง
น่ารำคาญจะตาย”

“กลับกันเถอะ” โกวเอียปากชวน “ปะเพื่อนใหม่ วันนี้เธอ
สุดยอดมาก”

“ขอบใจจ้ะ” เด็กหญิงยิ้มรับ

เด็ก ๆ พวกกันตบเท้ากลับโรงเรียน แต่ซาลิกกลับไม่ขยับเลย
สักนิด แม้ว่าเพื่อน ๆ จะเอ่ยปากชวน หรือจับจูงมือให้เดินตาม
เด็กชายจากดาวดวงอื่นแคะยีนนิ่งสงบ ไม่เคลื่อนไหว

ซาลิกหันไปมองครูเมย์ ก่อนจะเดินเข้าไปโอบตัวกอด
อ้อมแขนเล็ก ๆ โอบรอบตัวครูเมย์ไม่มีผิด ซาลิกจมลงในอ้อมกอดสัก
พัก จึงผละตัวออกมา

“อย่าหายไปไหนอีกนะ ครูเป็นห่วงมากเลยรู้ไหม”

“ซาลิกอยากกลับบ้าน”

“ถ้าอยากกลับบ้านต้องบอกครูก่อนนะ เดี่ยวครูเมย์จะพา
ซาลิกกลับบ้านเอง”

“ครูเมย์พากลับ”

“ซาลิกต้องสัญญาก่อน” ครูเมย์ยกนิ้วก้อยขึ้นมา “สัญญา
ว่าจะไม่หายไปไหนอีก”

“ซาลิกสัญญา”

“สัญญากับพวกเราด้วย”

“ห้ามหายไปไหนอีกนะ หากอยากกลับบ้านก็ต้องบอกลา
กันก่อนสิ”

ซาลิกหัวเราะ ดวงตายิบหยีราวกับมีประกายดวงดาว
พร่างพรายอยู่ในนั้น รอยยิ้มสว่างไสวจนบรรยากาศรอบตัวดูอบอุ่น
อย่างประหลาด เป็นครั้งแรกที่ทุกคนคิดตรงกันว่าสีเหลืองนั้นเหมาะ
กับเพื่อนจากดาวดวงอื่นยิ่งนัก คำพูดสุดท้ายของซาลิกก่อนเดินทาง

กลับโรงเรียน เป็นตั้งค้ำมั่นสัญญา จะไม่หลบซ่อนจากสายตา
หรือหากจากกันก็จะพบกันใหม่

คำสัญญาของเพื่อนจากดาวดวงอื่น

“ซาลีสัญญา”

ลายจุดแจกันดอกไม้

ลุงชวนไม่ชอบพูด

หากจะพูดก็น้อยนัก

หลังของแกงอ่อม หน้าตาบึ้งตึงไม่พูดจาปราศรัย ชอบเดิน
เซื่องซำรากับเต่า คนในซอยแปดทับสามจึงไม่มีใครสนใจแก๊งค์ แต่
ทุกคนต่างรู้ดี ลุงชวนมีบ้านสวนอยู่ท้ายซอย ดอกไม้บานาพันธุ์
เติบโตอย่างดีผ่านมือเหยี่ยวุ่นคู่นี้ นำแปลกที่กลืนตัวแกลกลับไม่
นำพิสมัยนัก มันเจือไปด้วยกลิ่นยานัตถุ์และซาราคาถุก คนเฒ่าคน
แก่แถวนี้ต่างพากันส่ายหน้า บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าลุงชวนไม่
อาจทิ้งอดีตตนเอง นักชนไก่ประจำซอยแปดทับสาม ถึงเอาจลื่น
ดอกไม้มากมายเพียงใดมากลบ ก็ไม่อาจกลบกลิ่นซี่ไก่และอาจรวม
ไปถึงกลิ่นขี้วัวขี้ควาย อันเคยเป็นที่อยู่อาศัยของลุงชวนในวัยเยาว์
ด้วย

เสียงลือมากมาย แต่ไร้ซึ่งถ้อยคำจากปากลุงชวน

ความเงียบจึงเป็นคำตอบทุกสิ่ง

หากถามถึงการพบกันครั้งแรกระหว่างชายแก่ผู้เงียบเหงา
กับเด็กชายผู้พิเศษ คงเรียกได้ว่าแสนสามัญธรรมดา เข้าวันหนึ่งใน
ฤดูร้อน ลุงชวนยืนมองดอกเฟื่องฟ้าสีบานเย็นที่เกาะตามแนวกำแพง
หากเป็นฤดูฝนคงมีแต่ใบไร้ซึ่งดอกสีสด ตัดกับสีเขียวของใบ

ฤดูหนาวดอกก็ออกน้อยนิด แต่ในฤดูร้อนดอกเฟื่องฟ้าจะงดงามที่สุด ลุงชวนจึงพยายามเก็บภาพเหล่านี้เอาไว้ก่อนที่จะฤดูฝนจะพรากความงดงามของมวลดอกไม้จากไป

“ดอกไม้” เสียงเล็ก ๆ ดังขึ้นข้างชายชรา ลุงชวนผินหน้าไปมองอย่างเขื่องซ่า เด็กชายตัวกระจ้อยกำลังยืนมองดอกเฟื่องฟ้าเช่นเดียวกัน

“เฟื่องฟ้า” ลุงชวนตอบกลับ เสียงแหบพร่าชวนน่ากลัว มุมปากทั้งสองกดลง

“ฟ้า ฟ้า” เด็กชายกระโดดขึ้นไปทั่ว ลุงชวนจึงเก็บกลีบดอกเฟื่องฟ้าที่ร่วงตกอยู่ที่พื้นมาให้ เมื่อเด็กชายลองดมกลิ่นก็ต้องย่นจมูก

“ไม่มีกลิ่น”

ลุงชวนมองนิ่ง ๆ ใบหน้าบึ้งตึงเช่นเคย หากเป็นเด็กคนอื่นคงวิ่งหนีไปแล้ว แต่เด็กคนนี้ประหลาดกลับเข็นจักรยานตามลุงชวนต้อย ๆ ไม่แม้จะขึ้นบัน ลุงชวนเดินไปซ้าย เด็กชายก็ไปซ้าย ลุงชวนเดินไปขวา เด็กชายก็ไปขวาจนลุงชวนยอมแพ้ ยินยอมให้เด็กชายเดินเคียงข้างกันแต่โดยดี

เมื่อผ่านกอดดอกมะลิซ้อน ลุงชวนจึงก้มลงหยิบดอกที่ร่วงโรย แก่ไม่นิยมชมชอบเด็ดดอกไม้จากต้น เพราะไม่อยากย่นระยะเวลาความงดงาม สักวันมันก็จะโรยราเอง

พอเก็บได้หนึ่งกำมือ ลุงชวนก็ยื่นให้เด็กชายแปลกหน้า กลิ่นของดอกมะลิหอมชวนดม เด็กชายจรดปลายจมูกลงบนดอกมะลิ รวากับแมลงปอที่ตะเฝินน้ำอย่างแผ่วผิว

“หอม”

“ขอบคุณคุณลุง”

มุมปากตก ๆ คล้ายยิ้มก่อนที่จะพ้นหลอ ๆ ของลุงชวนจะปรากฏ

ในที่สุด เสียงหัวเราะของลุงชวนแหบพร่า ลมหายใจรุ่นกลิ่นยาสูบ
แม้มวลดอกไม้จะไม่ติดตรึงที่กายลุงชวน แต่เด็กชายก็จดจำกลิ่นนั้น
ได้เป็นอย่างดี

กลิ่นของดอกมะลิหนึ่งกำมือ

หากลุงชวนเป็นชายชราที่ถูกลืม

ชาลิก็เป็นเด็กชายที่ผู้คนจดจำ

ไม่มีใครในซอยแปดทับสามไม่รู้จักชาลิ อาจเรียกได้ว่า
ความพิเศษทำให้เด็กชายเป็นที่รู้จักไปทั่ว ไม่ว่าจะเดินไปไหนทุกคน
ก็จะเรียกหาด้วยความเอ็นดู ลุงสมเจ้าของร้านโชห่วยหน้าปากซอย
รู้จักชาลิเป็นอย่างดี ครั้งแรกที่พบกันก็เป็นตอนที่ผู้เป็นน้องสาว
คลอดลูกชายคนแรก ลุงสมจึงนับเป็นลุงแท้ ๆ ของชาลิ แกมกให้
ข้าวต้มมัดชาลิอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งยังคอยไล่เด็กขอยตรงข้ามที่ขอบ
มาแกล้งชาลิอยู่เสมอ ป้านอมบ้านข้าง ๆ ที่ชอบทักทายยามชาลิเดิน
ผ่าน ป้าสันที่ปากซอยแต่เฝ้าเลี้ยงดูชาลิมาตั้งแต่เด็ก ยามที่ผู้เป็นแม่
ติดงานสอนหนังสือ ผู้เป็นป้าแท้ ๆ จะทำอาหารอร่อย ๆ ให้ชาลิกิน
อยู่เสมอ ทุกคนในซอยแปดทับสามจึงมีความผูกพันกับชาลิเป็น
พิเศษ

ชาลิเป็นที่รัก

แม่ในยามที่ไม่น่ารัก

ชาลิเป็นเด็กชายขี้โมโห เวลาที่ไม่ได้ตั้งใจ หากอะไรผิดใจ
เพียงนิด เขาจะกรีดร้องโวยวาย แขนขาบิดป่ายไปทั่ว กระตืบเท้าและ
ร้องไห้เสียงดัง ทุกอย่างนั้นดูไม่น่ารัก แต่พอทุกคนเห็นก็จะพูดเสียง
เดียวกันว่า *ไม่เป็นไร* แล้วทุกสิ่งที่เด็กชายต้องการก็จะปรากฏ
ตรงหน้า

แต่ลุงชวนนั้นต่าง

ลุงชวนชอบพูดคำว่าไม่เป็นไรกับตนเอง ไม่เป็นไรที่ไม่ได้ตั้งใจ เพราะไม่เคยมีอะไรที่เป็นตั้งใจในชีวิต ชีวิตของลุงชวนเคยชินกับการถูกลืมเลือนมาตั้งแต่เด็ก คำพูดที่ใครต่อใครบอกว่าตัวแก่ เหมือนกลิ่นสบู่ขี้วัวขี้ควาย ลุงชวนไม่เคยโต้แย้ง เพราะคอกวัวควายนั่นแหละที่เป็นบ้านให้แก่ได้พักพิง ยามเยาว์วัยลุงชวนไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ จึงทำได้เพียงทำงานใช้แรงงานเรื่อยมา

เดิมทีลุงชวนไม่มีใครชอบไม้ดอกน้ก เพราะคิดว่ามันไร้ประโยชน์ ดีแต่สวยงามไปวัน ๆ ต้นไม้ที่ลุงชวนชื่นชอบจึงเป็นไม้ผลอย่างมะม่วง ขนุน มะพร้าว แต่ป่าเรือนภรรยาของลุงชวนกลับชอบไม้ดอกยิ่งนัก ทั้งยังเป็นหญิงสาวที่มีมือเย็น จึงปลูกอะไรก็งังดงมา ไปเสียหมดลุงชวนจึงพลอยรักไม้ดอกไปด้วย

“ทำอะไร”

“ตัดต้นไม้” ลุงชวนตอบรับเสียงแผ่ว

ต้นคัดเค้าเริ่มแผ่กิ่งก้านไปไกล จนแกกแล้วว่าเงาจะโดนสายไฟเข้า จึงต้องคอยตัดตกแต่งอยู่เสมอ ดอกคัดเค้ามีกลิ่นหอมจาง ๆ แต่กลิ่นจะหอมที่สุดในยามพลบค่ำ น่าเสียดายที่ไม้ดอกชนิดนี้หนามแหลมและเนื้อเหนียวยิ่งนัก หากโดนทิ่มเพียงครั้งก็เจ็บไปหลายวัน

“ระวังหนาม”

“ไหนหนาม”

ขาลีสอดส่องอย่างใครรู้ ตอนนี้ขาลีก็อายุได้สิบสองปีแล้ว ทว่าไม่ต่างจากเด็กห้าขวบเท่าใดนัก พอพูดทีก็ต้องตอบคำถามที่แต่ลุงชวนก็ไม่เคยเบื่อกี่จะตอบ เพราะแกเองก็อยู่กับความเจ็บเขงมานานเหลือเกินการมีเพื่อนพูดคุยจึงเป็นการคลายเหงาสำหรับแก

“นี่”

ลุงชวนค่อย ๆ หยิบกิ่งที่ตัดแล้วให้เด็กชายดู กิ่งคัดเค้ามีสีเขียวเข้ม หนามแหลมราวกับปลายหมุด ส่วนปลายโค้งราวกับ

ตะขอเป็นสาเหตุที่ใครแผลอเหยียบหนามคุดเคี้ยวจะปวดแผลไปหลายวัน

ชาลีล้มผัสที่ปลายแหลม ๆ อย่างไม่รู้ แต่แค่ปลายนิ้วแตะก็รีบชักมือออกอย่างว่องไว

“มีหนามแล้วปลุกทำไม”

“หอม”

“มะลิก็หอม ไม่มีหนาม”

ลุงชวนไม่ได้โต้ตอบอะไร แต่เดินไปหยิบตะกร้าสานใบเล็กให้เด็กชายถือไว้ แล้วเรียกให้เดินตามเข้าไปในสวน สวนของลุงชวนมีทั้งไม้กินและไม้ดอก ทั้งมะม่วงเขียวเสวย มะม่วงน้ำดอกไม้ เวลามะม่วงออกผล ลุงชวนมักเก็บไปฝากลุงยนต์ คนขับรถโรงเรียนที่มารับชาลี ณ บ้านสวนท้ายซอยเป็นประจำ น่าเสียดายที่มะพร้าวยืนต้นตายเพราะถูกปลวกกินข้างใน ชาลีมักชอบไปปีนป่ายอยู่บ่อยครั้ง ต้นบุหงาส่าหรีหรือดอกเป็นพวงสีขาวดูน่าชม กลิ่นหอมติดตรึงที่ปลายจมูก ผ่านซุ่มพวงครามสีม่วงที่ดอกรูปร่างคล้ายดวงดาวเกาะกลุ่มกันร้อยเรียงกันราวกับพวงองุ่น ลุงชวนหยุดยืนใต้ต้นปีป บนพื้นมีดอกปีปตกอยู่ทั่วบริเวณจนพื้นหญ้าสีเขียวกลายเป็นสีขาวโพลน ลุงชวนค่อย ๆ ก้มลงเก็บรวมกันเป็นช่อ เมื่อชาลีเห็นจึงทำตาม

“ดอกไม้ทุกดอกล้วนงดงาม”

ลุงชวนกล่าวก่อนจะเดินไปเด็ดดอกอัญชันสีม่วงสดใส่ลงไปในตะกร้า แลดอกขจรที่ออกดอกสีเหลืองอ่อนเป็นช่ออย่างสวยงาม เด็กชายจำได้ว่าเคยกินดอกไม้ชนิดนี้กับไข่เจียวที่แม่ทอดให้

“และทุกดอกมีคุณค่า”

พอตกเย็นมีนาก็เดินมารับผู้เป็นน้องชาย ชาลีได้ของติดไม้ติดมือไปเต็มตะกร้าหน้ารถจักรยาน จักรยานของชาลีมีสามล้อเดิมที่มันมีสีล้อแต่ล้อเสริมทางด้านซ้ายหลุดออก เด็กชายจึง

ขับจักรยานสามล้อเร็วเข้ามา

ก่อนจากกันลุงชวนมอบดอกมะลิหนึ่งกำมือ เด็กชายจึงใส่ไว้ในตะกร้าหน้ารถจักรยาน ลุงชวนกำชับว่าให้เอาใส่ไว้ในห้องนอนห้องจะได้หอม ๆ ซาลียักหน้ารับ แม่สุดท้ายดอกมะลิหนึ่งกำมือนั้นจะแห้งอยู่ในตะกร้าจักรยานอย่างน่าเสียดาย

“ซาลีไปทำอะไรที่บ้านลุงชวน”

“เก็บดอกไม้”

“ดอกอะไรบ้างจ๊ะ” ผู้เป็นแม่เอ่ยถาม

“อัญชัน กับดอกสีข้าว สีเหลือง”

“ดอกอะไรสีข้าวสีเหลือง”

“ไม่รู้ จำไม่ได้”

“ไว้คราวหลังถามลุงชวนด้วยนะ”

“ก็ได้”

เด็กชายตอบรับ ก่อนจะรับข้าวไข่เจียวใส่ดอกขจร ดอกไม้ที่ลุงชวนมอบให้ เด็กชายบีบซอสมะเขือเทศเป็นรูปหน้ายิ้ม แล้วขยับแก้วนํ้าส้มให้เยื้องมุมได้องศา จับจูดผงหัวไปมาราวกับเจ้าลาตัวน้อยกำลังกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อย ก่อนที่เจ้าตัวจะลงมือกินข้าว

เด็กชายคิดว่าตัวเองลืมบางสิ่ง

แต่เขาไม่ใส่ใจจะค้นหาว่าสิ่งนั้นคืออะไร

ซาลีจึงขึ้นไปวาดรูปเช่นเคย

แม้ไม่มีเวลาแม้จะส่งซาลีขึ้นรถโรงเรียน หน้าที่นี้เดิมทีเป็นของผู้เป็นพี่สาว แต่มีหน้าที่ต้องรีบไปโรงเรียนเช่นกัน ซาลีจึงต้องคอยรถโรงเรียนกับลุงชวนแทน ซอยแปดทับสามเป็นซอยเล็กขนาดพอสำหรับรถทางเดียว การไปฝากบ้านอื่นจึงเป็นเรื่องลำบากในการกลับรถ แต่บ้านลุงชวนอยู่ท้ายซอย อีกทั้งมีพื้นที่เป็นลานกว้างพอให้

กลับรถได้ ซาลีจึงต้องรอรถโรงเรียนอยู่ที่นี้

นมช็อกโกแลตอัดแน่นเต็มตู้เย็น ลุงชวนมักซื้อมาแช่เก็บไว้ให้ซาลี แม้ว่าตนเองจะไม่ค่อยได้ใช้ตู้เย็นก็ตาม เด็กชายมักเศร้าซึมเสมอเวลาต้องไปโรงเรียน ลุงชวนจำไม่ได้แล้วว่าตอนที่ยังเด็กต้องทำอะไรถึงคล้ายเศร้า แกู้เพียงว่าต้องกลักรถลงไปที่นั่น พอเห็นโฆษณาในโทรทัศน์บอกว่าของหวานทำให้อารมณ์ดีขึ้น แกจึงยอมเดินไปซื้อของหน้าปากซอยมาเก็บเอาไว้

อย่างไรเสียความหวานจากนมช็อกโกแลตก็ย่อมดีกว่ารสเค็มจากหยาดน้ำตา

ตั้งนั้นทุกเช้าที่ซาลีไปเรียน

ลุงชวนจะใส่นมช็อกโกแลตไว้ข้างกระเป๋าเสมอ

“บ๊ายบายลุงชวน”

เมื่อรถโรงเรียนมารับซาลี ลุงชวนจะเดินมาส่งเด็กชายขึ้นรถ มองจนรถโรงเรียนเคลื่อนผ่านไปจนลับสายตา ถือเป็นเวลาที่แกจะเริ่มทำกิจวัตรประจำวัน

ลุงชวนมีเก้าอี้โยกตัวโปรด แกมักนั่งหันหน้ามองดูสวนที่แกรัก มีต้นเซอริร์ต้นใหญ่สองต้นแผ่กิ่งก้านมอบร่มเงา ยามสายฝนโปรยปรายกลิ่นของไม้หอมจะหอมอบอวล ลุงชวนจะนั่งบนเก้าอี้โยกและจิบชาเพื่อคลายหนาว ยามที่พระอาทิตย์สาดส่องลุงชวนจะสูดยานัตถุ์รูปร่างของมันเมื่อมองเฝิน ๆ ทรงคล้ายหลอดที่ถูกตัดจนโค้งเป็นรูปตัวยู ลุงชวนจะเอาส่วนปลายด้านหนึ่งสอดรูจุมูก และสูดลมหายใจเข้าลึก กลิ่นรากับยาสมนไพรมีปาน เมื่อถึงเวลาสี่โมงเย็นลุงชวนจะยืนรอการกลับมาของซาลี

น่าเสียดายที่ลุงชวนอ่านหนังสือไม่ออก จึงสอนการบ้านซาลีไม่ได้ แกจึงนั่งฟังเรื่องเล่าบนหน้ากระดานที่เด็กชายตั้งใจเล่าทุกครั้งทีกลับจากโรงเรียน

“วันนี้ครูก็ชมซาลี ซาลีเก่งมาก เขียนเลขหนึ่งถึงสิบ”

“...”

“จืดไม่ชอบกินถั่วเขียว แต่ซาลีกินได้ ซาลีแอบเอาถั่วไป
ปลูก แต่ไม่ขึ้น”

“...”

“ซาลีจะปลูกเก่ง ๆ จะได้ช่วยลุงชวนปลูกต้นไม้สวยงาม”

“...”

“วันนี้ซาลีวาดรูปจืด จืดเป็นโมนาลิซ่า โก้ชอบมาก”

“...”

ลุงชวนพยักหน้าตามทุกถ้อยคำ ได้ยินชัดบ้างไม่ชัดบ้าง แต่
ก็พยายามทำความเข้าใจ เรื่องเล่าของซาลีไม่เคยได้รับการตอบรับ
แต่เด็กชายก็ยังเล่าต่อไป เมื่อมีนามารับ ลุงชวนจะมอบดอกมะลิให้
เด็กชายหนึ่งกำมือ แล้วยืนมองสองพี่น้องเดินจากไปจนลับสายตา

เช้าวันหยุดซาลีชอบเดินไปในสวนกับลุงชวน เหมือนกับ
การเดินทางผจญภัยไปในโลกอีกใบหนึ่ง แม้ว่าที่บ้านของซาลีจะมีสวน
แต่ก็ไม่ใหญ่เท่าของลุงชวน บางครั้งลุงชวนจะพาไปดูอะไรแปลก ๆ
อย่างเช่นสัตว์ประหลาดในโถงมังกร

“จะเซ่!” เด็กชายตะโกนเสียงดัง

“ตัวเงินตัวทอง”

ลุงชวนแค้น แต่เด็กชายไม่สนใจ

“จับจะเซ่ทำไม”

“มันมาขโมยปลา”

“หัวขโมยนี้เอง” เด็กชายตบอดัง ปัก

“ซาลีจะช่วยจับหัวขโมย”

แต่ลุงชวนส่ายหน้า “อันตราย”

“ทำไมอินตาราย”

“เดี๋ยวมันกัด”

“ซาลิแข็งแรงมาก” เด็กชายพยายามเบ่งกล้ามเนื้อ

“ปากมันสกปรก”

“เพราะไม่แปรงฟันเธอ”

“อืม” ลุงชนพยักหน้ารับ เพราะคิดตามที่ซาลิพูดก็ไม่ได้ ผิด “โดนกัดเดี๋ยวขาน่า”

ซาลิจับขาตัวเองแน่น ก้าวเท้าถอยห่างจากโถงมังกรอย่างรวดเร็ว ซาลิคิดว่าจะอยู่ให้ห่างจากโถงทุกใบ เย็นวันนั้นนอกจากจะได้ดอกมะลิกลับบ้านแล้ว ซาลิยังเอาเรื่องไปเล่าทั้งขอยแปดทับสามว่า ลุงชนกกล้าหาญขนาดจับจระเข้ได้ พอไปโรงเรียนซาลิก็เล่าว่า ลุงชนจับซอราซอรัสด้วยมือเปล่า เพื่อน ๆ ในห้องจึงพากันตื่นตื้นตันกันยกใหญ่ เล่าต่อ ๆ กันว่าดวงดาวที่ซาลิอยู่โดโนเสาร์ยังไม่สูญพันธุ์ แดมคนที่นี่ยังจับโดโนเสาร์เป็นสัตว์เลี้ยง

ซาลิภูมิใจในตัวลุงชนจนเล่าเรื่องนี้เป็นอาทิത്യเลยทีเดียว

อารมณ์ของซาลิเปรียบเหมือนสภาพอากาศที่ไม่อาจคาดเดา บางวันตอนเช้าหนาว ตอนสายร้อน พอตกเย็นกลับฝนตกหลายครั้งเด็กชายก็มีวันที่ฝนตก

“ซาลิไม่ชอบโรงเรียน”

“...”

“ซาลิโดนดู ไม่ชอบเลย”

“...”

“ครูก็สอนไม่รู้เรื่อง ซาลิปวดหัว ไม่สบาย” เด็กชายพยายามกลืนน้ำตาจนหน้าแดง

ลุงชนไม่ได้พยักหน้ารับถ้อยคำเหมือนทุกครั้ง แก่ไม่เข้าใจ

ความทุกข์ใจของซาลี เพราะแกลงไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ จึงไม่รู้ว่่าสังคมโรงเรียนเป็นอย่างไร ครูคนเดียวที่แกรู้จักคือตัวเอง

ลุงชวนเต็ดใบไม้มาหนึ่งใบ แล้วเป่าให้เกิดเสียงเพลง เด็กชายจ้องตาไม่กะพริบ ลุงชวนจึงเต็ดใบไม้ให้อีกใบ ให้ซาลีมาเป่าด้วยกัน ซาลีสู่งน้ำมูก แล้วพยายามเป่าจนหน้าดำหน้าแดง จนแล้วจนรอด ก็ยังไม่เสียงเล็ดลอดใด ๆ ออกมา ซาลีจึงร้องไห้หนักกว่าเดิม

“ลุงชวนแกล้งทำไม”

“...”

“ไม่เห็นมีเสียงเลย”

“...”

“ซีโกหกนี่”

“ไม่เป็นไร”

“...”

“ไม่ต้องเก่งทุกเรื่องหรอก”

“แล้วลุงชวนเก่งอะไร”

“พูดมะพร้าว”

ลุงชวนตอบหน้าหนึ่ง สมัยหนุ่ม ๆ ที่ออกจากโรงงานมาทำนา อะไรที่พึ่งพาของในสวนในนาได้ก็ต้้งทำ ตอนนั้นภรรยาลุงชวนต้องทำอาหารให้พี่น้องกิน แกลงทำน้ำกะทิเอง จึงต้องพูดมะพร้าวเพื่อนำมาคั้นเป็นน้ำกะทิ

“ไม่จริงสักหน่อย”

เด็กชายขัดเสียงดัง ใบหน้ายังคงแดงระเรื่อ

“ลุงชวนปลุกต้นไม้เก่ง” เด็กชายซูนีว่่า ก่อนจะเริ่มไล่ความเก่งของลุงชวน “ลุงชวนจับขอร่าขอรรัส ลุงชวนจับปลาได้ ลุงชวนเป่าเสียงเพลง ลุงชวนไล่หมาดุร้าย ลุงชวนซื้อนมช็อกโกแลตให้ซาลี”

“ลุงชวนสุดยอด”

“อิม” ลุงชวนครางรับ “ซาลีก็กินเก่ง วาดรูปเก่ง สบัดมือ
เก่ง”

“ซาลีเก่งแล้วไซ้ไหม”

“เก่ง”

ซาลียิ้มรำ เหย่งเท้าไปรอบ ๆ ตัวลุงชวนที่ยืนนิ่ง นานทีเดียว
กว่าเด็กชายจะหมดแรง ลุงชวนจึงเรียกให้เด็กชายไปดูมะม่วงกวนที่
ตากเอาไว้ระหว่างรอพี่สาวมารับ

เมื่อถึงเวลากลับบ้านตะกร้าหน้ารดของซาลีจึงมีมะม่วง
กวนดูใหญ่ และดอกมะลิหนึ่งกำมือเหมือนทุกครั้งที่ทั้งสองได้พบ
กัน

น่าแปลกที่เย็นวันนี้ลุงชวนไม่ได้ยินรอรับซาลีอย่างเคย
กลับกลายเป็นป้าสั้นที่เลี้ยงดูเด็กชายมาตั้งแต่เด็ก ซาลีชอบป้าสั้น
เพราะป้าสั้นใจร้ายกับทุกคนยกเว้นซาลี แม้จะพูดเสียงดังหรือดูบ้าง
ในบางครั้ง แต่ป้าสั้นก็มีของฝากให้ซาลีเสมอ

ป้าสั้นยิ้มรับบาง ๆ เมื่อซาลีลงจากรถโรงเรียน ในมือยังถือ
พริ้วเอาไว้เพราะเพิ่งออกจากสวน เสื้อผ้าอมมแมมไม่น่าดู เด็กชาย
คุ้นเคยกลิ่นเหม็นผสมยาหม่องที่ป้าสั้นมักป้ายไว้ตรงที่โคนมดแดง
กัด

“ป้าสั้น ป้าสั้น ลุงชวนไปไหน”

“ลุงชวนไม่สบาย”

“ไม่สบายอะไร”

“โรคคนแก่”

“ป้าสั้นก็แก่แล้ว”

ผู้เป็นป้าสายหัวอย่างอ่อนอกอ่อนใจ ออดคิดไม่ได้ว่า

หลานชายตัวน้อยที่ไม่ยอมพูดสักคำกลายเป็นเด็กที่ช่างรู้ขนาดนี้ได้
อย่างไร ชาลีราวกับไซในหิน คนในซอยแปดทับสามพยายาม
ทะนุถนอมหลานชายคนนี้เรื่อยมา

“ลุงชนนแก่กว่าป้าสิ้น”

“เมื่อไรหาย”

“ออกจากโรงพยาบาลวันศุกร์”

“อีกกี่วัน”

ป้าสิ้นจูงมือชาลีไปดูปฏิทินที่แขวนไว้ใต้ถุนบ้าน ชี้ให้
เด็กขายนับตั้งแต่วันอังคารจนถึงวันศุกร์ ชาลีนับเลขจนไปวนมา
หลายรอบกว่าจะนับถูก เด็กชายจึงชูสีนี้เอาไว้เพราะกลัวจะลืม

“ป้าสิ้น ป้าสิ้นจะไปหาลุงชนนเมื่อไร”

“ป้าสิ้นไปมาแล้ว”

“ชาลีอยากไปด้วย”

“ไม่ได้ ชาลีต้องเรียนหนังสือ”

“ไม่อยากเรียน ไม่เอา”

“งั้นชาลีต้องบอกแม่นะ”

“แม่พูดมาก ไม่ชอบเลย”

“ไม่เอา พูดแบบนี้ไม่น่ารัก”

“ป้าสิ้นพูดมาก”

ป้าสิ้นถอนหายใจพลางส่ายหัว ดวงตาที่เริ่มโรยราตามกาล
เวลามองผู้เป็นหลานชาย หากขาดคนที่รักและเข้าใจ ชาลีจะอยู่
อย่างไรหนอ โลกที่กว้างใหญ่จะมีใครยอมเข้าใจพฤติกรรมของ
เด็กชายไปได้เสียทุกอย่างหากไม่ใช่ครอบครัว

“ชาลี”

“หือ”

“ไม่ใช่ทุกคนที่จะรักหลานนะรู้ไหม” ผู้เป็นป้าเอ่ย พยายาม

สพตาหลานที่ เธอเลี้ยงดูมาตั้งแต่วัยหัดคลาน “ทุกคนที่รักหลานก็
ไม่ได้อยู่กับหลานตลอดไป”

“ไม่เข้าใจ”

“ทุกคนก็ไม่เข้าใจซาลิ”

“ป้าสิ้นพูดไม่รู้เรื่อง”

ป้าสิ้นสุดลมหายใจเข้าลึก เบนสายตาไปมองต้นหางนกยูง
ที่อยู่ริมทาง ดอกสีส้มอมแดงร่วงกราวเต็มพื้น ผลัดใบจนหมดต้นบ่ง
บอกถึงฤดูร้อน ไม่ว่าจะกี่ฤดูกาลเปลี่ยนผัน หลายสิ่งต่างเข้ามาและ
จากไปอย่างเจียบเจียบ จู๋ ๆ แก่ก็รู้สึกสงสารผู้เป็นน้องสาวจับจิต
ขนาดเธอเป็นเพียงป้าแท้ ๆ ยังห่วงซาลิขนาดนี้ แล้วผู้เป็นแม่จะขนาด
ไหน ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ฤดูกาล เด็กชายที่ชอบโอบอวดใครต่อใครว่า
ตนเองโตขึ้นแล้ว ก็ยังเป็นเด็กชายคนเดียวกับที่ชอบสะบัดมือเวลา
ไปไหนต่อไหน ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ฤดูร้อน ซาลิก็ยังเยาว์วัยเสมอ แม้
ผู้คนจะโรยราและเลือนหายไปจากความทรงจำ

“เดี๋ยวป้าจะบอกแม่ให้”

“ป้าสิ้นดีใจ”

“ใจดี” ผู้เป็นป้าแก่

“แล้วเย็นนี้กินอะไร วันนี้แม่แดงกลับ خانه”

“ไก่ทอด ไก่ทอด”

“ได้ ซาลิจะช่วยป้าไหม”

“ก็ได้”

สิ้นเสียงตอบรับ สองป้าหลานก็เดินเคียงกันกลับบ้าน มือ
เล็ก ๆ ของซาลิยังคงชูสีนิ้วไว้อย่างแน่น ดวงอาทิตย์พาดผ่านจน
เห็นเงาทอดยาวจนลลับหายไปจากสายตาในที่สุด

แม่บอกซาลิว่าจะไปเยี่ยมลุงชวนวันพฤหัสบดี ซาลิเลยต้อง

นับเลขใหม่ หนนี้ผู้เป็นแม่ไม่ช่วยนับ เพราะอยากให้ซาลีหัดนับเอง เด็กชายขมวดคิ้วนึกหงุดหงิดที่ต้องนับเลขใหม่ นับเลขเข้าไปข้ามมาหลายครั้ง แต่ก็อดทนนับจนถูกต้อง

เข้าน้ำป่าสั้นจึงเป็นคนส่งซาลีขึ้นรถ แต่ป่าสั้นไม่รู้ว่าจะซาลีต้องได้นมช็อกโกแลตก่อนไปเรียน วันนี้เด็กชายจึงองแงเป็นพิเศษ เด็กชายเหม่อมองนอกบานหน้าต่างรถโรงเรียน สรรพสิ่งเคลื่อนไหวผ่านบานหน้าต่างรถยนต์ ต้นการเวกของลุงชวนเริ่มออกดอก ซาลีอดคิดไม่ได้ว่าที่โรงพยาบาลจะมีดอกไม้ให้ลุงชวนดูไหม เพราะทุกครั้งที่เด็กชายไป มีแต่สีขาวสว่างดูแสบตาและกลิ่นยาขวนเวียนหัว

ซาลีซุสองนิ้ว อีกสองวันจะได้เจอลุงชวน เด็กชายพยายามอดทนแม้กาลเวลาเดินเชื่องช้าไม่ทันใจ เด็กชายรู้สึกหงุดหงิด ปกติแล้วเขาอยากได้อะไรก็ต้องได้ เสียอย่างเดียวกับที่เด็กชายไม่เคยควบคุมกาลเวลาให้เป็นดังใจ

อีกหนึ่งวันจะได้เจอลุงชวน

แต่ซาลียังไม่มีของขวัญ

เด็กชายพยายามแคะกระดูกอมสิน เหยียดมามากมาย กระจัดกระจายเต็มพื้น ซาลีนับครั้งแล้วครั้งเล่าก็นับได้เพียงสิบ เหยียด เด็กชายขมวดคิ้ว ตัดสินใจอีกครั้งว่าจะหอบเหยียดไปให้แม่ช่วยนับ

“แม่ครับ นับให้หน่อย”

“ซาลีจะเอาเงินไปทำอะไร”

“ซื้อของขวัญให้ลุงชวน”

“แม้ว่าลุงชวนไม่ต้องการของมีราคาหรอก”

“ยังไง”

“แค่ให้ด้วยใจก็พอแล้ว”

“ให้อะไร”

“แล้วซาเลียว่าลุงชวนชอบอะไร”

“ดอกไม้”

“ฉันเก็บดอกไม้ไปเยี่ยมลุงชวนดีไหม”

“ซาเลียเก็บเก่งมาก”

ซาเลียอาสาไปเก็บเพียงคนเดียว แต่ผู้เป็นแม่คัดค้าน บอกให้มินาตามไปด้วย เพราะกลัวว่าจะเจอหรือสัตว์อันตรายเข้า เด็กหญิงพยักหน้ารับ แล้วเดินถือตะกร้าตามหลังซาเลียไปเงียบ ๆ

สวนที่บ้านไม่ใหญ่เท่าของลุงชวน แต่ก็มียอดดอกไม้ให้พอ ยลโฉม เด็กชายขอแม่ซื้อดอกมะลิมาปลูกไว้ คอยหมั่นรดน้ำเช้าเย็น อยู่ทุกวัน แถมยังรดแค่ต้นของตนเองไม่เผื่อแผ่ต้นอื่น จนแม่ต้องปรามให้รดแค่ตอนเช้าพอ แม้มดอกจะออกน้อยนิดและช่อกลีบน้อยกว่าบ้านลุงชวน แต่ก็มาจากความพยายามของเด็กชาย ซาเลียเดินวนรอบตัวบ้าน พยายามมองหาดอกไม้ที่จะประดับแจกันได้ สายตาก็สะดุดกับดอกหญ้าที่ปลุกตามแนวกำแพง

“ดอกอะไร” ซาเลียหันไปถามพี่สาว

“ดอกหญ้า”

“หอมไหม”

“ไม่หอม” ผู้เป็นพี่สาวตอบ “แต่ทนดี”

ซาเลียพยักหน้ารับ ตัดสินใจตัดดอกหญ้ามา 5-6 ต้น แล้วจึงตัดดอกบานไม่รู้โรย ดอกดาวเรือง ดอกเบญจมาศปักชำสรวรรค มาประกอบกันเป็นช่อดูแปลกตา

“กว่าจะถึงพรุ่งนี้คงเหี่ยวพอดี” เด็กหญิงก้มดูดอกไม้ในตะกร้า “หาแจกันใส่ดีไหม”

“ซาเลียมีลายจุดแจกันสีฟ้า”

“แจกันสีฟ้าลายจุด หรือว่าแจกันลายจุดสีฟ้ากันนะ”

ประโยคหลังมีน้ำพิมพ้ออย่างไม่มั่นใจนัก ก่อนจะถามต่อ
“ซาลีซื้อเมื่อไร”

“ครูเมย์สอนทำ” เด็กชายตอบ ซาลีเรียนทำแจกันจาก
กระดาษหนังสือพิมพ์ ครูเมย์ตัดขวดน้ำมาให้ แล้วสอนให้ซาลี
ค่อย ๆ แปะกระดาษหนังสือพิมพ์เป็นชั้น ๆ จนกลายเป็นรูปแจกัน
เมื่อแห้งแล้ว ก็แต่งแต้มสีสันทตามใจชอบ แจกันอาจบิด ๆ เบี้ยว ๆ
สักนิด แต่ก็เป็นที่พอใจของเด็กชาย

“นั่นเอาไปใส่แจกันกันเถอะ”

คืนนั้นซาลีวางแจกันดอกไม้ไว้ที่โต๊ะข้างเตียง มองจน
ผล็อยหลับไป

เช้าวันที่ไปเยี่ยมลุงชวณ เด็กชายตื่นตื่นมาก คอยจับตา
มองแจกันไม่ให้คลาดสายตาไปไหน มือไม้ก็อยู่ไม่สุข เวลาดอกไม้
เบี้ยวเพียงนิด ก็จะมีใจจดจ่อใหม่ไปเสียทุกครา

“ลุงชวณอยู่ห้อง 404” แม่บอกซาลี “ซาลีหาได้ไหมจ๊ะ”

“ซาลีหาได้”

ซาลีเดินอย่างเชื่องช้า เพราะตนเองประคองแจกันไว้ในมือ
พยายามมองหาเลขห้องที่แม่บอก ซาลีจำเลขสี่ได้เพราะรูปร่าง
เหมือนปลา ส่วนเลขศูนย์นั้นเหมือนไข่ไก่ เลขสังเกตได้ง่าย พอพบ
เลขบนบานประตู เด็กชายก็เคาะเบา ๆ สามครั้ง และเปิดประตูอย่าง
เบามือ

“ลุงชวณ ลุงชวณ ซาลีมาหา”

“...”

“ลุงชวณหายไป ไม่มีนมช็อกโกแลต”

“...”

“ซาลีมีดอกไม้ เก็บเอง เก่งไหม” ว่าแล้วก็อดแจกันมือ

ลุงชวนนอนนิ่งเงียบอยู่บนเตียง ใบหน้าดูซีดเซียวกว่าที่เคย
ที่หลังฝ่ามือมีสายน้ำเกลือเจาะอยู่ แกพยักหน้ารับเบา ๆ พยายาม
เด่นเสียงพูดตอบกลับซาลี

“เก่งมาก”

“ลุงชวนหายป่วยไว ๆ”

“...”

“ลุงชวนบอกจะรอดูต้นไม้ซาลี”

“...”

“ลุงชวนห้ามเป็นโรนะ”

“ไม่เป็นอะไร”

“ลุงชวนสัญญา”

“อือ”

ซาลีวางแขนเอาไว้ที่โต๊ะข้างเตียง หมุนจนได้มุมที่พอใจ
แล้วค่อยวางजूดไว้ข้างแจกัน เด็กชายยื่นหันหน้าหาลุงชวน พลางหยิบ
ของในกระเป๋ากางเกง

“ลุงชวน มือ”

ดอกมะลิหนึ่งกำมือจากซาลี

อาจดูน้อยนิดแต่ดีที่สุดสำหรับลุงชวน

ลุงชวนมองดอกมะลิกำน้อย ๆ ในมือแล้วยิ้ม มุมปาก
ตก ๆ ของแก ค่อย ๆ ยกขึ้น เสียงหัวเราะแหบพร่าดังก้องภายในห้อง
สีขาวโพลน กลีบดอกมะลิดูอบอุ่น เพราะซาลีใส่ในกระเป๋ากางเกง
ไม่ยอมให้ใครจับแม้แต่หน่อย แม้กลีบดอกจะเข้าไปบาง

แต่กลิ่นก็ยังหอมติดตรึง

กลิ่นของดอกมะลิหนึ่งกำมือ

“ลุงชวนหอมมะลิ”

“...”

“...”

“หอมกลิ่นดอกมะลิ”

“...”

“ไว้ในห้องหอม ๆ”

“...”

“ลุงชวนจะได้หายคิดถึงบ้าน”

ลุงชวนมองดอกมะลิในมือ นานทีเดียวที่ไกลบ้าน และ
เนิ่นนานกว่าที่แกลงจะได้สัมผัสคำว่าบ้าน พอมาอยู่ต่างที่ก็อดไม่ได้ที่
จะคิดถึงวัยเยาว์ที่หนาวเหน็บ ไร้ซึ่งที่พักพิง ถูกทิ้งอย่างเดียวดาย
โดยที่แม่ไม่เต็มใจ แต่ตอนนี้แม่มีบ้าน

และมีคนที่คิดถึงแม่

“พี่ชวน น้องเอาของมาฝากด้วยนะ เป็นชุปจะได้กินคล่อง
คอ” ผู้เป็นแม่เอ่ยปาก หลังจากมองสองลุงหลานมานาน “พี่เรือน
บอกเดี๋ยวจะตามมา เจ็บจอยก็เตรียมของมานอนเฝ้า ลุงมานอน
เฝ้าแล้วพี่ชวนคงไม่เหงาเนอะ”

เธอพูดเสียงดังกว่าปกติ เพราะรู้ว่าหูของลุงชวนไม่ค่อย
ได้ยิน สมัยหนุ่ม ๆ ตอนที่ยังทำงานที่โรงงานยาสูบ แยกทำงานกับ
เครื่องจักรขนาดใหญ่ เสียงเครื่องจักรค่อย ๆ ทำลายประสาทการ
ได้ยินของแม่ไปทีละนิด พอรู้อีกทีก็ยากเกินกว่าจะรักษา

“ลุงชวนไม่เหงา ลุงชวนมีชาลี” เด็กชายเอ่ยแทรก

“...”

“ชาลีเล่าเรื่องให้ลุงชวนฟัง ลุงชวนชอบมาก”

“...”

“ลุงชวนไม่อยู่ ป้าสั่งรับชาลี ป้าสั่งพูดเยอะมาก”

“...”

“ป้าสั่งทอดไก่ให้กิน ชิ้นใหญ่ ๆ”

ลุงชวนพ่ยกหน้ารับทุกถ้อยคำ ดวงตาที่เหมือนมีม่านหมอก
ปกคลุมไม่ละสายตาไปไหน ห้องคนไข้ที่เคยเงียบสงบ จึงมีเสียงเด็ก
ชายเล่าเรื่องอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย กรุ่นกลิ่นดอกมะลิซ้อนฟุ้ง
กระจายทั่วห้องสีขาวโพลน ห้องที่เคยจัดจางจึงมีความอบอุ่นเข้ามา
แทนที่ รวมไปถึง ลายจุดแจกันดอกไม้ ที่แต่งแต้มสีบนพื้นที่สีขาว
ลุงชวนรู้สึกเหมือนได้อยู่บ้านอีกครั้ง

บทที่เจ็ด
ร้านอาหารเที่ยงคืน

ร้านอาหารเที่ยงคืน

ร้านอาหารเที่ยงคืนเปิดทุกวัน เวลาสิบเอ็ดโมงถึงเที่ยงคืน ยามที่ทุกคนหลับไหล เราพร้อมมอบความอร่อยให้คุณเสมอ ร้านตั้งอยู่ทางออกวงเวียนที่สาม ดูซับซ้อนแต่ง่ายต่อการค้นหา กลิ่นเหม็นจากคลองเคล็ดสายเล็ก ๆ หลังร้าน ผ้าปูลายตารางสีแดงดำ แก้วอีพลาสติกสีขาวที่เปรอะเปื้อนเขม่าควันสีดำ แมวจรที่เดินนวยนาดไปทั่วร้าน เมนูอาหารตามสั่งอันหลากหลาย ที่สำคัญราคาย่อมเยา ถือเป็นจุดเด่นของร้านอาหารเที่ยงคืน

เรามีบริการชั้นเลิศรอต้อนรับผู้คนเสมอ

พนักงานหญิงที่หน้าไม่รับแขก

และผมผู้เฝ้ามองหาร่องรอยการมีชีวิต

“ออส่งข้าวผัดอเมริกันโต๊ะสี่”

“ครับ ๆ”

ผมตลกปากรับคำ ถึงข้าวผัดอเมริกันหอมกรุ่นไปยังโต๊ะครอบครัวที่ประกอบไปด้วยพ่อแม่ลูกสาวและลูกชาย ผู้เป็นพ่อที่สนใจเพียงกระดาษตรงหน้า แม่ที่พยายามจับตัวลูกชายเอาไว้ ในขณะที่ลูกสาวเอาแต่นั่งกลอกตาไปมา ช่างเป็นภาพที่ดูพิลึกแต่ก็น่าค้นหาอย่างประหลาด

ข้าวผัดอเมริกันจานแรกวางลงตรงหน้าเด็กชายที่หน้าตาบึ้งตึง ในอ้อมกอดมีตุ๊กตาลาน้ำตาเศร้าสร้อย

“ข้าวผัดอเมริกันมาแล้วครับ”

“ซาลิ ขอบคุณที่เร็วครับ” เสียงผู้เป็นแม่เร่งเร้า ผมจึงยืนยิ้ม
รอรับคำขอบคุณจากเด็กน้อย

“ไม่”

“ขอโทษด้วยนะคะ แกเป็นเด็กพิเศษ”

ผู้เป็นแม่ยิ้มเจื่อน ๆ ผมบอกไม่เป็นไรพร้อมรอยยิ้ม แม้จะ
ไม่เข้าใจที่เธอต้องการสื่อ นัก เด็กน้อยอาจเขินอายกระมั่ง พ่อแม่
มากมายที่อยากให้ลูกกล้าแสดงออกโดยไม่ถามความสมัครใจ และ
พนักงานร้านอาหารมักเป็นหนูทดลองอยู่บ่อยครั้ง ผมจึงคุ้นชินกับ
เหตุการณ์นี้เป็นประจำ

ผมเหลือบมองโต๊ะสี่เป็นระยะ ครอบครัวนี้ประหลาดนัก
ระหว่างมื้ออาหารแทบไม่มีบทสนทนาใด ๆ ทุกคนต่างจดจ่ออยู่กับ
ตัวเอง ดูเหน็ดเหนื่อยราวกับแบกโลกไว้ทั้งใบมีปาน มีเพียงเด็กชาย
คนหนึ่งที่เอาแต่เคลื่อนไหวไม่อยู่นิ่ง เด็กชายคนนั้นหน้าตาน่ารัก
ดวงตากลมโต ผิวขาวจัด อายุประมาณสี่ขวบได้ น่าเสียดายที่ทำ
หน้าตาบูดบึ้งไม่รับแขก เอาแต่นั่งกอดอกรอให้แม่ป้อนอาหารราวกับ
ลูกนก

เมื่อครอบครัวแสนประหลาดเตรียมออกจากร้าน ผมแอบ
โบกมือให้เด็กชายคนนั้นพร้อมรอยยิ้มแล้วจึงเก็บเศษซากจานอาหาร
ที่ว่างเปล่า ดวงจันทร์ลอยเด่นบนท้องฟ้า ชีวิตของแรงงานในต่างแดน
ผ่านไปอีกหนึ่งวัน พร้อมตัวละครใหม่ที่โผล่เข้ามาในชีวิต

ครอบครัวนี้กลายเป็นลูกค้าประจำวันพุธกับศุกร์ หัวหน้า
ครัวแอบกระซิบมาว่าลูกชายคนเล็กมาเรียนพิเศษที่หมู่บ้านใกล้ ๆ
เลยกินร้านเราเป็นประจำ

“ตัวแค่นั้นต้องเรียนด้วยเหรอพี่” ผมถามอย่างใคร่รู้พี่นาง
ผัดข้าวไปด้วย “แทนที่จะเอาเวลาไปคลุกดินคลุกทราย”

“น้องเขาเป็นเด็กพิเศษนะ”

“พิเศษอย่างไร”

“เด็กออทิสติก เห็นแม่เขาว่าอย่างนั้น”

“อ้อ” ผมตอบรับแม่จะไม่เข้าใจก็ตามที เพราะภายนอกเด็กชายคนนั้นก็ไม่ได้ต่างจากเด็กทั่วไปนัก

“น่าสงสารเนอะ” คนข้างกายพูด “หน้าตาก็ดีปานนั้น เสียหายที่เป็นเด็กปัญญาอ่อน”

ผมนั่งเงียบ เมื่อเข้าใจความหมายของคำว่าเด็กพิเศษ บนโลกนี้มีคนใจดีอยู่มาก แต่คนใจร้ายมากกว่า ตอนที่ผมเข้ามาทำงานในเมืองไทยแรก ๆ คำเหยียดหยันกลายเป็นคำสามัญ ความชื่นชมเป็นเรื่องที่เราต้องกล้ำกลืน ความแตกต่างกลายเป็นข้อแม้ที่ทำให้โดนกดทับ

พวกเขามองเราเป็นคนร้าย

พวกเขาจิตใจร้ายกับเรา

แต่กระนั้นผมก็ชินเสียแล้ว

ร้านอาหารของเราเล็กมาก จึงมีพนักงานไม่กี่คน แต่ละคนก็เวียนหน้าที่กันได้ ส่วนผมรับหน้าที่ตั้งอยู่หน้าเตา และเสิร์ฟอาหาร บางครั้งก็ออกไปส่งอาหารตามบ้าน ผมแอบเก็บจานสีฟ้าเอาไว้เป็นพิเศษ มันเป็นจานเนื้อดี วาววับ และเบาพอสำหรับเด็กสี่ขวบ เด็กคนนั้นแรงเยอะกว่าเด็กปกติ ผมสังเกตหลายครั้งเวลาที่เขาฉุนเฉียว เวลาที่ไม่ได้ตั้งใจ มักจะกระเท็บเท้า ร้องให้เสียงดัง แกรมแรงดีไม่มีตกเสียด้วย

ข้าวผัดอเมริกันจานที่สอง

ผมใช้แม่พิมพ์กดข้าวเป็นรูปดาว ไข่ดาวทรงกลม ไข่ทอดหนึ่งชิ้น ใส่กรอกรูปปลาหมึกสามตัว แต่งวา มะเขือเทศและผักกาดวางตกแต่งบนจานอย่างสวยงาม ข้าวผัดอเมริกันของผมสมบูรณ์แบบ

“ข้าวผัดอเมริกันครับ” ผมยิ้มพร้อมวางตรงหน้าเด็กชายอย่างแผ่วเบา ซาลิไม่มองหน้าผมแม้แต่บ่อย เอาแต่จ้องจานข้าวอยู่อย่างนั้น จนผมนึกกังวลว่าทำสิ่งใดพลาดไป

“ลั้ม ลั้ม”

“น้ำลั้ม” เด็กหญิงเอ่ยขึ้น “ซาลิรอน้ำลั้ม”

“จริงด้วย” ผู้เป็นแม่ตอบรับ “รบกวนขอน้ำลั้มด้วยนะคะ แก่ต้องรอของมาครบถึงจะกินได้”

ผมพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า จุดความผิดพลาดนี้ไว้ในใจ ข้าวผัดอเมริกันของซาลิต้องเสิร์ฟพร้อมน้ำลั้มเท่านั้น

ข้าวผัดอเมริกันจานที่สาม

ผมเริ่มสังเกตท่าทีของเด็กน้อย

ซาลิไม่ชอบบอญูนี้ เป็นภาพชินตาที่ผมจะเห็นเด็กชายเดินสะบัดมือไปมา เขาไม่ชอบนั่งอยู่เฉย ๆ แม้แต่การนั่งรอข้าวก็ขยับนานเกินไปเสียดด้วยซ้ำ คราวนี้ผมจึงใช้แม่พิมพ์กดข้าวเป็นทรงกลมธรรมดา แต่ทำไข่ดาวให้เป็นรูปหัวใจแทน เมื่อผมวางจานอาหารตรงหน้าพร้อมน้ำลั้ม ซาลิจึงเริ่มขยับร่างกาย แล้วลงมือกินอย่างไม่อึดออด

ผมยิ้มให้เขาแม้จะไม่มีเสียงตอบรับใด ๆ กลับมา

ข่าวผัดอเมริกันจานที่สี่

ผมเริ่มต้นทักทาย

“ไงครับซาลี ข่าวผัดอเมริกันไขใหม่ครับ” ผมทักทายพร้อมรอยยิ้ม ซาลียิ้มเมินเฉยเหมือนเดิม แต่หนนี้เขาไม่ได้สะบัดมือ แต่สะบัดเชือกแทน เชือกเส้นเล็กถูกระบายไปมา พอดูแล้วเขาน่าจะเป็นนักสะบัดเชือกที่ยอดเยี่ยมเสียด้วยซ้ำ แถมดูท่าแล้วจะไม่เล็กราง่าย ๆ ผมจึงจัดแจงเมนูโปรดให้ซาลี หนนี้เลือกแม่พิมพ์เป็นรูปดอกไม้แทน

ข่าวผัดอเมริกันเสิร์ฟพร้อมน้ำส้ม

แน่นอนว่าซาลีก็ไม่ตอบรับเช่นเคย

ข่าวผัดอเมริกันจานที่ห้า

วันนี้ซาลีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

เด็กชายกระโดดโลดเต้นไปทั่ว ส่งเสียงร่ำงำในลำคอ ยอมนั่งสะบัดมือแทนที่จะยืนและเดินไปรอบ ๆ

“วันนี้ซาลีอารมณ์ดีจังเลยนะครับ” ผมทักพร้อมรอยยิ้ม

“ใช่ค่ะ” ผู้เป็นแม่ยิ้ม

“วันนี้แกไม่โดนครูดุ จังอารมณ์ดีเป็นพิเศษ”

“เก่งจังเลยซาลี”

สังเกตเห็นว่าซาลีชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะกลับไปสะบัดมือตามเดิม ผมหยิบจานสีฟ้ามาจากชั้น ผมเลือกแม่พิมพ์ข้าวรูปหมีและไข่ดาวที่เป็นรูปดาวสมชื่อ วางตรงหน้าเด็กชายพร้อมด้วยน้ำส้มอย่างที่เคยทำมาตลอด

แน่นอนว่าครั้งนี้ซาลีก็ไม่ตอบรับเหมือนที่ผ่านมา

และผมเริ่มชินกับท่าทีเหล่านี้

ชีวิตบริการทำให้ผมเห็นชีวิตผู้คน ณ ร้านอาหารแห่งนี้ มี ทั้งลูกค้าขายและลูกค้าประจำ ผู้คนต่างวนเวียนกันมาไม่ขาด สายเป็นหลายครั้งที่คนคุ้นเคยเข้ามากินอาหารเป็นประจำ แต่จู่ ๆ วัน หนึ่งก็จากไปและไม่เคยกลับมาอีกเลย ผมมักได้ฟังเรื่องราว มากมาย มีชายชราที่ชอบมากินอาหารที่นี่เป็นประจำ แก้มักมา ดึก ๆ สักสลัดไก่กับเป็ียร์ กินสลัดไปครึ่งหนึ่งแต่เป็ียร์หมดไปสองขวด ชอบชวนพนักงานคุยจนเกือบปิดร้าน หรือคู่รักต่างชาติที่ชอบกิน อาหารไทย ผมเห็นร่องรอยการมีชีวิตในขณะที่เก็บเศษอาหารบน โต๊ะ พวกเขามักทิ้งร่องรอยเอาไว้เสมอ

น่าแปลกที่บางครั้งผมอดคิดไม่ได้ว่า ตัวผมมีค่าพอให้ใคร จดจำหรือไม่ ผมจากบ้านมาไกลเหลือเกิน เพียงเพราะหาเงินเลี้ยง ปากท้อง และส่งกลับไปยังบ้านเกิด พวกเราต่างกระเสือกกระสน เพื่อหาโอกาสให้ชีวิตดีกว่าที่เคย แน่นอมน้ำมันเจ็บปวด แต่เป็นความ เจ็บปวดที่จำยอม

หลายครั้งที่ผมได้ยินเสียง

‘พม่าอีกแล้ว’

‘ต่อไปคงไม่มีคนไทยแล้วกระมัง มีแต่พวกพม่า’

‘พูดก็ไม่ซัด’

ผมยิ้มรับ หลายคนมองว่าผมบ้าที่ยิ้มรับคำดูถูกเช่นนี้ แต่ จะทำอย่างไรได้เล่า บางทีรอยยิ้มของผมอาจเปลี่ยนใจพวกเขาได้ บ้าง และถึงแม้มันจะไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเลย ก็ถือเสียว่าใน วันแยะ ๆ ผมยังยิ้มให้ตัวเองได้ ไม่มีอะไรหนักหนาสำหรับผม แต่ การที่เขามองหยดเหงื่อจากความพยายามเป็นสิ่งไร้ค่า เพราะ พวกเขาไม่เคยมองผมมีค่า หรือเป็นคนเท่าเขาเลยสักครา นั้น น่าเศร้าเสียยิ่งกว่า

ข้าวผัดอเมริกันจานที่สิบห้า

ถ้าวันนี้ไม่ใช่วันหยุด

ซาเลียดูเกลียดวันหยุดยิ่งกว่าวันไหน ๆ ในสัปดาห์ ผมไม่มีคำตอบของเรื่องนี้ หากถามเด็กชายไปเขาคงไม่ตอบ และหากถามคุณแม่ว่าคุณแม่ก็ดูเป็นการละลาบละล้วง ผมมองจานสีฟ้าเคลือบเงาใบเดิม คราวนี้ผมเลือกรูปกระต่าย และไข่ดาวเป็นรูปดอกไม้ ผมเดินยิ้มออกไปเสิร์ฟอาหารอย่างเคย ผมถือคติที่ว่า อาหารที่มาจากความสุขจะเป็นมือที่อร่อยเป็นพิเศษ

“นี่ข้าวผัดอเมริกันของน้อง”

“ไม่ใช่ น้อง”

“ครับ” ผมตอบรับอย่างงุนงง

“ซาเลีย น้องไม่ใช่”

“แกบอกว่าคุณชื่อซาเลีย ไม่ใช่ น้อง” คุณแม่ไขข้อสงสัย

“ครับ ๆ ซาเลีย ข้าวผัดอเมริกันของซาเลียนะ”

เด็กชายพยักหน้ารับ แล้วจึงหันไปสนใจข้าวผัดอเมริกันดั้งเดิม เมื่อเด็กชายออกจากร้านผมยิ้มให้และโบกมือลาอย่างที่ทำจนชิน ซาเลียหันมามองผมเพียงชั่วครู่ ก่อนจะเดินเขย่งเท้าออกจากร้านไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ข้าวผัดอเมริกันจานที่ยี่สิบเจ็ด

เป็นวันที่เจ็บตัว

สังขารเป็นสิ่งไม่เที่ยง ผมเพิ่งตระหนักตอนที่ขับรถกลับจาก
ส่งอาหารแล้วโดนรถเฉี่ยว แน่นนอนว่ารถมอเตอร์ไซด์ล้มจนได้แผล
แต่ดีที่ส่งอาหารเรียบร้อย ผมผีนมาทำงานเพราะคิดว่าร่างกาย
ตนเองยังไหว แม้จะปวดแผลอยู่บ้างก็ตาม วันนี้ข้าวผัดอเมริกันของ
ซาลิจึงกลายเป็นหน้าที่คนอื่นแทน

ผมวางจานสิฟัสตีสตรงหน้าเด็กชายเช่นเคย ข้าวผัด
อเมริกันวันนี้จึงเรียบง่ายขึ้นกว่าทุกวันที่ผ่านมา

“กาต่าย หายไปไหน”

“กระต่ายไม่สบายนะวันนี้” ผมตอบกลับ ออดิใจไม่ได้ที่
ซาลิเป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนา

เด็กชายทำหน้ากลางแคลงใจ แต่ก็ไม่ยอมละสายตาจาก
ข้าวผัดจานโปรดก่อนจะเอื้อนเอ่ยประโยคที่ผมแทบไม่เชื่อหู

“หายไว ๆ นะ เพียง” ผมมอมยิ้มน้อย ๆ ถือเสียวซาลิปลอบ
ใจที่ผมเจ็บตัวก็แล้วกัน

ข้าวผัดอเมริกันจานที่สี่สิบแปด

ทุกความปวดร้าวถูกเยียวยาด้วยอาหารจานโปรด

ซาลิไม่ชอบเรียน สังเกตได้จากคราบน้ำตาลหลังเลิกเรียน
พิเศษ สิ่งที่ยิวยาเด็กชายได้จึงมีเพียงข้าวผัดหอมกรุ่น แม้ซาลิเลือก
สิ่งนี้เป็นข้อต่อรองในการมาเรียน หากไม่เรียนก็อดกิน แน่นนอนว่า
เด็กชายเลือกมาเรียนเพื่ออาหารจานโปรดแม้บางครั้งเขาต้องกินข้าว
เคล้าน้ำตา

ผมเคยนึกสงสัยว่าซาลิจะเปลี่ยนเมนูบ้างไหม
แต่จากระยะเวลาหลายเดือนหรือนับปีที่ผ่านมา ซาลิ
ไม่เคยเปลี่ยนเมนูเลยสักครั้ง อาจมีครั้งหนึ่งที่คุณแม่อยากให้ลูกชาย
ลองอะไรใหม่ ๆ เลยสั่งเมนูอื่นให้ สรุบซาลิกินไปได้สองคำก็เรียก
ร้องเอาอาหารจานโปรดดั่งนั้นแล้วพอใครต่อใครเห็นรถยนต์คัน
คันเคยจอดเมื่อใด ทุกคนก็ขานเป็นเสียงเดียวกันว่าข้าวผัดอเมริกัน
หนึ่งจาน

ข้าวผัดอเมริกันหนึ่งจานกับน้ำตานับลิบหยด
ระยะเวลาที่ซาลิกินอาหารจานโปรดเท่ากับจำนวนครั้งที่
เด็กชายมาเรียนพิเศษ ดูยาวนานแต่ก็เชื่องช้าในความรู้สึก ซาลิโต
ขึ้น แต่ก็เพียงร่างกาย ความสำเร็จของเขายังคงอยู่ แจกเช่นวัน
แรกที่ได้พบกัน

นานพอที่เด็กชายจะไม่ตื่นต้นหรือรอคอยว่าวันนี้ข้าวผัด
จะเป็นรูปอะไร และผมเองก็เคยชินที่เห็นซาลียูในสายตา และยินดี
ทุกครั้งที่ได้เห็นเขาเติบโต

ชีวิตเรียบง่ายเช่นนั้น

ผมยังสังเกตร่องรอยการมีชีวิต ผู้คนยังคงแวะเวียนมาร้านอาหาร
แห่งนี้และจากไปอย่างเงียบเชียบ ทั้งเพียงหลักฐานที่จางหายไป
ไปตามกาลเวลา หลายคนถามว่าผมจะอยู่ที่นี้อีกนานเท่าไร ผม
ส่ายหน้า ไม่ใช่เพราะผมไม่ไปไหน แต่เพราะไม่มีที่ให้ไปต่างหาก

เช่นนั้นแล้วผมจึงอยู่ที่นี้ รอให้ผู้คนมาค้นพบ และจากไป
ตามเวลาที่เคลื่อนคล้อย

ข้าวผัดอเมริกันจานที่หนึ่งร้อย
ระยะเวลาทานพอให้จดจำกัน
“สวัสดิ์ศรีรับซาลี” ผมเอ๋ยทักทายอย่างคุ้นเคย ซาลีสวมเสื้อ
สีเหลืองอ่อนกับกางเกงสามส่วน สะบัดมือไปมาอย่างเคย วันนี้
หน้าตาเด็กชายดูแจ่มใสกว่าทุกวัน

“สวัสดิ์ศึบ” เด็กชายเอ๋ยทักกลับ

“โอ้ วันนี้ทักกลับด้วย อารมณ์ดีจังเลยนะ”

ซาลีไม่ตอบอะไรอีก ผมจึงหันไปผัดข้าวต่อ *คาดเดาไม่ได้*
และดูยุ่งเหยิงอย่างน่าเหลือเชื่อ เป็นคำนิยามที่ผมตั้งไว้ให้ซาลี
เหมือนกับเชือกที่ซาลีชอบสะบัด มันพันเกี่ยวไปมา ดูงตมแต่ก็เป็น
เพียงชั่วคราว ไม่มีใครหยุดดูเด็กชายสะบัดเชือก แน่แน่นอนว่าซาลีไม่ได้
สะบัดเพื่อให้คนอื่นมาสนใจ เช่นนั้นแล้วซาลีจึงสะบัดเพื่อตนเองอยู่
ในโลกที่เขาเป็นตัวเอง

ข้าวผัดอเมริกันจานที่หนึ่งร้อยแปดสิบ
ทุกความเปลี่ยนแปลงย่อมมาในวันใดวันหนึ่ง
แก้อัสนีชาวเกาหลีจะใช้งานต่อ ผ้าปูโต๊ะสีแดงลายตาราง
ก็เช่นกัน ร้านเลยเปลี่ยนเป็นแก้อัสนีพลาสติกสีแดง โต๊ะสแตนเลสช่วย
เพิ่มความทนทานเพียงนิด ส่วนกลิ่นน้ำเอนาที่ผ่านตัวร้านยังส่งกลิ่น
แรงเช่นเคย แมวจรจัดยังคงแวะเวียนมาไม่ซ้ำหน้า และร้านเองก็ไม่มี
งบพอจะพาแมวทั้งหมดไปทำหมัน พวกมันจึงเดินนวนายขนาดขอเศษ
อาหารทุกคืนวัน

“สวัสดิ์ครับชาลี” ผมทักทายพร้อมรอยยิ้มเช่นเคย ตอนนี
คนน้อยจนโต๊ะว่างเต็มไปหมด เด็กชายไม่ยัดติดเรื่องที่นั่ง เขาแค่นั่ง
ตรงไหนก็ได้ที่ไม่ร้อน เพราะอากาศร้อนทำให้ชาลีฉุนเฉียวง่าย

“ข้าวผัดอเมริกันกับน้ำส้ม”

ตอนนี้ชาลีเก่งพอที่จะสั่งอาหารด้วยตัวเองแล้ว แต่ก็ไม่
สบตาฉันเช่นเคย มือเล็ก ๆ สะบัดไปมาจนเป็นภาพที่คุ้นชิน ผมทวน
รายการอาหารอีกครั้ง ก่อนลงมือทำข้าวผัดอเมริกันจานโปรดให้
ชาลีก่อนเมนูอื่น

ข้าวผัดอเมริกันจานที่สองร้อยยี่สิบ

ราคาขอมเขาไม่มีอยู่จริง

ลูกค้าน้อยลง ข้าวของแพงขึ้น กลไกทางการค้าขอมพาให้
สิ่งของทุกอย่างเพิ่มราคา ร้านอาหารของเราที่เช่นกัน เราค่อย ๆ ปรับ
ที่ละลิบบาท หรือหากไม่เพิ่มราคาก็ลดจำนวนอาหารลง ข้าวผัด
อเมริกันของซาลี จึงเหลือไส้กรอกปลาหมึกแค่สองชิ้น ส่วนไก่ทอด
ก็ลดขนาดลง

แต่ซาลิดูไม่มีปัญหาตรงนั้น อาจเรียกได้ว่าเขารู้ว่ามัน
น้อยลง แต่ไม่สนใจมากกว่า เพียงแค่มีให้กิน ซาลิกก็พอใจแล้ว ผม
แอบคิดเล่น ๆ ว่าความปรารถนาสูงสุดของซาลิกก็ได้กินข้าวผัด
อเมริกันทุกมื้อ

เพียงเท่านั้นซาลิกก็มีความสุขแล้ว

ข้าวผัดอเมริกันจานที่สี่ร้อยหกสิบสาม
สามสิบบาทมีเหรียญสิบสองเหรียญ
แน่นอนว่าหลายครั้งพนักงานเป็นเหมือนตัวทดลองให้
เด็ก ๆ ฝึกฝนทักษะชีวิต ซาลีกเป็นหนึ่งในนั้นแน่นอนว่าช่วงเวลา
ฝึกฝนต้องเป็นหลังทานอาหารเสร็จ เพราะซาลีกจะอารมณ์ดีและว่า
นอนสอนง่ายกว่าปกติ

“เงินทอนสามสิบบาทครับ”

“ซาลีก ช่วยแม่ดูหน่อยว่าสามสิบบาทมีเหรียญสิบกี่เหรียญ”

“หนึ่ง หนึ่ง สอง สองเหรียญ”

ซาลีกจิ้มที่เหรียญแรกนับหนึ่ง เหรียญที่สองก็นับหนึ่ง เหรียญ
ที่สามจึงนับสอง เด็กชายจึงนับได้เพียงสองเหรียญ

“ถูกหรือเปล่า”

ซาลีกนับอีกครั้งแต่ก็ได้เท่าเดิม คุณแม่เลยให้พี่สาวสอน
ซาลีนับเหรียญใหม่อีกครั้ง ในขณะที่ผมกลับไปทำหน้าที่ตามเดิม
นานที่เดียวกว่าที่ครอบครัวซาลีกจะลุกจากโต๊ะ ในที่สุดเด็กชายก็รู้ว่า
สามสิบบาทมีเหรียญสิบสามเหรียญ

แน่นอนว่าครั้งหน้าผมต้องยินดูซาลีนั่งงงว่าทำไมสี่สิบบาท
ถึงมีแบงก์ยี่สิบสองใบ จากที่อารมณ์ดีหลังกินข้าวจึงกลายเป็นโมโห
เสียนี้ ตั้งแต่นั้นบทเรียนหลังอาหารจึงหายไปเกือบเดือนเลยทีเดียว

ข้าวผัดอเมริกันจานที่แปดร้อยหกสิบสี่

เก้าปีนานพอให้วงโคจรเราใกล้กัน

ร้านอาหารเที่ยงคืนยังเปิดให้ลูกค้าชาจรและขาประจำ
แวะเวียนมาหาความอร่อย แน่แน่นอนว่าลูกค้าชาจรประจำย่อมไม่พ้น
ครอบครัวชาติ เด็กชายเติบโตขึ้นจากครั้งแรกที่พบกัน บางครั้งผมก็
เห็นภาพซ้อนทับกับเด็กชายหน้าตาบึ้งตึงที่รอให้แม่ป้อนข้าวให้ แต่
ตอนนี้แทนที่ด้วยภาพเด็กชายที่อยู่นิ่ง ไม่ลุกขึ้นเดินพลางสะบัดมือ
ไปมา

จานสีฟ้าเคลือบเงา ข้าวผัดอเมริกันหอมกรุ่น ไข่ดาวรูป
หัวใจ ไม้จิ้มฟันรูปปลาหมึกสองชิ้น ไก่ทอด มะเขือเทศ แต่งกวา และ
ผักกาด ถูกจัดวางอย่างสมบูรณ์แบบ ผมยกจานไปวางไว้ตรงหน้า
ชาติพร้อมรอยยิ้มเช่นเคย

“ข้าวผัดอเมริกันมาแล้วครับ”

ก่อนที่ผมจะผละตัวจากไป

“ขอบคุณครับ”

เสียงของเด็กชายก็จืดจางเอาไว้ก่อน

“ไม่เป็นไรครับ กินให้อร่อยนะชาติ”

ผมยิ้มและยิ้มกว้างกว่าที่เคย

ระยะเวลาเก้าปีช่างแสนสั้นนัก และผมหวังว่าจะได้ทำข้าว
ผัดอเมริกันให้ชาติกินจนปีที่สิบ สิบเอ็ด หรือตลอดไป สิ่งแลกเปลี่ยน
มีเพียงความสุขจากเด็กชายก็แสนคุ้มค่า

ป้ายร้านอาหารเที่ยงคืนกะพริบท่ามกลางความมืดมืด
ผู้คนในร้านต่างดื่มด่ำกับอาหาร เมื่อหมดเวลา ก็หลงเหลือเพียง
ร่องรอยการมีชีวิตตกค้างอยู่ทุกซอกมุมร้าน

ร้านอาหารเที่ยงคืนเปิดทุกวัน เวลาสิบเอ็ดโมงถึงเที่ยงคืน
ยามที่ทุกคนหลับไหล เราพร้อมมอบความอร่อยให้คุณเสมอ ร้านตั้ง
อยู่ทางออกวงเวียนที่สาม

เราพร้อมให้บริการ

บทส่งท้าย แต่ ทุกความทรงจำ

ซาลิไม่ใช่สักละสมความทรงจำ

เพราะความทรงจำของซาลิแสนสั้นนัก เหมือนการมองผ่าน
เลนส์กล้อง กดชัตเตอร์ค้างเอาไว้ เพียงพริบตาเดียวภาพก็หายไป
อย่างรวดเร็ว

หลายครั้งที่ผู้คนเรียกร้องให้เด็กชายเอ่ยขานชื่อตน รวากับ
คาดหวังให้ความทรงจำของซาลิมีตนอยู่ในนั้นสักเศษเสี้ยว และบ่อย
ครั้งที่ซาลิทำให้ผู้คนผิดหวัง ทว่าสำหรับซาลิแล้ว พวกเขาเหล่านั้น
เป็นเพียงคนแปลกหน้า ที่เข้ามาในชีวิตเพียงชั่วคราว และจากไป
เฉกเช่นคนแปลกหน้าคนอื่น ๆ

และในทางกลับกันซาลิจดจำผู้คนผ่านภาพ

ภาพของแม่ที่รอคอยเขาอยู่หลังบานประตู

ภาพแผ่นหลังของพ่อที่เหม่อมองนอกหน้าต่างต่างรถไฟ

ภาพพี่สาวที่เฝ้ามองดวงอาทิตย์อัสดง

ภาพครูเมย์ที่ยิ้มรับทุกเรื่องราวบนแผ่นกระดาษ

ภาพตะวันเด็กชายที่มีรอยเปื้อนตรงแก้มซ้าย และชอบพูด

ไม่รู้เรื่องอยู่บ่อยครั้ง

ภาพมวลดอกไม้ที่เบ่งบานในสวนของลุงชวน

และภาพรอยยิ้มอันไร้อันเป็นเบื้องหลังงานข่าวผัดอเมริกัน

ซาลิหวานเมล็ดพันธุ์แห่งความทรงจำ เฝ้ารอดด้วยความ

ไร้เดียงสา ทะนุถนอมด้วยกาลเวลา พอรู้ตัวอีกทีเหล่าเมล็ดพันธุ์ก็
ฝังรากลึกจนยากที่จะถอดถอน

ทุกความทรงจำถูกเก็บบันทึกไว้ในผู้คนที่เด็กชายพบเจอ
ถึงแม้ซาลิจะลึกลับไปในสักวันหนึ่ง แต่เขาเหล่านั้นไม่เคยลืม ความ
ทรงจำที่เด็กชายฝากฝังเอาไว้

ความทรงจำที่มีชื่อว่า ซาลิ

หัวใจของจู้ดทำจากปุยนุ่น
มันจึงไม่เข้าใจความรู้สึกของมนุษย์มากนัก

ตอนพิเศษ
เด็กชายกับบางสิ่งที่หล่นหาย

जूดีเป็นเพียงตุ๊กตาลาที่มีขนตาเคร้าไคจิงไม่มีใครอยากเลือกมันนัก ทุกวันทำได้เพียงเฝ้ามองผู้คนเดินผ่านไปมา และหยุดยืนเพื่อเลือกตุ๊กตาตัวอื่นดวงตาของมันหม่นเคร้าจิงผู้คนบอกชื่อไปอาจเป็นलगร้าย หรือมองไปก็ไม่สบายใจเสียเปล่า ๆ

ผู้คนมีความเศร้ามากพอแล้ว
เช่นนั้นแล้วมันจึงถูกเมินเรื่อยมา

จนวันหนึ่งที่มีคนเลือกมัน

เจ้านายคนใหม่คือเด็กชายที่อายุราวสี่ขวบ เด็กเกินกว่าจะชอบตุ๊กตาอย่างมัน ไม่รู้ว่าแม่ของเด็กชายคิดเช่นไรจึงเลือกมันจากตุ๊กตานั้นสิบ อาจจะเป็นประกายสีฟ้าที่เจือในแววตาของหล่อน สีฟ้าที่สะท้อนความเศร้าออกมา เจกเช่นกับดวงตาของजूดี

แรงบีบจากมือของเด็กชายไม่อ่อนโยนนัก หากมันมีความรู้สึกนี้อาจเรียกว่าความเจ็บปวด แต่ทว่ามันเป็นเพียงตุ๊กตาจึงไม่รู้สึกอะไรนัก นึกเคืองเด็กชายอยู่ไม่น้อย จนกระทั่งเด็กน้อยเอ่ยชื่อของมันขึ้นมา

“जूดี”

जूดีจึงรู้สึกพอใจ การมีชื่อแปลว่าสำคัญ แปลว่าแตกต่าง

และมีความหมาย ไม่เหมือน 'มัน' ที่เหมือนกับตุ๊กตาตัวอื่น ๆ
วันนั้นจู้ดมีบ้าน
บ้านของจู้ดคือเด็กน้อยที่ชื่อซาลี

พวกเด็กน้อยนั้นรักง่ายหน่ายเร็ว ตุ๊กตาตัวหนึ่งเคยบอกจู้ด
แน่นอนว่าเป็นหนึ่งในตุ๊กตาของซาลีที่ถูกทิ้งอยู่ในกล่อง
'เรื่องปกติ' มันตอบก่อนจะเสริม 'สามัญกรรมดาเซียวละ'
'เด็กน้อยเบื่อแกเร็วขนาดนั้นเชียว' จู้ดมองตุ๊กตาตรงหน้า
อีกฝ่ายยังดูใหม่ราวกับเพิ่งแกะกล่อง

'แน่นอน' มันนิ่งคิด

'น่าจะเพียงสองวัน นายหญิงว่าอย่างนั้น'

'เหตุใดถึงเร็วเพียงนั้น'

'แกรักง่ายหน่ายเร็ว'

'ใช่' มันตอบ 'ขอให้แกโชคดี อย่างน้อยโชคดีกว่าฉัน'

'หึ' จู้ดหัวเราะแต่ไร้เสียงใด ๆ

'ฉันคงมาอยู่กับแกในเร็ววัน'

บทสนทนาจบลงอย่างนั้น ก่อนเด็กชายจะหยิบจู้ดไปร่วม
รับประทานมื้อเย็น

ในเร็ววันของจู้ดยาวนานกว่าที่คิด เด็กชายไม่ได้เบื่อเร็ว
อย่างที่มันนึก กลับพามันไปไหนมาไหนตลอดเวลา จู้ดกับเด็กชาย
ไม่เคยอยู่ไกลกันเกินระยะกอด ดังนั้นแล้ว ชีวิตจู้ดก็เหมือนผูกติด
กับเด็กชายไปด้วย

ซาลีไม่เคยแบ่งปันมันกับใคร รวมถึงตัวเด็กชายเองก็
ไม่ชอบเล่นกับเด็กคนอื่น ๆ แต่มักจมจ่ออยู่ในโลกของตัวเองโดยที่
มีมันอยู่ในนั้น

‘จืดคุณันัน’ เด็กชายกระซิบ ‘ดาว’

มันมองตามปลายนิ้วเล็ก ๆ ของเด็กชาย สีเหลืองกระจ่าง
เด่นชัดในความมืดมิด

พระจันทร์ต่างหาก จืดนึกแย้ง น่าเสียดายที่พูดออกไป
ไม่ได้ เด็กชายยังจับมันหันหน้ามองนอกหน้าต่าง จืดรู้สึกแรงสั่น
เบา ๆ จากมือเด็กชาย และหยดน้ำอุ่น ๆ ที่ตัวมันรองรับ

ชี้แจงจริง มันคิด

ทุกครั้งที่ไปเรียนชาลีมักเป็นเช่นนี้เสมอ จืดมักได้ยินเสียง
ลมหายใจหอบหนักของนายสาว ความเฉื่อยชาจากนายผู้ชายตัวสูง
ความนิ่งเฉยจากเด็กหญิง และความหมั่นเคร้าของชาลี ทุกคนต่าง
จมจ่ออยู่กับตัวเอง

จืดไม่เคยนับชาลีเป็นเจ้าของ

เพราะชาลีไม่เคยแสดงตนว่าเป็นเจ้าของ กลับกันทำราวกับ
จืดเป็นเพื่อน ซึ่งน่าแปลก จืดคิดเสมอว่ามันคงโดนจับโยนลงลงใน
สักวันหนึ่ง เด็กชายคงไม่ชอบตุ๊กตาแววตาเคร้าโคกอย่างมันนัก แต่
พอมองคนรอบตัวของชาลี บ่อยครั้งเหลือเกินที่ผู้คนมองชาลีด้วย
แววตาหมั่นเคร้าเช่นเดียวกับมัน

เด็กชายเป็นเหตุผลของมวลความเคร้าหรือไม่ จืดเคยตั้ง
คำถาม ไม่หรอก อีจิมันคิด เพราะผู้คนชอบคาดหวัง เมื่อไม่เป็น
ดังหวัง พวกเขาก็เป็นเช่นนี้ แล้วผู้คนคาดหวังอะไรกับเด็กชายตัว
กระจ้อยนักนะ จืดมองออกไปนอกหน้าต่าง แสงไฟข้างถนนราวกับ
หิ่งห้อย แน่แน่นอนว่าแสงเล็ก ๆ นี้ไม่อาจสู้แสงจันทร์นวลส่อง ความ
เปี่ยมขึ้นทำให้มันรู้สึกไม่สบายตัวนัก แต่เด็กชายก็กระซิบอ้อมกอด
ราวกับรู้ว่ามันพำนักในใจ

เด็กน้อยเอ๋ย มันรำพึงอีกครา บนโลกนี้มีความเคร้ามาก
พอแล้ว เธอควรเป็นเด็กน้อยที่มีความสุขไม่ใช่หรือ โยดวงใจเล็ก ๆ

ของเธอจึงต้องแบกรับความเศร้าขนาดนี้หนอ น่าเสียดายที่जूตพุด
ออกไปไม่ได้ มันจึงต้องอดทนกับความเปียกชื้นจากหยาดน้ำตาทุก
คืนวัน

जूตรับรู้อารมณ์ของเด็กชายได้จากเสียงจิ้งจกและแรงบีบ
จากฝ่ามือที่ชวนอึดอัดอยู่ข้างแต่มันก็ชินเสียแล้ว อย่างน้อยก็ดีกว่า
ความเปียกจากหยาดน้ำตา มันคิด

หลายครั้งที่ซาลิเหมือนจะวางมันไว้ในโลกของตนเอง แต่
บางครั้งเด็กชายก็เลือกวางมันไว้ที่เส้นแบ่งโลก ยากที่จะเข้าใจทุกสิ่ง
ที่ซาลิต้องการ แต่การอยู่ด้วยกันมานั้นนานทำให้มันปลงตก และ
ทำเพียงเฝ้ามองเด็กชายอยู่อย่างนั้น

जूตติดตามซาลิไปทุกแห่งหน

ครั้งนี้ครอบครัวเด็กชายเลือกวันพักผ่อนที่ชลบุรี น่าเสียดาย
ที่รถคันเก่งของนายผู้ชายแอร์พังเพราะอายุการใช้งาน รวจจึงร้อน
ราวกับเตาอบ ตัวของजूตเปียกจากเหงื่อของซาลิ เด็กชายใช้มันขับ
เหี่ยวราวกับผ้าเช็ดหน้า

กระจกรถเปิดทุกบาน ซาลิตื่นเต้นไม่น้อยที่ได้มองวิวนอก
หน้าต่างแบบไม่มีอะไรมากั้น แน่นอนว่ามันเองก็ได้รับสิทธิ์นั้นเช่น
กัน น่าหวาดเสียวเกินไป มันคิด หากจับไม่แน่นพอมันน่าจะหลุดร่วง
ตกลงไป

และความคิดนั้นก็จริง

อาจเพราะมือของซาลิสั่นเกินไป หรือเด็กชายจับมันไว้ไม่
แน่นพอ แต่ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด ๆ มันก็ร่วงหล่นเสียแล้ว พื้นถนน
ร้อนจนแทบไหม้ รถที่สวนมาเหยียบตัวของมันจนรู้สึกได้ถึงยุบยุบที่
ทะลักออกมา หูของมันได้ยินเสียงซาลิร้องเรียกอยู่ไกล ๆ แต่รถน่าจะ
จะไปไกลเกินย้อนกลับมาเพื่อรับตูกตาอย่างมัน

หวังว่าเทคนิคจะเก็บมันไปทิ้งในเร็ววัน แต่พอคิดอีกทีก็ว่า
เขาจะมาเก็บตุ๊กตาเน่า ๆ อย่างมัน ก็คงผ่านไปหลายวัน หรือมันเอง
อาจไม่มีค่าให้เก็บกวาด

น่าเศร้าเสียจริง นึกว่าจะได้อยู่ในกล่องไปตลอดกาล
เสียแล้ว

ชีวิตของมันสั้นเกินกว่าจะมีชื่อเดียว มันคิด ตุ๊กตาบางตัว
มีชื่อนับสิบ เหตุเพราะผลัดเปลี่ยนเจ้าของมามากมาย บางตัวถูกทิ้ง
อย่างไม่ไยดี เพียงเพราะเจ้าของโตเกินกว่าจะเล่นตุ๊กตาอีกต่อไป
ดังนั้นหากมีโอกาส มันเองก็อยากมีชื่ออื่นนอกจากจู้ด แต่ทางที่ดี
ที่สุด เจ้าลารำร้อง มันเองก็อยากเป็นจู้ดตลอดไป

ไม่มีใครอยากจากคนที่รัก

แต่หัวใจปุยนุ่นของมันอาจเล็กเกินไป

เล็กจนไม่อาจรักษาคนที่รักไว้ได้

มันครุ่นคิดกับตัวเอง เสียงรถยนต์แล่นผ่านไปมา แต่จู่ ๆ
หูของมันได้ยินเสียงฝีเท้า แต่ใครจะมาเดินเล่นบนถนนสี่เลนอย่าง
นี้กัน มันถูกหยิบขึ้นมาจากพื้นถนนอย่างรีบเร่ง เศษนุ่นบางส่วนยัง
ตกอยู่ที่พื้นถนน มันนึกไม่พอใจ คนช่างใจร้าย แค่นี้ตัวมันยังซ้ำไม่
พออีกหรือ

แต่พอรู้ตัวอีกที

มันก็อยู่บนรถคันเดิมแล้ว

“จู้ด จู้ด ซาลิซอโทซ”

ใบหน้าของเด็กชายแดงก่ำ เสียงสะอื้นยังอยู่ในลำคอ หู
ของมันยังได้ยินเสียงถอนหายใจของนายผู้ชายที่สื่อถึงความไม่
สบอารมณ์อย่างเห็นได้ชัด เมื่อซาลิซจับมันหมุนไปรอบ ๆ มันจึงรู้ว่า
คนที่หยิบมันมาจากกลางถนนคือนายผู้หญิงนั่นเอง

เจ้าเด็กใจ๋ มันนึก เอาแต่ใจตัวอีกแล้วสินะ ทั้งที่ไม่ต้อง

สนใจตุ๊กตาอย่างมันก็ได้ เพียงแค่ปล่อยให้มันไปและลืมนั่นไปตาม
กาลเวลาแต่กลับเลือกที่จะซื้อตุ๊กตาเพื่อย้อนกลับไปเอาตุ๊กตาอย่างมัน
“จะซ่อมจู้ดีให้นะ”

เด็กชายพูดพลางกอดมันอย่างแสนรัก ไม่สนใจคราบเปื้อน
จากตัวมันแม้แต่หน่อย

แน่สิ มันคิด เพราะเธอทำฉันพัง ฉันเกือบเป็นซากตุ๊กตา
ไร้ค่าเสียแล้ว มันตัดพ้อ แต่ถึงกระนั้น ฉันก็มีค่าเพราะเธอรักฉัน
น่าแปลก

หัวใจพยุพูนของจู้ดี

รู้สึกอุ่นชานอยู่ข้างใน

จู้ดีมีรอยเย็บมากมาย

หากใครถามซาลี เด็กชายก็ไม่เคยตอบ ผู้คนจึงคิดว่า
กาลเวลาทำให้ตุ๊กตาลาตัวนี้ต้องซ่อมแซมบ่อยครั้ง แต่จู้ดีรู้ว่าทุก
รอยเย็บจากซาลี คือร่องรอยจากการร่ว่งหล่น

และทุกฝีเย็บย้ำเตือนมันเสมอ

ว่ามันไม่ใช่ตุ๊กตาที่ไร้ค่าอีกต่อไป

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

itswu2021

© childreni.

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlits.

2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© r

childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childrenlitswu2021

renlitswu2021

© childrenlitswu2021

© childr

litswu2021

ประวัติผู้เขียน

บุญยวีร์ ช่างไพเราะห์ (อิม)

เกิดวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนวชิรธรรมสาธิต

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔

อดีตเคยเป็นเด็กหญิงที่อยากย้อนเวลาเพื่อเป็นคนที่เก่งขึ้นในทุกวินาที

ปัจจุบันเป็นหญิงสาวที่ภาคภูมิใจในตัวเอง จนไม่อยากย้อนเวลาเพื่อกลับไป

ไปแก้ไขอะไรอีก และยังจดจำไว้เสมอว่า ทุกวินาทีที่เคลื่อนไหวผ่านไป ไม่ว่าจะ

เกิดอะไรขึ้น เด็กหญิงคนนั้นยังภูมิใจตัวฉันในวันนี้เสมอมา

แต่ ้วยเยาว์ของฉัน

"จงทะเยอทะยานและเป็นยิ่งกว่าที่ฝัน"

